

Giới thiệu Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi

Tên: Có một tình yêu tên chờ đợi

(không dám bảo thật với tác giả là tên thẩm quá)

Tên cũ: Trung khuyến đại nhân tiết tháo khó giữ

Tên dịch cũ: Vì vợ yêu không biết xấu hổ

Tên phụ Dip đặt: Không thể mãi làm quân tử

Thể loại: Hiện đại, hài, thâm tình, sủng, có phần biến thái, có phần ngược

Thể loại phụ: trung khuyến, phúc hắc, thâm tình nam chủ, tra, khốc nam xứng, nữ cường nhân, cầu huyết (cái này đang xem xét)

Editor: Dip-kun (lqd:dipdipdaisy)

Giới thiệu:

“Tề Tín, anh dám đảm bảo, anh không ra ngoài làm loạn không?”

“Vợ, em không tin tưởng anh đến vậy, đến đây đi, lột anh ra mà xem, anh sẽ cho em xem chân tướng em vẫn hằng mong đợi!”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...”

“Tề Tín, anh lại ngứa da rồi phải không?”

“Đúng vậy đó! Vợ, roi da, sáp nến, anh cũng đều đồng ý, chỉ cần để cho vợ thỏa mãn thú tính, cho dù là đem anh bạo súc anh cũng không sao cả!”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...”

“Vợ ơi, anh yêu em, như thuốc tránh thai khẩn cấp yêu bao cao su.”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...”

Nội dung ở giữa có ngược, nhưng xin thề tác giả chỉ thích kết thúc HE! Nữ chính đoạn tình cảm trước đúng là tự bán rẻ bản thân, nhưng là cuối cùng cũng buông tay.

Đây là câu chuyện về trung khuyến sủng vô sỉ nữ.

Lời editor: nghe cái văn án đã thấy sweet rồi còn phần bên trong thì sao đây

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Đó là một cô nàng WS (*WS: Vô sỉ)

Phần I: Trên thế gian có một cô gái thô bỉ như vậy

Edited by: dipM

“Tay hắn từ từ lướt qua trước ngực nàng, khiến thân thể nàng bắt đầu run rẩy, gò má trắng nõn thoáng nổi lên màu đỏ ửng, hắn cười nhẹ, hướng đến bên tai nàng thổi nhẹ một hơi. Cơ thể nàng chấn động, ngáp ngừng nhìn hắn, hé mở đôi môi hồng, nói: “Anh yêu, hôm nay có chuẩn bị cái này cho anh.” Nói đoạn, lấy ra roi gai từ dưới giường, lập tức vùng dậy, áp đảo!” Hoa Nguyệt Nguyệt đọc một hơi xong cả đoạn, không thèm để ý ánh mắt kinh ngạc của đám người xung quanh, quay sang phía Hoan Tử ngồi đối diện, nhướn nhướn mày.

“Thế nào Hoan Tử, chị gái của em viết tiểu thuyết thế nào? Có phải rất kích thích rất khiêu khích không hả? Nhanh đi báo cáo chị em đi nào.” Hoa Nguyệt Nguyệt nheo mắt lại, cái mặt vốn có thể coi là thanh tú tức khắc trở nên hết sức bỉ ổi.

Hoan Tử đang uống trà sữa, vừa nghe, trong nháy mắt, phun hết trà sữa trong miệng thẳng về phía trước.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhảy dựng lên, vừa cầm vội giấy chùi chùi bộ váy ngắn mới mua vừa oán trách: “Hoan Tử, trước mặt bao nhiêu người mà em dám phun sữa hả! Dù gì cái loại chuyện không tiết tháo như thế là chị không có làm được đâu nhé.”

“Phụt –” Khách ở mấy bàn gần đó, không hẹn mà cùng cười.

Hoa Nguyệt Nguyệt xoa xoa lông mày, liếc Hoan Tử một cái, nói: “Hoan Tử, em xem, chị gái em đi đến đâu cũng thành nhân vật tiêu điểm mà.”

Hoan Tử đỡ trán, quay sang Hoa Nguyệt Nguyệt: “Hoa tỷ, từ lâu lắm rồi em thật muốn hỏi chị một việc này.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc lắc tóc dài, đôi mắt dài hẹp mờ ra, rất tự tin ngắt lời Hoan Tử: “Hoan Tử, chị biết em muốn hỏi gì mà, tuy rằng chị cũng rất thích em, chị cũng biết em thích chị nhiều lắm, nhưng dù hiện giờ chị cũng chưa có ai thì chị cũng thế nào cùng em làm bách hợp.”

Hoan Tử nghe đầu mình “Ầm” một tiếng, mạnh mẽ và thân thương khoảng cách với mặt bàn trở về không.

Cô run rẩy đứng lên, nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Không... Không phải như vậy... Thật ra thì em cũng luôn muốn hỏi chị một chút... Rốt cuộc là ai ban cho chị cái sự tự tin mãnh liệt đến không thêm quan tâm cái gì thế này nhỉ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt xoa xoa cằm, nheo lại mắt hồ ly, trả lời: “Vấn đề em đặt ra đúng là rất hay. Thật ra cái ngày đó, khi chị ra đời, trong khoảnh khắc đi ra từ trong bụng mẹ, chị nghe thấy tiếng nói của một người đàn ông, ông ta nói rằng, Hoa Nguyệt Nguyệt, con là sự sống mạnh mẽ nhất trên thế giới này...”

Hoan Tử kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Người đàn ông đó là ai vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Đúng! Đó chính là Thượng Đế!”

Hoan Tử: “...” Chắc là não em teo rồi mới có thể nói được nhiều lời với chị như vậy phải không?

Thu lại khuôn mặt nhỏ, Hoan Tử nghiêm nghị nhìn về phía Hoa Nguyệt Nguyệt, lấy từ trong túi xách ra một cái dây chuyền được tết từ những sợi dây đen, thoát nhìn rất tinh xảo trang nhã, cô nói: “Đây là dây chuyền trước đây chị tặng cho anh trai em, em giúp chị cầm về.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sốt, đưa tay ra, nhận lấy sợi dây trong lòng bàn tay.

Hoan Tử nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, cô hỏi tiếp: “Hoa tỷ, chị thực sự muốn từ bỏ sao? Anh trai em, chị cũng biết rồi, chính là không thêm quan tâm bất cứ thứ gì cả, trước đây không phải chị cũng đã thấy rồi sao? Hoa tỷ, chị vẫn luôn là người tự tin cơ mà, theo đuổi một người suốt mười năm, chẳng lẽ giờ nói bỏ qua là bỏ qua sao? Chị cũng biết, anh em với chị cũng có cảm giác”.

Hoa Nguyệt Nguyệt khuấy cả phê trước mặt, hiếm khi nào mà yên tĩnh như vậy: “Hoan Tử, chị cũng không cam lòng, nhưng mà, chị cũng là một người phụ nữ, thậm chí là một người phụ nữ ích kỷ. Mười năm, một người phụ nữ có bao nhiêu cái mười năm để lãng phí đây? Chị đã đem cả tuổi thanh xuân, tất cả những gì tốt đẹp nhất, hết thảy trao cho anh ta, nhưng anh ta vẫn như cũ có thêm liếc nhìn lấy một cái. Hoan Tử, anh trai em cũng sắp kết hôn rồi chứ nhỉ, dù sao đi nữa, cho dù anh ta đối với chị từng có cảm tình gì, thì so với Hà Trình, chị chẳng qua cũng chỉ là một cái bia đỡ đạn mà thôi.”

Khuôn mặt xinh xắn của Hoan Tử, mang một tia thương cảm, có chút xót xa nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu, nở một nụ cười, nói với Hoan Tử: “Thôi đi, nhìn em ý, cứ giống như chị em thật đáng thương vậy. Hôm nay tỷ tỷ phải đi xem mặt, em cứ chờ tin chị lấy chồng đi! Chị đi đây, Hoan Tử này, em cũng nhanh lên một chút tìm người đàn ông nào phá thân đi.”

Hoan Tử mặt đỏ bừng, gào lên với bóng lưng Hoa Nguyệt Nguyệt: “Hoa tỷ, rõ ràng chị cũng là xử nữ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt quay đầu, girti lại một nụ cười mát hồn mà bí ối: “Em cũng quá coi thường chị gái em, chị thật ra đã sớm dâng cho tay phải của chính mình rồi.” Nói rồi, tiêu sái mà đi.

Đề lại một đoàn người hóa đá.

...

Tay Hoa Nguyệt Nguyệt chảy mồ hôi, sợi dây chuyền nắm trong tay kia, giống như có độc, xuyên qua lỗ chân lông, ngấm thật sâu, đau đớn như bị kim đâm từ từ bắt đầu ập tới theo kẽ tay, từ từ lan rộng, lại càng biến lớn hơn.

Cô đem sợi dây nhét vào góc sâu trong ví, cất đi.

Rồi như thường ngày, bước đi, đeo túi xách đến chỗ làm việc — công ty được mệnh danh “Ông vua phụ kiện cao cấp” QC.

Công ty này chuyên về mỹ phẩm và túi xách, đầu năm 2013 loạt sản phẩm phấn mắt DUO còn chưa được đưa ra thị trường đã gây sốt toàn cầu, được trở thành “Nữ hoàng của Eyeshadow”. Trước mắt đã có nhiều cùng ty cùng hợp tác với họ, dự tính lượng tiêu thụ toàn cầu của DUO sẽ là một con số khổng lồ.

Thật không đúng dịp là, DUO lại chính là một dự án của nhóm Hoa Nguyệt Nguyệt, mà càng không khéo là ... Cô chính là trưởng phòng.

Xin một phút mặc niệm cho những cấp dưới của cô.

Mấy người dưới quyền của cô vẫn luôn luôn thảo luận, rốt cuộc là vì cái nguyên nhân gì mà lại cho Hoa Nguyệt Nguyệt làm trưởng phòng?

Nguyên nhân một: được/bị ông chủ tiềm quy tắc!

Phương án này, gần như trong nháy mắt bị toàn bộ mọi người phủ quyết, khụ.

Nguyên nhân hai: được/bị bố của ông chủ tiềm quy tắc!

Phương án này, có số ít người tán thành.

Nguyên nhân ba: thật ra Hoa Nguyệt Nguyệt là một người đột biến, cô đã dùng năng lực đặc biệt của mình thôi miên mê hoặc ông chủ, nên mới có thể thăng chức nhanh như vậy!

Phương án này, toàn bộ mọi người cho thông qua!

“Mọi người, buổi sáng tốt lành!” Hoa Nguyệt Nguyệt sức sống dâng tràn, “Tiểu Lulu, hôm qua có nhớ đến tôi không hả? Tiểu Trương, AV trong máy cậu không tệ đâu~ Tiểu Hà, nghe nói hôm qua cậu nói với ai đó là cả đời tôi cũng không lấy được chồng phải không?”

Tiểu Hà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Có... có sao? Trưởng phòng, thế nào em lại không biết nhỉ, chị đừng vu oan cho em nha.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nheo lại con mắt hồ ly, dẫn ra một nụ cười đầy ý tứ: “Hôm nay tôi phải đi xem mặt, nếu không thành công, tôi sẽ đem hết trách nhiệm đổ cho cậu!”

“Được rồi, tốt lắm, mọi người làm việc chăm chỉ!” Nói xong đi vào phòng làm việc của mình.

Toàn dân nhìn về phía Tiểu Hà, rồi lần lượt bước đến an ủi.

“Nén bi thương, mọi chuyện sẽ biến chuyển tốt đẹp.”

Tiểu Hà “...” Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng.

“Được rồi, còn nữa, mọi người về sau còn dám sau lưng tôi lên lút to nhỏ, cẩn thận... lượng công việc của mình đấy.” Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên mở cửa, trưng lên một cái mặt cười tươi rói.

Dân chúng khóc không ra nước mắt: “Vâng vâng, trưởng phòng Hoa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt bối lông tìm vết: “Nói bao nhiêu lần rồi, gọi tôi là Hoa tiểu thư!”

Mọi người ...

Rốt cuộc là, cái loại “tự tin” này là từ đâu mà có?

Hoa Nguyệt Nguyệt cho tới bây giờ cũng chưa từng mong mình sẽ từ bỏ Trình Hòa, nhưng thực tế đã cho thấy, cô cứ tưởng mình không gì không vượt qua được, cuối cùng với Trình Hòa, cô đã thua, không còn một mảnh giáp.

Tuổi trẻ của ai mà chẳng từng có một người để thầm mến.

Có hai loại kết cục: không có kết quả và tu thành chính quả.

Trên đời, chuyện gì hạnh phúc hơn lưỡng tình tương duyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt cho tới bây giờ cũng không tin vào cái gì mà “yêu từ cái nhìn đầu tiên” thật vớ vẩn, cho nên, khóa huấn luyện quân sự năm ấy, lần đầu tiên nhìn thấy Trình Hòa lớp bên cạnh, với trái tim chợt nhảy một cái ấy, cô cũng chỉ cho là, cảm nắng.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, lùi sau 50 bước” – Huấn luyện viên khuôn mặt vuông dài lớn tiếng ra lệnh. Hoa Nguyệt Nguyệt cười hi hi từ trong hàng ngũ bước ra lấy lòng nói “Thưa cô, cô xem hôm nay trời nóng bức, cả cô và em cùng không thoải mái. Không phải có câu nói rất hay “Đàn ông tội gì làm khó phụ nữ” rồi sao?”

Khuôn mặt từ nãy giờ không đổi của huấn luyện viên nứt ra một ít “Hình như là phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ chứ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt gạt đầu cái rụp “Chính xác. Đề là phụ nữ, cô nhăn tâm sao?”

Huấn luyện viên đột nhiên cảm thấy hình như có chỗ nào đó là lạ, nhìn quanh bốn phía, những học sinh khác đều đang nín cười, có đứa nhin khỏe quá, mặt đỏ bừng.

Huấn luyện viên: “Hoa Nguyệt Nguyệt, được rồi, đến huấn luyện viên cũng dám đùa cợt, không cần em ra đây nhảy lò cò nữa. Mời em chạy mười vòng quanh sân.”

Trường cấp 3 của Hoa Nguyệt Nguyệt một vòng sân tập là trên dưới 400 mét, mười vòng là 4000 mét! Đối với một đứa con gái, thế là quá lắm. Trong khi Hoa Nguyệt Nguyệt vừa chớp mắt hồ ly chuẩn bị thuyết phục huấn luyện viên thì

Huấn luyện viên uy hiếp nói: “Không chạy sẽ không chấm điểm cho em!”

Hoa Nguyệt Nguyệt bật ngón cái với huấn luyện viên nói: “Thật không hồ là tôi độc phụ nhân tâm, tiểu nữ tử lĩnh giáo.” Nói xong bỏ chạy, chuẩn bị xuất phát.

(tôi độc phụ nhân tâm độc nhất lòng dạ đàn bà)

Khuôn mặt vương vấn của huấn luyện viên vì tức giận có xu thế biến đổi theo quy tắc là không có quy luật gì cả.

“Tất cả tập tành nghiêm túc cho tôi, nếu không muốn phải chạy như bạn kia.”

Dưới ánh mặt trời chói chang, màu xanh quân phục càng chói mắt. Hoa Nguyệt Nguyệt tốc độ khống chế vừa phải, từ đầu cũng không vội mạnh. Trước bảy vòng, đều là từ từ chạy. Từ lúc chạy đến vòng thứ tám, tăng tốc lên một chút, cô đột nhiên cảm thấy cảnh vật trước mắt mờ đi một ít. Dù sức khỏe có dồi dào đến mức nào, một lèo chạy 2800 mét, hơn nữa còn là trời nắng hè chói gắt thế này, khả năng bị cảm nắng cũng không nhỏ đâu.

Trán Hoa Nguyệt Nguyệt bắt đầu đổ mồ hôi nhễ nhại. Cô hít sâu.

Cô nghĩ, nói thế nào, cũng phải chạy hết mười vòng.

Bước chân của cô không còn vững vàng như trước, bắt đầu lao đảo. lòng bàn chân tê dại, cả người không còn khí lực.

Hoa Nguyệt Nguyệt cắn răng xông về phía trước. Ngay khi chỉ còn có năm mươi mét, cô cảm thấy mình giống như đập hụt, cả người nhẹ bẫng. Tiếp đó, cô hoàn toàn mất ý thức.

Phút cuối, cô nghĩ, biết thế, mình đã không cạy khòe.

...

Lúc cô tỉnh dậy, nhìn thấy một đôi tay. Đôi tay kia thon dài, rất trắng, ngay cả đốt ngón tay trông cũng có vẻ đẹp hơn bình thường rất nhiều.

Lúc đó, cô đã gặp vận mệnh lớn nhất của đời cô.

Trình Hòa.

Tác giả có lời muốn nói: Mở truyện mới ~~~ ha ha ha truyện đòi em gái vô si. Bạn bè cũ còn đó không không, meo

Editor: truyện thứ hai của tôi!!! Dự là truyện này mất ít nhất một năm!!! (hắn rồi)

Truyện này nhiều nhất một tuần một chương nhé. Với cả ai vào đọc thì cho mình cái vote/like cho nó khí thế. Thấy truyện này cũng hay lắm mà!

PS: Thực tế cho thấy là sắp hai năm rồi mà vẫn chưa xong yê yê.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: “Tiện nhân” chính là già mồm cãi láo

Da tay của cậu ta trắng nõn như trứng gà bóc, ngay cả ánh mặt trời chói chang rọi xuống dường như cũng không cách nào gây được một tí vết, ánh mắt khiến cho người ta có cảm giác rất bình lặng, đậm đặc, con người đen gần như màu mực giống như có một tầng sương mù mỏng che phủ, sống mũi thẳng xinh đẹp, góc cạnh giống như một pho tượng cẩm thạch, môi hơi mím, bộ đồ quân đội xanh biếc khiến đáng người anh ấy có vẻ càng cao gầy mà hoàn mỹ, giữa ngày hè nóng bức mà lại làm cho lòng người mát lạnh như vừa qua trời mưa.

Thì ra là, chính là cậu học sinh lớp bên cạnh...

Trên giường bệnh của phòng y tế, cô từ từ ngồi dậy, quay sang hỏi cậu ta: “Tôi bị làm sao vậy?”

Trình Hòa hơi nhìn qua cô một chút, lạnh nhạt nói: “Cậu bị cảm nắng.”

“Là cậu đưa tôi vào đây phải không, cảm ơn cậu.” Hoa Nguyệt Nguyệt nháy mắt một cái với cậu ta. Cô có một đôi mắt dài và hẹp, khi cười làm cho người nhìn có một cảm giác rất ấm áp vui tươi.

Trình Hòa ngẩng đầu, vừa đang định nói gì đó.

Đúng lúc ấy, y sĩ trưởng cầm một cốc nước đi đến, đưa cho Hoa Nguyệt Nguyệt, dặn dò: “Uống đi này, bỏ thêm đường vào, từ nay về sau nhớ không được đi tập quân sự mà không ăn sáng, không tốt cho dạ dày đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười tủm tỉm quay sang nói với y sĩ: “Được ạ, cháu biết rồi.”

Trình Hòa vừa định đứng dậy rồi đi, vóc người cậu có lẽ khoảng trên dưới 178, rất cao ráo.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn theo cái gáy của cậu, cái cổ trắng bóc, cùng vành tai như cẩm thạch, thật đẹp, đột nhiên gọi với: “Cậu ơi, cậu tên gì nhỉ?”

Trình Hòa người hơi khựng lại, giọng nói không có một chút cảm xúc, nhưng vẫn vô cùng dễ nghe.

“Trình Hòa.”

Hoa Nguyệt

Nguyệt nheo mắt lại cười, “Tôi là Hoa Nguyệt Nguyệt, lớp bên cạnh lớp cậu.”

Trình Hòa không trả lời, đi ra ngoài.

Hoa Nguyệt Nguyệt nắm chiếc cốc trắng trong tay, nhìn nước trong suốt chảy bên trong, đưa lên bên miệng, cảm giác mát lạnh trượt vào cổ họng, giống như tâm tình của cô bây giờ vậy.

Cô đã làm quen với cậu ấy.

Cô đã quyết định rồi.

Chỉ là, cô không biết rằng, đây mới là khởi đầu, còn một ván đấu đầy drama suốt mười năm bắt đầu từ đây.

Cô vẫn cho mình là thiên hạ vô địch, rồi đến cuối cùng, mới phát hiện ngay từ điểm bắt đầu cô đã thua trận thảm bại.

...

Hoa Nguyệt Nguyệt từ trong ghế sofa kéo người ngồi dậy, xoa xoa mắt, hơi ướt.

Đã qua mười năm, cô vẫn không quên được lần đầu tiên gặp hắn ta như thế nào.

Cũng là cái tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân thật nhàm chán, chỉ tiếc, cô không phải là mỹ nhân kia.

Điện thoại reo, cô mới nhớ ra, chiều nay mình còn phải đi xem mặt.

Khốn nạn, thế mà cô lại ngủ quên.

(nguyên văn: ngoa tào, cái này cũng là một câu chửi, kiểu shit, f*k, ... ở đây tớ dịch là shit, vì thực sự là từ này cũng không phải là tự bị cấm, nhì)

Cô vội vàng đi rửa mặt, cầm theo túi da chạy đến chỗ hẹn.

Mấy hôm trước, cô tìm đến một công ty môi giới hôn nhân khá có danh tiếng, sau đó ngay lập tức nhân viên công ty đó đã sắp xếp cho cô buổi hẹn hôm nay.

Trước đã tìm hiểu qua, người kia chính xác là Kim cương Vương lão ngũ trong truyền thuyết, sự nghiệp tốt, mặt mũi được, nhân phẩm cũng tốt.

Tất nhiên đây là lời công ty môi giới nói.

Mức độ tin cậy vẫn còn gây tranh cãi.

Có điều, coi như là thế, cô vẫn vô cùng kì vọng được gặp người này.

Nếu như hàng kém chất lượng, cô có thể lấy hết sức lực tới nôn vào người anh ấy ta, đúng dịp hôm nay tâm tình không tốt, vừa đúng lúc có chỗ xả.

Điểm hẹn, người kia còn vô cùng phong cách mà chọn quán “Kaki”, quán này tuy nhìn ngoài thì không phải cực kì xa hoa, nhưng vừa vào, đã có thể phát hiện màu sắc trong quán được sắp xếp rất hài hòa với không khí, đều hết sức nhẹ nhàng thư thái, nhạc nền là những khúc nhạc dân dã không rõ tên, ngay cả không khí cũng dường như tràn ngập hương thơm nhàn nhạt.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất là cà phê trà sữa của quán này đều rất ngon, cho dù là giá có phần đắt, cũng không phải không có người tình nguyện bỏ tiền ra.

Hoa Nguyệt Nguyệt cầm theo túi xách đi vào, cô nhìn một vòng, mục tiêu đặt trên một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng.

Nhìn lưng người nọ rất có vẻ phù hợp với một vị kim cương vương lão ngũ tuổi trung niên, người đó đặt một cái áo khoác đen trên ghế, Hoa Nguyệt Nguyệt vừa nhìn mắt chó đã sáng quắc.

Shit, cái áo khoác này hơn vạn một cái, cứ tùy tiện để như thế à.

Đây mà không phải kim cương vương lão ngũ thì là gì!

Hoa Nguyệt Nguyệt xoạch một cái cười, đi tới, vỗ vai Vương lão ngũ, hỏi: “Xin hỏi, ngài có phải là Tề tiên sinh?”

Vương lão ngũ vừa quay sang một cái, Hoa Nguyệt Nguyệt lòng thầm mặc niệm một người nào đấy “Đệch”!

(ở đây vẫn là ngọ tào, nhưng mà để shit không đủ mạnh, ờ)

Quả nhiên, bóng lưng gì đó, thực sự không thể tin.

Vì sao rõ ràng sau đầu tóc dày như vậy, thế mà đằng trước lại không có cọng nào thế này? Vì sao sau gáy coi như chẳng qua là hơi nhiều thịt, thế mà đằng trước lại sưng như đầu heo là làm sao? Tại sao cái gáy da dẻ thoát nhìn coi như có thể chấp nhận, mà cái mặt lại mọc đầy mụn trứng cá to như móng tay?

Vương lão ngũ gầy gầy đầy chán ghét chỗ vãi bị Hoa Nguyệt Nguyệt vỗ vào, quay về phía cô nói: “Tôi không phải họ Tề, còn nữa, bà chị, tôi đã thấy rất nhiều người cố bắt chuyện với tôi, chỉ có chị là cách làm thấp kém nhất, hơn nữa, bà chị ra cửa không soi gương sao? Chỉ bằng cái mặt này mà đòi bắt chuyện với người ưu tú như tôi?”

Hoa Nguyệt Nguyệt siết chặt nắm đấm, mỉm cười: “Vị tiên sinh đầu heo này, ngài nói xong rồi đúng không? Nếu thế thì tôi nên đi thôi. Loại người như ngài, tôi đã gặp nhiều. Tưởng mình có tiền thì liền nhìn người bằng nửa con mắt sao? Ngài quá, vậy hần ngài rất ít khi nghe được người khác thực sự đánh giá ngoại hình của ngài thế nào rồi. Đầu tiên, chúng ta nói cái tóc “dày khỏe mạnh” của ngài kia, tôi nghĩ có con rắn nào ở trên đầu ngài thì hoang mang lắm, sợ ở trên đấy tron quá không đi được chứ còn gì nữa? Lại nói, cái mặt ngài bị làm sao thế? Sao lại sưng lên trông như *beep* vậy hả? Đàn ông mọc *beep* trên mặt, tôi cũng là lần đầu nhìn thấy đó, có khi phải đi thông báo cho Guinness ghi ngài vào sách kỉ lục, chắc chắn được chọn. Còn nữa, da ngài bị làm sao thế kia? Lần đầu tiên tôi biết trĩ cũng có thể phát triển trên mặt. Nha, tiên sinh, khi nói chuyện với phụ nữ không nên quay mòng về phía họ đâu, đây là hết sức không tôn trọng đấy thưa tiên sinh.”

(*beep* là một từ có vần với “ồn”, đúng là vô sỉ mà, chứ người toàn bằng các từ đầy tính sức khỏe sinh sản)

Vương lão ngũ tức run người đứng lên, “Cô kia, cô không muốn sống đúng không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt mím mím môi, mắt hồ ly nhướng lên, cười nói: “Vừa hay lại ngược lại, tôi còn muốn sống đến một trăm tuổi cơ.”

Vương lão ngũ rút điện thoại, quay sang quát Hoa Nguyệt Nguyệt: “Cô tên là gì, ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện cho cấp trên của cô, ngày mai cô khỏi phải đi làm”

Hoa Nguyệt Nguyệt ý cười càng đậm “Đúng vậy sao? Tôi thật mong đợi. Tôi là nhân viên DUO International, Hoa Nguyệt Nguyệt.”

Vương lão ngũ cười ha hả: “Cô thăm rồi, trường bộ phận tuyên truyền của DUO chính là huynh đệ kết nghĩa của tôi, cô chờ bị đuổi việc đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe vậy ngồi lên ghế bên cạnh, lấy từ trong túi xách ra một bọc giấy gì đó.

Mở ra, thì là hamburger không biết là của hãng nào.

Cô tự nhủ: “Vội vã chạy đến, thế mà còn quên ăn trưa nữa, tạm thời ăn cái này chống đói vậy.”

Vương lão ngũ nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt mặt mày bình thản, càng tức hơn, điện thoại gọi liền mấy cuộc, cuối cùng cũng được.

Ông ta khinh miệt nhìn cái kẻ ăn hamburger đầy vui sướng Hoa Nguyệt Nguyệt, nói vào điện thoại: “Chương Trình hả? Đúng đúng, đã lâu không gặp. Tớ có việc nhờ đảng ấy một tí, cấp dưới đảng ấy có một nhân viên có ít qua lại với tớ, đảng ấy giúp tớ xem lại một tí.”

“Tên là gì hả? Cô ta nói cô ta là Hoa Nguyệt Nguyệt.”

Vừa dứt lời, đầu dây bên kia trầm mặc mấy giây.

Vương lão ngũ cảm giác có vấn đề, liền vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

“Anh à, có lỗi quá, cái Hoa Nguyệt Nguyệt mà anh nói ở công ty là quản lý cấp cao, nghe nói cô ta có người ở trên bao bọc, người anh em, tốt nhất anh vẫn nên xin lỗi người ta đi.”

Vương lão ngũ kinh hoàng nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, ông ta làm sao ngờ được, cái người mặc quần áo rẻ tiền, xách theo một cái túi xách của hãng nào đó không biết tiền, trước mặt người ta vui vẻ ăn burger, lại còn nói năng dung tục này là là quản lý cấp cao của DUO được!

Đùa gì vậy.

Hoa Nguyệt Nguyệt tìm trong túi xách lấy ra giấy ăn, lau sạch mỡ màng trên tay xong, đứng lên, nở nụ cười với đồng chí Vương lão ngũ, nói: “Sao rồi? Cái vị bạn bè thân thiết làm trưởng bộ phận kia nói thế nào?”

Vương lão ngũ nghẹn đỏ mặt, vội vàng bỏ lại tờ hai trăm tệ, rồi chạy mất.

Bồi bàn phía sau còn gọi theo: “Tiền sinh đưa thừa tiền rồi, còn thừa một trăm ba mươi tệ.”

Đồng chí Vương lão ngũ làm như điếc, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét chạy ra khỏi “Kakī”.

Hoa Nguyệt Nguyệt gọi bồi bàn, mắt hồ ly lóe lên, bình tĩnh nói: “Người vừa rồi là bạn tôi, còn một trăm ba mươi tệ tiền thừa kia, cho tôi một ly Mocha.”

Phải người không biết xấu hổ đến mức nào mới nói được những lời này hả?

Lúc đó bồi bàn đúng là nghĩ như thế.

Hoa Nguyệt Nguyệt bình tĩnh ngồi vào chỗ ngồi của Vương lão ngũ khi nãy, tiếp tục nhìn xung quanh, vẫn không tìm được người mình muốn tìm.

Không phải là bị leo cây đấy chứ?

Hoa Nguyệt Nguyệt lấy điện thoại ra, đồng hồ trên đó chỉ đã quá bảy giờ đến năm phút rồi, muộn hơn giờ hẹn tròn một tiếng năm phút.

Cô quyết định, nếu như uống xong ly cà phê này, mà người kia vẫn chưa thấy đâu, cô sẽ đi ngay.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại vang lên.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn điện thoại báo có cuộc gọi đến, là một dãy số nhìn rất lạ, cô chưa từng thấy, cũng không có vẻ là điện thoại lừa đảo, cô ấn nút trả lời.

Vừa lúc ấy, từ loa điện thoại cô nghe được một tiếng hít thở rất nhẹ, rất tinh tế.

Đầu kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông, giọng rất rõ ràng, mềm mại, ôn hòa, nếu nói là giết người bằng giọng nói cũng không sai.

“Hoa tiểu thư.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhíu mày, khóe mắt hẹp dài theo phản xạ hơi nhướng lên, “Anh là?”

“Năm năm không gặp, cậu vẫn mạnh mẽ như thế, không phải tôi nói rồi, phụ nữ là cần phải trốn ở sau lưng đàn ông tìm sự bảo vệ sao?” Giọng nói hơi có ý cười, mang theo một cảm giác quen thuộc.

Trong đầu Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức hiện lên một bóng dáng, cô còn nhớ rõ, năm năm trước, đã từng nói những lời như vậy với cô.

Đó là lúc mà cô vì theo đuổi Trình Hòa đến thương tích đầy mình, tên ấy đã nói với cô như thế.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi muốn viết về một bạn nam chính bí ẩn mà lại vô cùng yêu cô gái thích cậu mạnh mẽ = meo. Mọi người cảm thấy nên cho nam cận bã quay đầu, hay là quay về với trung khuyến đây?

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kết hôn như thế nào cơ?

(xưng hô của hai nhân vật chính thật là khó khăn quá đi mất!!! mình muốn hỏi ý kiến của người đọc, nhưng mà có vẻ chả ai để ý mà cho ý kiến hết á,

buồn quá đi mất. Đang phân vân mấy cái này đây: cậu-tớ ->ngây thơ quá. Tội-ông(bà)-> khá trung tính nhưng mà hơi bựa bựa. tao-mày-> cái này thông dụng đây, mà kiểu Hoa Nguyệt Nguyệt cũng khá là hợp cái xưng hô thế này, nhưng mà nghe nó hơi thô thiển, kiểu hai người yêu nhau mà mày tao nghe nó sao sao? Còn đây-đằng ấy ~>giả nai a. nói chung là mình xoắn quá)

“Hoa Nguyệt Nguyệt à, tôi phải nói là tôi chưa từng thấy qua loại con gái nào mà như bà đâu, đến tận bây giờ cũng chưa thấy khóc, rõ ràng lòng đau đốn mà cứ giả vờ mạnh mẽ, không phải phụ nữ là phải núp sau lưng đàn ông chờ được che chở sao? Phụ nữ quá mạnh mẽ lại không khơi dậy được lòng muốn bảo vệ của đàn ông. Bà có biết bà khác Hà Trinh ở chỗ nào không? Bà quá quật cường, cái gì cũng muốn tự mình chèo chống. Mà Hà Trinh lúc nào cũng yếu ớt mỏng manh, có thể kích thích đàn ông bảo vệ.” Trong trí nhớ, tên đó vẻ mặt không đứng đắn cười cười, híp đôi mắt đào hoa rất đẹp, rõ ràng một khuôn mặt ông nhuận nhu hòa, mà luôn luôn treo một nụ cười gian xảo.

Lúc đó Hoa Nguyệt Nguyệt đã đáp: “Khóc thì có ích gì? Trên đời người có thể giúp tôi cũng chỉ có mình tôi thôi. Trinh Hòa đã không thích điều đó ở tôi, tôi phải cố gắng làm cho anh ấy thích, đời người còn dài, sẽ có một ngày anh ấy chấp nhận tôi. Tề Tín, đừng có cái thái độ rất đáng ghét này răn dạy tôi, cậu nghĩ cậu hiểu tôi lắm chắc? Cậu là gì của tôi đây? Loại an ủi như thế này, cậu biết rõ mà, tôi không cần.”

Từ sau ngày đó, cô và Tề Tín không gặp nhau nữa.

Thật ra thì cô cũng muốn xin lỗi, dù sao Tề Tín cũng là muốn tốt cho cô mà thôi.

Thế nhưng, không có cơ hội.

Mà cô cuối cùng cũng không làm được theo lời thề của mình, cuối cùng cũng phải buông tay Trinh Hòa.

Trong một góc sâu của ký ức, một bóng hình trẻ con dần dần rõ ràng, cô dường như nhìn thấy được cái bộ mặt thối tha của Tề Tín năm mười bảy, đứng giữa một đám nữ sinh mỗi chi tiết động tác đều đầy sát khí, lại có thể đứng trước mặt mình bực bội kể chuyện vừa bị dị ứng hải sản, đến giờ cả ngực vẫn mọc đầy nốt đỏ.

Từng có một lúc, cô với Tề Tín, Hoan Tử, Trinh Hòa là một nhóm bốn người không chia tách bao giờ.

Chỉ là, đã từng.

Giọng Hoa Nguyệt Nguyệt bắt đầu run rẩy, cô hỏi: “Tề Tín?”

Tề Tín cười nói: “Thế nào? Không nhận ra giọng tôi à?”

Hoa Nguyệt Nguyệt sịt sịt mũi, “Đồ tiểu tử đáng chết, mày chạy đi đâu đấy hả? Phải để cho chị đây đi tìm mày với chứ, chị mày nhớ mày muốn chết rồi.”

Tề Tín cười ha ha: “Nhớ em đây muốn chết cơ à? Đây cũng nhớ đằng ấy muốn chết.”

Hoa Nguyệt Nguyệt giờ mới phản ứng được, hỏi: “Tiểu tử, làm thế nào biết điện thoại tôi? “Tề tiên sinh” kia... không phải là cậu đấy chứ?”

Tề Tín mỉm cười: “Câu trả lời hoàn toàn chính xác.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngao một tiếng: “Thế giờ ở đâu? Còn không mau lăn ra đây cho tôi. Thăng ranh kia, có phải từ đầu đã trốn trong này không, thế mà để cho mỹ nữ tuyệt sắc ngồi ngồi như tôi đây ở trong này chờ, cậu có biết xấu hổ không hả?”

Tề Tín phì cười: “Cậu vẫn giống hệt như trước, lại còn như thế nữa...”

Hoa Nguyệt Nguyệt tự tin hừ hừ: “Tôi có còn giống như trước hay không tự mình hiểu lấy, phải không?”

Tề Tín rõ ràng là quá quen rồi, anh ấy trả lời: “Đúng thật, không thay đổi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn xung quanh một vòng, lại nói với Tề Tín: “Cậu rốt cục là ở đâu đây? Sao đến cái bóng cũng chẳng thấy hả?”

Tề Tín cười nói: “Nhìn sang quầy bar đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt quay đầu, mới nhìn ra, một người mặc trang phục bồi bàn đội mũ đen bị cả đám con gái vây quanh – đích thị là Tề Tín.

Cậu ta đã vẫy vẫy tay, cặp mắt đào hoa theo thói quen nheo lại.

Hoa Nguyệt Nguyệt cảm túi chạy đến, cẩn thận nhìn Tề Tín.

“Chắc chắn, mới mấy năm không gặp, tiểu tử cậu lại càng đẹp trai hơn nữa rồi, lúc đầu cũng biết ‘Kaki’ có một bảo vật trấn điểm, không ngờ được lại là cậu, nhìn cái eo này, nhìn cái mặt này, làm trai bao nhất định đắt khách.”

Tề Tín nheo mắt, cậu ta rất hay cười nên mắt cũng có nếp nhăn nhàn nhạt, cặp mắt đào hoa lộ ra ánh sáng mỉa lòng người, sống mũi cao đẹp, cùng môi hơi héch lên gợi cảm. Tóc cậu ta trời sinh đã có màu đỏ đỏ, dưới ánh đèn càng thành ra chói mắt. Da tay cậu ta rất trắng, giống như nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy cả mạch máu dưới da vậy.

Tề Tín ngay từ đầu, đã là một cái sinh vật làm người ta chói mắt như thế.

Trước kia hần và Trình Hòa cũng coi như được đặt ngang hàng trong nhóm những bông hoa của trường trung học số 4.

Chỉ là, không giống với Trình Hòa lạnh lùng, Tề Tín luôn luôn có bộ mặt tươi cười, cho dù là với ai, cũng đều là mỉm cười.

Cho nên, dù bề ngoài Trình Hòa không bằng Tề Tín, nhưng ở trường người theo đuổi lại hơn nhiều Tề Tín.

Bởi vì Tề Tín, thoát nhìn có vẻ quá dễ thân cận.

Nhưng mà Hoa Nguyệt Nguyệt ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, đã rõ ràng, so với Trình Hòa cậu ta còn coi thường người khác nhiều hơn, cũng vì không thêm đề mắt, nên mới có thể với tất cả mọi người đều cười cười, người như vậy, mới thực sự là khó gần nhất.

...

Tề Tín khẽ mỉm cười với Hoa Nguyệt Nguyệt, mắt hoa đào nheo nheo, cậu ta nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, cậu không nói được câu nào để nghe sao?”

Mấy cô gái đang ngồi vây quanh Tề Tín có phần khó chịu nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt: “Cô gái này là ai vậy? Tề Tín, đừng quên tối nay anh phải chơi với bọn em đó nha.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe vậy, con mắt hẹp dài nhướng lên.

Tề Tín mỉm cười, quay sang nói với cô nàng đứng bên người: “Không có ý tứ gì cả, thời gian sau này của tôi đều sẽ thuộc về tiểu thư này.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sáng khoái gật đầu.

Trước đây, khi Tề Tín còn dị ứng với chuyện ong bướm vây quanh, không thích quan hệ thân thiết với người khác, đều là Hoa Nguyệt Nguyệt trở thành bìa cạnh ấy, mà Hoa Nguyệt Nguyệt cũng không thấy trò đùa này có gì không vui, nhìn người khác thù hận nhìn cô, cô lại thấy rất có vẻ nổi bật hơn người, cái tính chỉ sợ thiên hạ không loạn đó đến bây giờ cũng chưa sửa nổi.

“Cái gì? Chỉ như cô ta sao?” mấy nàng kia mặt đầy ý chất vấn nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhún mày: “‘Chỉ như’ là thế nào?”

Mấy cô gái kia liền ôn ào: “Tề Tín, mắt nhìn của anh thay đổi đến thế nào, mà đến cái loại mặt hàng thế này cũng muốn?”

Tề Tín nheo mắt hoa đào, khoe mắt có nếp nhăn do cười, ánh sáng như ngọc lưu ly xẹt qua trong mắt, môi mỏng khẽ gọi hơi mở ra: “Các tiểu thư, chẳng lẽ không biết mắt thẩm mỹ của tôi luôn kì lạ sao? Nếu không làm sao mà còn nói chuyện được với loại mặt hàng như các vị đây?”

Họ vừa nghe liền nổi giận: “Tề Tín, anh có ý gì?”

Tề Tín vẫn mỉm cười, “Các vị tiểu thư, cũng đã tối, nên về nhà thôi.” Nói xong, liền kéo theo Hoa Nguyệt Nguyệt ra khỏi quán “Kaki”.

Mấy cô gái kia tức đến giậm chân.

Hoa Nguyệt Nguyệt trêu ghẹo cậu ta: “Ê, Tề Tín, tôi nhớ ngày trước cậu có bao giờ phát hỏa với các bạn gái đâu nhỉ? Tình huống như vậy, không phải sẽ là cậu ngồi nhìn tôi dạy dỗ lại họ, sau đó cậu xông ra làm hòa giải sao?”

Tề Tín hơi quay đầu lại, nói: “Cậu cũng nói, là ‘ngày trước’”.

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sốt.

Tề Tín đi tới trước một cái xe Jaguar đen, cửa xe mở ra.

Hoa Nguyệt Nguyệt vuốt ve thân xe, cảm thán: “Tề Tín à, cái xe này thật đúng là không tệ, cái xe này cũng bằng một cái nhà đấy nha.”

Tề Tín nhìn lên, nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Lên xe, có việc cần bàn với cậu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng chỉ ước có thể, thoăn thoắt ngồi vào ghế lái phụ.

Tề Tín cười đến híp mắt, hỏi: “Muốn đi đâu đây?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ một chút, rồi nói: “Về trường cấp 3 của bọn mình đi, đã lâu rồi tôi còn chưa được ăn lòng ở cái quán nhà kia đâu đấy.”

Tề Tín gật gù đầu, khởi động xe.

Hoa Nguyệt Nguyệt hé mắt nhìn Tề Tín, năm năm trôi qua, đúng là làm cho Tề Tín càng ngày càng có vị đàn ông, trước đây vốn Tề Tín trời sinh đã có một lực hấp dẫn, không nói được là cái cảm giác gì, dù sao cũng giống như là bị mê hoặc, lần này gặp lại, cảm giác này các mảnh liệt hơn.

Khuôn mặt đã không còn nét non nớt của tuổi thiếu thời, mà càng thêm góc cạnh hoàn mỹ.

Môi hơi cong lên, nhìn có vẻ lại càng gợi cảm.

Hoa Nguyệt Nguyệt thở dài, “Tề Tín, cậu đúng là càng lớn càng đẹp, tôi ghen tị cậu.”

Tề Tín hai tay vẫn đặt trên tay lái, mắt nhìn thẳng về phía trước, khóe môi hơi cong lên, trả lời: “Vậy à?”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu, thuận miệng hỏi luôn: “Cậu kết hôn rồi à?”

“Chưa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lại thở dài, “Vậy chắc chắn mỗi ngày cậu lại chiến đấu hăng hái trên giường của một người khác nhau rồi, đồ tai họa, tôi phải cầu nguyện ba tiếng cho bà xã nhà cậu đây.”

Tề Tín nhẹ liếc mắt nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, không nói gì.

Trước cửa trường trung học số 4, Tề Tín từ từ dừng xe.

Hoa Nguyệt Nguyệt hưng phấn muốn xuống xe liền xông ngay đến hàng lòng mình mong nhớ đã lâu, bên cạnh lại truyền đến giọng nói rõ ràng êm dịu của Tề Tín.

Cậu ta nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, cậu, và tôi, kết hôn, được không?”

Tác giả có lời muốn nói: Com cho ta đi ~== giả mề vẩy đuôi -> Editor cũng muốn nói lời này lắm

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Khởi đầu của nghiệt duyên

Trong xe yên lặng hồi lâu.

“Gi?”

Tề Tín nhắm mắt, hít sâu mấy giây, mới ép được xuống sự kích động muốn đánh người.

“Cậu và tôi kết hôn, thế nào?” Đề phòng Hoa Nguyệt Nguyệt còn chưa nghe rõ, Tề Tín chậm từng chữ một nói với Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Tề Tín, trả lời: “Được.”

Tề Tín sửng sò, mới nói: “Cậu sao lại đồng ý dễ dàng vậy được?”

Hoa Nguyệt Nguyệt xoa xoa cằm: “Không phải bây giờ sẽ là đến lượt tôi đùa cậu sao?”

Tề Tín: “...”

Hoa Nguyệt Nguyệt hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ cậu nói thật à?”

Tề Tín bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Hoa Nguyệt Nguyệt vuốt cằm, suy tư: “Cậu biết tôi đang nghĩ gì không?”

Tề Tín lắc đầu.

Hoa Nguyệt Nguyệt cười hi hi: “Tề Tín cậu lại làm lớn bụng con gái nhà nào, bị người ta ép gả, nên muốn lấy tôi ra làm bia đỡ hả?”

Tề Tín đột nhiên nở nụ cười, cặp mắt đào hoa nheo lại, lại làm cho khóe mắt lóe lên một tia quynh rũ khó cưỡng chế.

Nhưng không hiểu vì sao, Hoa Nguyệt Nguyệt lại cảm thấy, cậu ta cười thật đau khổ.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, ý cậu là sao đây? Đây không phải là đùa đâu.” Tề Tín nói.

Hoa Nguyệt Nguyệt im lặng.

Lúc này, trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra quá nhiều thứ, khuôn mặt Trình Hòa, nụ cười của Hà Trinh, khuôn mặt đáng căm giận của Trịnh Lệ ... (hừm, Trịnh Lệ là mẹ của Hoa Nguyệt Nguyệt nhé, nói trước)

Cô đáp: “Để tôi suy nghĩ đã.” Cô không từ chối.

Không, về lý thuyết mà nói, cô đã động lòng.

Tuy cô không hiểu sao Tề Tín lại có đề nghị này, nhưng cô hiểu rõ, Tề Tín là người theo chủ nghĩa độc thân, trừ khi vạn bất đắc dĩ không thể tránh được, cậu ta có chết cũng không nhảy vào nắm mồ hôn nhân.

Tạm không nhắc đến Trình Hòa và Hà Trinh.

Chỉ riêng một người Trịnh Lệ kia thôi, cũng đủ để cô đồng ý với đề nghị bất ngờ của Tề Tín.

Dù sao cũng có nhu cầu kết hôn, ngấm lại, không tệ đâu.

Cô nghĩ, cô không thể nghĩ ra được lý do cự tuyệt.

So với lấy một người đàn ông mình không thích, không bằng lấy một người đã là bạn lâu năm, thấu hiểu mình, lại ưu tú mọi mặt như Tề Tín.

Đúng là một đề nghị tốt.

Nhưng, cô cũng không biết tại sao cô không thể nào ngay lập tức đáp ứng đề nghị của cậu ta.

Cô cười, có hơi bi thương.

Chẳng lẽ là vẫn còn ôm ảo tưởng về người kia sao?

Kết cục đáng buồn nhất của con người, đúng là như thế.

...

Tề Tín mua một đĩa lòng còn nóng.

Món ăn này vẫn giống như ngày xưa, trắng phắn như hoa tuyết, mỏng tang, trong suốt óng ánh, ăn hương thơm đầy trong miệng, nhẩn mẫn trơn sần sật, lại hơi dai dai.

Hoa Nguyệt Nguyệt vừa ăn vừa trò chuyện với Tề Tín, thỉnh thoảng lại vung nước canh trong bát ra khắp xe. (vâng chị ăn uống thật quá ý tứ mà ==)

Tề Tín còn chưa kháng nghị gì, đã thấy cô vùng dậy: “Tề Tín, tôi nói nhé, xe này tốt thì tốt, nhưng mà quá bé, không tiện cho cậu xe chần tí nào.”

Người bình thường ấy à, nghe Hoa Nguyệt Nguyệt nói vậy, đã chẳng đáp Hoa Nguyệt Nguyệt xuống xe từ lâu rồi.

Nhưng mà Tề Tín vẫn nguyên xi bình tĩnh ăn uống hết sức tao nhã, nhẹ nhàng liếc mắt hoa đào nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Vậy cậu nói xe gì thì tốt?”

Hoa Nguyệt Nguyệt suy nghĩ rồi đáp: “Theo tôi ý, nếu quan trọng là không gian lớn ấy, lại muốn thô bạo mạng mẽ ấy... Ồ... Đúng rồi, máy kéo là hợp nhất.”

Tề Tín cười híp cả mắt, nếp nhăn mờ chỗ khóe mắt càng rõ hơn.

Hoa Nguyệt Nguyệt ăn xong, tiện tay ném hết bát đĩa sang chỗ Tề Tín: “Nhanh lên đi, đưa chở tôi về nhà.”

Tề Tín không thể kim được cười một tiếng, vậy mà lại nghe lời Hoa Nguyệt Nguyệt thật, xuống xe vứt rác.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn theo lưng Tề Tín, giống như trở lại năm năm về trước vậy.

Một ngày nọ, chính xác là ngày thứ năm sau khi kết thúc đợt tập quân sự, cô vẫn đứng trước lớp bên cạnh chờ Trình Hòa xuất hiện, định mượn cơ hội mời hân ăn cơm để tiếp cận hân.

Chỉ là, Trình Hòa thì đợi không được, ngược lại làm quen được với cái loại cặn bã Tề Tín này đây.

Lúc đó, cô cảm giác vai trái bị ai vỗ vỗ, quay đầu lại, nhìn thấy Tề Tín.

Tề Tín mặc đồ thể thao Adidas, vóc người cao ráo, mái tóc dưới ánh nắng có chút đỏ, mồ hôi quệt qua gò má, nhưng làn da lại trắng bóc, đôi mắt hoa đào hơi sắc, trên môi mỏng là ý cười, tuấn tú đến quá đáng, một kiểu đẹp đến sắc bén.

Đáng tiếc là, lúc đó cảnh đẹp trước mặt Hoa Nguyệt Nguyệt cũng thành ra...

Ở đâu ra thằng thiếu năng nào đây, cười trông hèn hạ như thế là có ý gì?

Tề Tín nở nụ cười thương hiệu của cậu, hỏi: “Cậu tìm ai?”

Hoa Nguyệt Nguyệt trả lời: “Trình Hòa.”

Tề Tín giống như là vừa ngộ ra chân lý, quay sang hỏi thăm Hoa Nguyệt Nguyệt: “Muốn tỏ tình hử?”

Hồi đấy Hoa Nguyệt Nguyệt da mặt còn chưa dày như bây giờ, có điều so với người bình thường, thì vẫn dày hơn nhiều.

Cho nên chỉ đỏ mặt có ba giây xong, lại trả lời Tề Tín: “Tôi là muốn làm quen bạn ấy, nếu như có thể, có qua lại cũng tốt.”

Nụ cười thương hiệu của Tề Tín cứng lại một khắc.

“Nói mới nhớ, cậu rốt cục có biết Trình Hòa không đây hả? Không biết thì nhận đi rồi dẹp sang một bên.” Mất hạp dài của Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Tề Tín chằm chằm đầy khó chịu.

Tề Tín khôi phục thần sắc, cười: “Biết chứ, đương nhiên biết, nó là bạn thân nhất của tôi mà.”

Mặt Hoa Nguyệt Nguyệt trong nháy mắt thay đổi 180 độ, giống như là chó nhìn thấy xương, mắt sáng lấp lánh.

“Không nói sớm, bây giờ Trình Hòa ở đâu?”

Tề Tín nghĩ một chút, trả lời: “Chắc là về nhà rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi, vẻ mặt có chút thất vọng, nói: “Đã biết, vậy tôi đi trước đây.”

Tề Tín gọi Hoa Nguyệt Nguyệt lại, “Không phải cậu muốn làm quen với nó hả? Không bằng giúp tôi một việc, nếu làm tốt, tôi sẽ giới thiệu cậu với Trình Hòa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cô sao có thể là cái loại vì nam sắc mà cái gì cũng có thể làm cơ chứ?

Vì thế, cô nhìn Tề Tín, vô cùng hiên ngang mà bất khuất nói: “Được!” (ơ này?)

Tề Tín nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt nở nụ cười, không giống như kiểu dịu dàng mà không chút ảm áp khi trước, hần lộ ra cả hàm răng trắng bóng, môi mỏng cong lên thật xinh đẹp và rực rỡ.

Tề Tín cười xong, liền quay sang nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Trước hết cậu đi theo tôi ra cổng trường, gặp một người, đến lúc đó dù tôi nói gì, cậu gật đầu cho tôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, gật đầu, đi theo sau Tề Tín.

Loại thói quen này cô đã tập thành từ lâu, cô không quen đi song song với người khác, chính xác mà nói, cô vẫn luôn đi theo sau lưng người ta, cố gắng giảm đi sự tồn tại của mình.

Cô hơi cúi đầu, ánh nắng nóng bỏng, giống như chỉ cần ngẩng đầu lên cũng có thể bị tia nắng đâm vào mắt, mồ hôi nóng hổi lăn trên trán từ từ thấm vào cổ áo.

Đột nhiên, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm giác ánh sáng như bị chặn lại, cô nhìn sang tay trái mình.

Tề Tín rất tự nhiên đi ở bên trái cô, giống như đương nhiên phải là như thế.

Trên người cậu ta có một loại mùi hương không đậm cũng chẳng nhạt. Khác hẳn với cảm giác lạnh lạnh trên người Trình Hòa, không khí toát ra từ cậu ta có cảm giác thật là ảm áp.

Tề Tín cúi đầu cười với Hoa Nguyệt Nguyệt, mắt hoa đào chứa vô hạn hàm ý, cậu ta nói: “Nhớ kỹ đến nơi không được nói nhiều.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật gù, cảm giác dường như cái nóng trên người đang dần tiêu tan.

Tới cổng trường, Hoa Nguyệt Nguyệt đã nhìn thấy ngay một cô gái xinh đẹp đứng dưới tàng cây, mặc áo quần rất hợp mốt, khuôn mặt rất đẹp.

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ một chút, đây không phải hoa khôi trường C Doãn Bình sao?

Doãn Bình nhìn sang bên này, tầm mắt nhìn đến Tề Tín, lập tức cả gương mặt đẹp đều lộ ra vui sướng.

Chỉ là, ngay khi ánh mắt chuyển tới Hoa Nguyệt Nguyệt đứng bên, không hiểu sao, Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên ngộ ra, cảm giác “lạnh thấu xương” trong truyền thuyết là thế nào.

“Tề Tín... Cô ta là ai?” Cô gái đi đến, đôi chân mảnh khảnh dưới ánh mặt trời như được giữa từ ngọc trai vậy.

Một giây tiếp theo, Tề Tín rất tự nhiên kéo tay Hoa Nguyệt Nguyệt, lại nói với Doãn Bình: “Đề tôi giới thiệu, cô ấy là Hoa Nguyệt Nguyệt, người hiện tại tôi thích.”

Cậu ta nheo lại mắt hoa đào, cười có mấy phần y như hồ ly.

Cặp mắt trong veo như nước của Doãn Bình loáng cái đầy nước mắt.

Hoa Nguyệt Nguyệt sợ hãi nhìn sang Tề Tín.

Tề Tín giống như mọi khi lại nở nụ cười với Hoa Nguyệt Nguyệt, tiếp đó nói tiếp với Doãn Bình: “Cho nên, chúng ta kết thúc ở đây, sau này đừng có liên lạc với tôi nữa.”

Doãn Bình mắt vẫn đọng đầy nước, nhưng lòng tự trọng không cho nàng luống cuống, mới trả lời: “Thì ra là thế, dù sao, hôm nay em đến cũng là muốn nói lời chia tay, em còn chưa biết phải mở lời thế nào, mới không làm mất thể diện của anh.”

Tề Tín mỉm cười, mắt đào hơi híp, nói: “Đã vậy chúng ta đến vui vẻ đi không phiền, không có việc gì thì, tôi và Hoa Nguyệt Nguyệt đi trước, hôm nay tôi và cô ấy còn có hẹn.” Nói xong, kéo tay Hoa Nguyệt Nguyệt, rời đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu liếc nhìn Tề Tín, lại quay lại nhìn Doãn Bình.

Doãn Bình vẫn còn nhìn bọn họ, mắt long lanh nước.

Lúc ánh mắt của cô gái ấy chạm mắt Hoa Nguyệt Nguyệt, Hoa Nguyệt Nguyệt có thể thấy rất nhiều thứ ẩn dưới đó, đồ kỵ, oán hận, lại giống như có một con dao trong đáy mắt, mài qua mài lại,

Nhưng không rõ vì sao, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất phần khích.

Tác giả có lời muốn nói: Hoan Từ: Trên thế giới này có một họ Ôi tên Diêu. Hoa Nguyệt Nguyệt: Buồn cười, ai lại tên như vậy? Hoan Từ liếc trắng mắt: Không phải chị à. Hoa Nguyệt Nguyệt: ... _____ = thực ra thì tôi đã giấu kĩ lắm rồi mà, = còn có người nhìn ra sao? OTZ

*đã lâu lắm rồi mới trở lại, =

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mê luyện cuồng nhiệt

Tề Tín kéo cô đi ra xa chỗ đó, rồi sau đó mới buông tay, cậu ta cười với Hoa Nguyệt Nguyệt một cái, đuôi mắt cong lên.

“Đa tạ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt không để ý, gạt đầu.

“Tôi sẽ giới thiệu Trình Hòa với cậu.” Mắt hoa đào của Tề Tín hơi nheo lại, miệng nhếch lên.

Hoa Nguyệt Nguyệt tỏ vẻ “Cậu vốn là phải làm như thế”.

Đuôi mắt Tề Tín không tự chủ lại cong thêm một độ, nếp nhăn mờ ở khóe mắt lộ ra, nhanh chóng lan tỏa ý cười.

“Tôi mời cậu ăn cơm nhé.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gạt đầu, cô cũng không từ chối cơ hội ăn chực cơm tốt như vậy đâu, cũng là cho mình một lý do không phải về nhà.

Suy cho cùng, đâu có ai mong chờ cô về đâu.

Sau đó mọi chuyện diễn ra rất tự nhiên, cô và Tề Tín càng ngày càng thân thiết, cậu ta giúp cô thân cận với trình hòa, mà cô trở thành bia đỡ thương dùng

nhất của cậu ta.

Cô cũng từng hỏi Tề Tín.

Tại sao luôn sống trăng hoa vô định như thế?

Tề Tín sẽ cười híp mắt trả lời: “Chưa tìm được người mình muốn.”

Sau đó Hoa Nguyệt Nguyệt sẽ hỏi: “Thế người cậu muốn phải là như thế nào?”

Tề Tín không trả lời, chỉ là cũng như thường ngày, cười đến mức mắt hoa đào híp thành đường thẳng.

Chuyện này cuối cùng cũng không được giải quyết.

Không biết vì sao, Hoa Nguyệt Nguyệt lại chợt nhớ ra chuyện này, cô đột nhiên muốn hỏi, Tề Tín, không biết đã tìm được người kia chưa?

“Tề Tín.” Cô vừa nghĩ, đã lên tiếng.

Tề Tín đang lái xe, trở về nhà, mắt vẫn hướng về phía trước, ánh đèn chiếu trên gò má của cậu ta, lúc sáng, lúc tối. Cậu ta gật đầu một cái, ý bảo, cậu ta đang nghe.

“Đã nhiều năm như vậy, cậu tìm được người cậu muốn rồi sao?”

Tay Tề Tín hơi run rẩy, không trả lời ngay.

Hoa Nguyệt Nguyệt lại lặp lại, “Cậu tìm được người cậu muốn rồi sao?”

Đèn báo xe giảm tốc độ, đã đến khu nhà của Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt cầm túi xách, kéo cửa xe, chuẩn bị lên nhà.

Sau lưng đột nhiên truyền tới giọng nói của Tề Tín, có chút khàn khàn, mang theo từ tính.

“Từ rất lâu trước đây... Tôi đã tìm được rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt dừng một chút, mắt hẹp dài nhìn về phía Tề Tín, nói: “Vậy sao... Vậy tại sao không đi tìm cô ấy?”

Khóe miệng cậu ta cong lên hoàn mỹ, “Bởi vì, người cô ấy yêu không phải là tôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mỉm cười, cô có chút hả hê nhìn nhìn Tề Tín: “Tề Tín, đây là báo ứng của cậu, cậu và tôi đành đồng bệnh tương liên rồi.”

(*đồng bệnh tương liên: cùng cảnh ngộ thì thông cảm lẫn nhau.)

Tề Tín cười khê: “Vinh hạnh cho tôi quá.”

“Muộn rồi, chị đây muốn đi ngủ dưỡng da đây, hẹn gặp hôm khác.” Hoa Nguyệt Nguyệt không thèm quan tâm nhe răng với cửa sổ xe, dầm giày cao gót năm phân nhanh như chớp vọt lên lầu.

Ánh trăng rơi trên màn hình đèn báo, phản xạ một luồng ánh sáng trắng trong bóng đêm.

Cho đến thật lâu sau, mới nghe thấy tiếng ô tô chạy đi.

Để lại luồng khói nhàn nhạt, chiếc xe đã biến mất ở góc đường.

...

Khó được một ngày nghỉ, Hoa Nguyệt Nguyệt đương nhiên là muốn ngủ đến tận khi không ngủ được mà tỉnh, chẳng qua là khi cô nhận được điện thoại của Trịnh Lệ, tất cả buồn ngủ biến mất hết trong nháy mắt.

Ngữ khí của Trịnh Lệ vạn năm không đổi, cũng như thái độ của bà, lạnh như băng, bà nói: “Hôm nay con về đi.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Hoa Nguyệt Nguyệt rời giường, rửa mặt mặc quần áo.

Cũng như những gì Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ về Trịnh Lệ, cô từ trước đến nay chưa từng dám hi vọng gì về bà.

Bởi vì một khi kỳ vọng, sẽ chỉ biết nhận lại càng nhiều thất vọng mà thôi.

...

Cô xuống taxi, đi tới ngoài biệt thự, ấn chuông.

Giọng thím Từ theo loa truyền đến, “Ai vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt trả lời, “Thím Từ, là con.”

Thím Từ vui vẻ trả lời: “Nguyệt Nguyệt là con hả, đây thím Từ mở cửa ngay đây.”

Chỉ chốc sau, cửa chính liền mở ra tự động, thím Từ từ bên trong ra đón, rất vui: “Nguyệt Nguyệt, con lâu lắm rồi không về, hôm nay thím Từ được gặp con rất là mừng a.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười, “Con cũng nhớ thím Từ.”

“Càng ngày càng xinh đẹp, mẹ con nhìn thấy nhất định sẽ rất vui.” Thím Từ nói.

Hoa Nguyệt Nguyệt không nói gì.

Lại lần nữa vào ngôi biệt thự này, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm thấy hết thấy đều giống như không hề thay đổi vậy, so với trước khi mình rời đi nơi này, cách bài trí vẫn hoàn toàn như cũ.

“Phu nhân, Nguyệt Nguyệt trở lại rồi, ngài mau ra đây nhìn một chút đi ạ.” Thím Từ nói.

Tiếng giày cao gót chạm trên sàn nhà, chói tai, lạnh lùng, cao ngạo, đúng là tiếng bước chân của người kia.

Ngày trước, mình vẫn luôn sợ hãi tiếng động này.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy Trịnh Lệ.

Mấy năm không gặp, Trịnh Lệ vẫn xinh đẹp như xưa, cái đẹp lạnh lùng, hoàn toàn không có chút đổi khác so với khi còn trẻ.

Bà không chút ảm áp nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, quan sát cô một hồi, có chút chán nản nói: “Con ăn mặc như vậy mà về đây?”

Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn không nói gì.

Trịnh Lệ hừ lạnh, “Lớn rồi, cứng cáp rồi, đến cả mẹ gọi về cũng không về.”

Hoa Nguyệt Nguyệt trầm mặc như trước.

“Chút nữa phải đi gặp con trai hăng điện tử Hâm Hâm, con nhìn cái bộ dạng này của con, mang con ra ngoài không phải là làm bề mặt mẹ sao?” Trịnh Lệ trừng mắt, cảm thán.

Hoa Nguyệt Nguyệt siết chặt nắm tay.

“Trong phòng con vẫn còn quần áo trước kia, vào thay cho mẹ.” Trịnh Lệ ra lệnh.

Hoa Nguyệt Nguyệt thấy như không thể hít thở bình thường được nữa, cô ngẩng đầu, nói: “Con thấy con như thế này là rất ổn.”

Trịnh Lệ nhìn cô, trong mắt như có lửa đốt.

Tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đất lại vang lên bên tai Hoa Nguyệt Nguyệt.

Ngay sau đó, cô cảm thấy mặt mình nóng lên, cảm giác đau rát từ má phải truyền đến, có gì đó từ trong xoang mũi chảy ra.

Thím Từ kêu lên: “Phu nhân, ngài làm gì vậy? Tại sao lại tát tiểu thư?”

Trịnh Lệ hừ lạnh: “Nó chính là quá tệ, mấy năm nay không phải là theo đuổi thằng ranh họ Trình sao? Thế mà, cuối cùng thằng ranh kia không phải kết hôn với người khác sao, còn định giương nanh múa vuốt với ai? Ngay từ đầu thấy người Trình gia kia không tệ, coi như xứng đôi với nhà chúng ta, nhưng về sau lại vì cái thằng đó mà đắc tội Hà Trình. Nhà họ Hà, nó dám chọc vào sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt rút ra từ trong túi một tờ khăn giấy, lau khô máu mũi.

Rồi chậm rãi ngược mắt lên, cô nhìn Trịnh Lệ, nhẹ giọng nói: “Con đi trước.”

Trịnh Lệ cười lạnh: “Muốn đi thì đi, ta coi như nuôi con gái thành một con sói mất trắng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười, “Mẹ có từng coi con là con gái hay sao?”

Tiếp đó, bước ra khỏi biệt thự, đón một chiếc xe taxi.

Đúng là, cô vốn không nên tới.

Điện thoại rung, Hoa Nguyệt Nguyệt nhận điện thoại, là Tề Tín.

“Có thời gian rảnh không? Đi chơi đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt trả lời: “Tốt, cậu ở chỗ nào? Tôi qua đó.”

Báo địa chỉ cho tài xế xong, Hoa Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Đúng như lời Trịnh Lệ, cô đúng là ti tiện, với Trình Hòa, với tình cảm, cô ti tiện đến hết thuốc chữa.

Khi Tề Tín giới thiệu cô cho Trình Hòa, cũng là một buổi trưa hè.

Trình Hòa và Tề Tín hẹn nhau ra ngoài đi ăn, lại nhìn thấy bên ngoài là một người thứ ba, đó chính là cô.

Vẻ mặt của hắn có chút lạnh lẽo, da trắng nõn, con ngươi đen như mực giống như chìm dưới một lớp sương mù.

Khoác trên người áo khoác trắng, giống như càng làm cho hắn trở nên thoát tục, người khác không thể chạm đến.

Hoa Nguyệt Nguyệt cảm giác mặt mình nóng lên một ít, cô nói: “Cậu còn nhớ tôi không?”

Trình Hòa không nóng không lạnh nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Tôi không quen cậu.”

Biểu cảm trên mặt Hoa Nguyệt Nguyệt cứng ngắc, một chút sau, cô cười nói: “Không nhớ thì thôi, tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên là Hoa Nguyệt Nguyệt, rất hân hạnh được biết cậu.”

Trình Hòa gật đầu một cái, nhìn sang Tề Tín, lạnh nhạt nói: “Tao đi trước.”

Tề Tín vội vàng nói: “Làm gì có kiểu ăn com chung, mà mày muốn đi là đi hả?”

Trình Hòa không nói gì.

Tề Tín nheo mắt, quay sang nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Cái thằng Trình Hòa này là ngượng ngùng đó, nó không hay giao tiếp với con gái, nên nói năng cứ như thế.”

Trình Hòa nhíu mày, con ngươi đen lạnh nhạt nhìn phía trước.

Hoa Nguyệt Nguyệt cười nói: “Không sao không sao.”

Dọc đường đi ăn, Hoa Nguyệt Nguyệt quyết tâm tìm chuyện để nói với Trình Hòa.

Mặc dù Trình Hòa trả lời cô, thế nhưng một lời thừa thãi hắn sẽ không nói.

Ngay cả ở trên bàn ăn, vẫn chỉ có Tề Tín và cô sôi nổi bàn luận, Trình Hòa cũng chỉ không mặn không nhạt trả lời.

Cho đến khi, Hà Trình xuất hiện, câu chuyện mới có chút biến chuyển.

Từ ngoài hàng ăn bước vào một đôi tình nhân, nam coi như nho nhã tuấn tú, mà nữ thì vừa có nét đẹp hồn nhiên của một cô bé, lại vừa có nét đẹp của một người phụ nữ, mặc một bộ váy ngắn màu trắng, không quá phô trương cũng không phải kín đáo, khuôn mặt thanh nhã, càng nhìn càng thuận mắt.

Ánh mắt của Trình Hòa từ khi ấy đã dán trên cô gái kia.

Tề Tín nhìn sang, kinh ngạc nói: “Đó không phải là Hà Trình sao?”

Lúc đó, Hoa Nguyệt Nguyệt mới biết, cô gái kia chính là Hà Trình, “thanh mai trúc mã” của Trình Hòa, cũng là “bạn gái” của hắn.

Có điều, là “bạn gái đã chia tay” của hắn.

Biểu cảm lạnh nhạt của Trình Hòa cuối cùng cũng biến đổi, hắn bước tới, tay nắm chặt.

Khi Hà Trình nhìn thấy Trình Hòa, cũng không lộ vẻ sùng sốt, thậm chí có thể nói, cô ta rất tự tin.

Cho đến rất nhiều năm sau này, Hoa Nguyệt Nguyệt mới hiểu được, đó là cảm giác khi người ta dự liệu được trước mọi việc, nhận thức được cho dù thế

nào Trình Hòa cũng sẽ không rời khỏi cô ta.

Mà cô ta cũng đã thành công rồi.

Trên đường về, Trình Hòa vẫn không nói chuyện.

Tề Tín tạo cơ hội cho bọn họ, chuẩn trước.

Hoa Nguyệt Nguyệt bước lên trước, muốn nói chuyện với Trình Hòa, đột nhiên phát hiện vẻ mặt của hắn thật cô đơn, rất yếu ớt.

Cũng giống như chính mình.

Có phải hắn cũng giống cô không? Khao khát được người mình thích chú ý đến.

Hoa Nguyệt Nguyệt hắng giọng, nói: “Không có gì, mỗi người đều sẽ có một thời gian mất phương hướng, hiện tại người cô ấy chọn là người khác, sẽ chỉ làm cô ấy càng rõ ràng, cậu mới là lựa chọn tốt nhất, có so sánh mới có thể phân thắng bại.”

Cô không hiểu, cô có thể nâng cao tình địch của mình thế là vì lý do gì.

Nhưng cô biết, cô chỉ muốn khiến cho Trình Hòa vui vẻ lên mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói: == Tề Tín phong nhã mà Trình Hòa lạnh lùng ~

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tề Tín nguy hiểm

Trình Hòa từ từ quay sang nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, khóe miệng dần cong lên, rất dịu dàng cười, nói: “Cảm ơn.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng cảm thấy miệng mình sắp nứt toác ra đến nơi.

Cô nói: “Không có gì, bạn bè đều phải như thế mà phải không nào?”

Trình Hòa cũng không phản bác.

Từ đó về sau, quan hệ của cô với Trình Hòa mới có chút biến đổi, cô trở thành người bạn thân thứ hai của Trình Hòa.

Cũng vì dần dần hiểu rõ con người hắn, mới có thể điên cuồng mà mê luyến hắn.

Theo đuổi như một kẻ thần kinh.

Ngày xưa ấy, tuổi hoa niên chưa trải tình trường, hắn và cô là hai thế giới, hắn lạnh lùng hờ hững, hắn cô độc, hắn hoàn mỹ đến kiêu ngạo, thì kẻ cả như thế, cô vẫn như thiêu thân lao vào đồng lửa muốn chạm được hắn, tự tin là cuối cùng hắn sẽ bị tình cảm này làm cảm động.

Thực tế thì sao?

Thứ không thuộc về mình, dù là có, nhưng rồi cũng sẽ mất.

Hoa Nguyệt Nguyệt xuống xe, đứng trước cửa quán cà phê hẹn với Tề Tín, cô lười biếng nhìn lên trời.

Một chiếc xe thể thao đắt tiền sơn lại màu xanh lam, đèn xe hầm hố, ống dẫn khí nén xếp thành hàng vừa nhìn là biết giá trên trời, chậm dần dừng trước mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, màu sắc tinh tế, thu hút ánh nhìn của người đi đường.

Tề Tín thông dong xuống xe, áo khoác hàng hiệu phủ ngoài áo sơ mi xanh nhạt, mắt đeo kính râm màu nâu trà, sợi tóc dưới ánh nắng có màu đỏ phơn phớt, sống mũi thẳng, cánh mũi xinh xắn trắng nõn, quai hàm góc cạnh lạnh lẽo mà đẹp không thể phân nân, môi đỏ nhuận như môi con gái nhẹ nhàng cong lên.

Hoa Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh xe, khinh bỉ nói: “Tề Tín, cậu lắm trò thật, loại xe màu này mà cũng mua, đúng là mắt thẩm mỹ vẫn không đổi nôi... Còn có...” Mắt hẹp dài đảo quanh người Tề Tín hai vòng, tiếp tục nói: “Cậu tưởng cậu là ngôi sao hả, chỉ sợ người khác không biết mình đẹp trai ấy.”

Tề Tín tháo kính xuống, mắt hoa đào như ngọc lưu ly lưu chuyển, khoe môi tự tin nhếch lên, nói: “Cho nên nói ngắn gọn ý cậu là tôi rất đẹp đúng không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững người, nhìn Tề Tín đang nheo mắt, cười như hồ ly.

Đột nhiên nhận ra, cô bị thằng Tề Tín này trêu chọc!

Đúng là muốn nhện cũng không thể nhện được!

Uổng cho Hoa Nguyệt Nguyệt cô tự cho là không người địch nổi, trêu ghẹo mỹ nam đã vô số, đùa bốn trái tim trẻ nhỏ cả nghìn lần, thế mà lại bị một tên hoa hoa công tử khích lại à! (ê?)

Hoa Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh Tề Tín, nâng cằm cậu ta lên, giữa ánh mắt của toàn dân, lấy từ trong túi da một cái dây lưng da, dùng âm lượng trong vòng 10 mét vẫn nghe thấy nói với Tề Tín: “Cung à, tối nay là nhò sắp nển hay là dùng roi da đây?”

Nói xong, dây da trong tay được thả ra, Hoa Nguyệt Nguyệt hung hăng quất một cái trên mặt đất.

Nhìn biểu cảm hóa đá của quần chúng xung quanh, Hoa Nguyệt Nguyệt vô cùng thỏa mãn.

Hoa Nguyệt Nguyệt tự tin mà nở nụ cười, nhưng mà, đột nhiên cảm giác eo mình bị người dùng lực kéo, liền rơi vào vòng tay của Tề Tín.

Hoa Nguyệt Nguyệt không kịp phản ứng, thì đã thấy Tề Tín ở ngay trước mắt.

Cậu ta hơi nhướn mắt hoa, lông mi dày dài chạm nhẹ mi dưới, dưới ánh dương quang, tròn mắt kia, giống như có một lớp mây mù nhẹ mà mơ màng. Tề Tín dùng đôi con ngươi màu nâu nhạt kia nhìn lại cô. Đôi mắt kia, giống như ngọc quý hạng nhất, lấp lánh, hoặc giống như một tấm gương, phản chiếu mọi thứ.

Dáng môi xinh đẹp kia, mỗi một đường cong đều hoàn hảo đến cực hạn.

Cậu ta mở miệng nói: “Thực ra, anh vẫn muốn ở trên hơn.”

Lập tức, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm thấy một luồng khí nóng chạy thẳng từ đỉnh đầu đến hai gò má.

Cô mà cũng đỏ mặt á!

Cái này mà để cho Hoan Tử biết, nhất định nó sẽ sợ hãi nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, chị xác định là chị không bị bệnh gì chứ? Chị từ lâu lắm rồi đã còn biết ngượng ngùng là cái gì nữa đâu?”

Đúng vậy, trong từ điển của cô, căn bản không tồn tại từ “ngượng ngùng” này.

Cho nên cô rất bình thản mà phân loại trường hợp ngoại lệ hôm nay là do thời tiết quá nóng.

Tề Tín bất thành linh nở nụ cười, khoe mắt kéo lên, tròn mắt long lanh, cậu ta nhẹ nhàng buông lỏng tay.

Hoa Nguyệt Nguyệt hít một hơi dài, nhắc chân, đạp Tề Tín một đạp, sau đó nhanh chóng leo lên ngồi ghế lái phụ, dương dương đắc ý nhìn Tề Tín đau đến toát mồ hôi.

Tề Tín giật giật khoe miệng, tập tễnh ngồi lên xe, quay sang Hoa Nguyệt Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đồ điên.”

Hoa Nguyệt Nguyệt bật ngón cái, tự tin: “Phụ nữ là phải ác với đàn ông một chút.”

Tay cầm lái của Tề Tín run lên một cái.

Hoa Nguyệt Nguyệt móc son móng tay từ trong túi ra, mở nắp, lập tức một mùi chua xộc lên trong khoang xe.

“Này Tề Tín, cậu định đi đâu chơi đây?”

Tề Tín nhẹ nhàng nhìn cô một cái, nói: “Đóa Lam thế nào?”

Son móng tay trong tay Hoa Nguyệt Nguyệt chảy qua đầu ngón tay, rơi vào đệm xe, cô rút khăn giấy, chùi bừa.

Cô nói: “Tề Tín, không phải cậu có thiếu nợ gì nhà người ta đấy chứ?”

Tề Tín không nói gì, nhìn thẳng phía trước, dưới da thịt trắng nõn mờ mờ mạch máu xanh, ngón tay nắm trên tay lái, có vẻ thon dài hơn bình thường.

Hoa Nguyệt Nguyệt tựa vào ghế, nhắm hai mắt.

Đóa Lam, đúng như tên gọi mang chút mê hoặc, là một quán bar.

Đã từng, ở đó, Trình Hòa nói với cô: “Làm bạn gái tôi đi!”

Đó là lúc Trình Hòa và Hà Trinh chia tay được ba tháng.

Hoa Nguyệt Nguyệt thừa hiểu, cô chẳng qua là cảng dừng chân tạm thời của Trình Hòa mà thôi, bởi điểm dừng chân cuối cùng hẳn muốn chỉ có một.

Mà nơi ấy không phải là cô.

Cô cũng tùy tiện đồng ý.

Từ đó về sau, cô trở thành bạn gái của Trình Hòa.

...

Giọng Tề Tín vang lên bên tai: “Đến rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn xung quanh, cũng không phải Đóa Lam, mà trường học cũ của mình.

Tề Tín quay sang cười một cái, cặp mắt hoa đào như mọi khi híp lại, ánh châu sáng lấp lánh bên môi, “Cậu nói xem, Heo Mập Luru giờ còn dạy không?”

Mắt Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức nheo lại, cười lăn cười bò, nói: “Nhất định là còn, trung học số 4 mà không có ông ấy thì không phải trung học số 4 nữa.”

Heo Mập Luru, tên thật Chu Lục, giống nam, cân nặng 130 kg, khuôn mặt ... khó nhìn khủng khiếp.

Khi giảng bài, hai khối thịt hai bên gò má rung rung, đôi mắt tam giác nhìn đã đau hết cả trứng, mỗi dầy kích động là phun nước bọt, và hàm răng vàng khè thường hay dính lá rau xanh.

Truyền thuyết kể lại, có một học sinh nọ ở lớp của ông ấy vì quá hoảng sợ đã ngất luôn.

Nhưng thật ra, Heo Mập Luru là một thầy giáo giỏi, giảng bài lưu loát, ý chính rõ ràng.

Thường sau khi hết giờ học, ông sẽ vô cùng thân thiện, nheo lại mắt tam giác, cong lên đôi môi dày, tốt bụng dặn dò các học sinh nữ trên đường về nhà phải cẩn thận.

Mà thật ra, mỗi lúc như vậy, các học sinh nữ đều che ngực nhìn ông ấy đề phòng.

Không thể không nói, Heo Mập Luru là một cảnh tượng, không cần nói nữa, đã phủ lên cuộc đời trung học của bọn họ một màu kinh dị.

Hoa Nguyệt Nguyệt hưng phấn xách túi, lập tức lên vào trường.

Editor có nhờ: A, vẫn biết cái nơi này thật là hiu quạnh, nhưng không sao cả, mình chơi một mình quen rồi (ơ nhưng mà mình hi vọng được com lăm nhé, tớ sẽ rep tất cả các com luôn). Cơ bản có mấy cái muốn nói ngoài lề thôi.

Khi đọc truyện này có nhân vật Heo Mập Luru ấy, đột nhiên nghĩ đến những thầy cô giáo thần thánh của mình.

Ở trường học nào cũng vậy, sẽ có những thầy cô giáo vô cùng truyền thuyết, theo kiểu dạy hay thì cũng có tật ý. Như thầy Chu trong truyện, mặc dù mặt còn xấu hơn cả nam sùng của Chí Phèo (nếu như nói tiêu chuẩn cái đẹp của Chí là Thị Nở), lại nói mấy câu rất dè, thực ra là một thầy giáo giỏi.

Trường cấp 3 của mình cũng có một thầy truyền thuyết lắm, không dạy lớp mình năm nào, dạy Địa, nhưng mà chắc cũng không tính là giỏi, trừ việc, nghe đâu, ngày xưa thầy học Toán chứ không phải học Địa đâu. Cái thầy giỏi là sự giảng bài rất liên quan, kiểu đang nói về Hà Lan là nước độ cao dưới mực nước biển, rồi kết luận lại là dân số tăng ý (ôi năm nào cũng một câu thế, lòi được bao nhiêu học sinh lớp 10). Các lớp cứ học thầy là đồng loạt thay bìa vở màu hồng, vì nghe nói thầy rất thích màu hồng, bằng chứng là một giai thoại: một hôm nọ thầy vào lớp, nói chung là trường mình rất tuân thủ chuyện đồng phục (hồi đấy thôi, giờ thì tùy) nên cả lớp đều một màu áo trắng cả. Rồi đột nhiên thầy nói “Mời em nữ mặc áo hồng lên bảng!” (có ai hiểu không =)))

Không biết có ai cùng trường mình đọc những dòng này và nhận ra thầy giáo này tên gì không. . .

À thầy thể dục trường mình đẹp trai lắm, cao hơn một chút, chả biết có bạn trai bạn gái gì chưa.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cô gái ngốc nghếch

Bảo vệ trường đột nhiên vọt ra, chỉ vào Hoa Nguyệt Nguyệt hét: “Này, phụ huynh vào trường phải ghi tên!”

Hoa Nguyệt Nguyệt chậm rãi quay người, miệng mỉm cười, gần từng chữ với bác bảo vệ: “Bác vừa nói gì ạ?”

Bảo vệ tự lấy ra một quyển vở giờ ra: “Đúng là người đã già không thể tức được, cũng nghễnh ngãng giống tôi, tôi khuyên cô nên một cái máy trợ thính đi, giống tôi đây này.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lò mò nghe thấy rằng mình nghiêng vào nhau ken kết, cô ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ông ơi, ông làm ơn đừng ghép cô gái hai-tám như cháu và ông ở cùng một độ tuổi ạ.”

Bác bảo vệ lườm Hoa Nguyệt Nguyệt một cái, rất bình tĩnh trả lời: “Tôi hiểu mà, người ở tuổi chúng ta, rất kích động khi nghe chữ “già”, tôi hiểu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt trán nổi gân xanh.

Tề Tín ở một bên cười sắp đau cả bụng, nếp nhăn đuôi mắt sâu lắm rồi.

“Cháu thừa cụt, cụt thực sự là quá rồi, cụt nhìn hộ tôi, chị gái đây mới hơn hai mươi tuổi, còn trẻ lắm!” Hoa Nguyệt Nguyệt từ trong ví rút ra chứng minh thư, chỉ vào ngày sinh bên trên, gắt.

Bảo vệ chậm rãi đẩy kính lão trên sống mũi, vẫn bình tĩnh: “Đầu năm nay đến hoa quả đông lạnh còn làm già bằng da được, chứng minh thư đương nhiên là làm già được rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cào tóc: “Đại gia, cháu lạy bác rồi, bác rút cuộc là đã trải qua chuyện gì mới khiến bác nghi ngờ xã hội đến cùng như vậy?”

Bác bảo vệ xoa cằm, trầm tư mấy giây, trả lời: “Chỉ là tôi xem mấy chương trình tin tức thôi mà.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cúi đầu: “Cháu hiểu rồi.”

Tề Tín cười đến run rẩy đi tới bên người Hoa Nguyệt Nguyệt, khoe mắt còn vương nước, một tay đập trên vai cô, gập cả người lại.

Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi: “Cậu thế này là sao?”

Tề Tín yếu ớt trả lời: “Cậu để cho tôi dựa nhờ một tí, cười nhiều bụng đau quá.”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...”

Cuối cùng, Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt cùng vào, bắt đầu giải thích là họ là học sinh cũ này kia, muốn thăm lại trường cũ bla bla.

Môn vệ đại gia (đại gia gác cổng) vẫn trước sau như một tin Hoa Nguyệt Nguyệt là phụ huynh của một học sinh nào đấy.

Hoa Nguyệt Nguyệt dưới con nóng giận, giật lấy quyển vở trong tay đại gia gác cổng, đại bút vung lên, viết xong, đưa lại cho bác ta.

Bác bảo vệ gật đầu một cái: “Đã nói rồi, cô nhận luôn là phụ huynh học sinh ngay từ đầu đi có hơn không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười nhìn bác, đôi mắt dài hẹp xẹt qua tia gian xảo, thò tay kéo roẹt cái người tên Tề Tín đứng bên, đi vào trường.

Bác trai sau lưng mở vở ra xem.

Chỉ thấy chỗ viết tên phụ huynh ghi, Hoa Nguyệt Nguyệt, mà phần tên con em, dùng chữ khá rất đẹp mà vạch ra một cái – “Chu Lục”.

Bác giai sờ sờ cằm, suy tư nửa ngày.

“Ồ... Chu Lục... Chu Lục... Thế nào lại cùng tên con mình?”

...

Bên kia cánh cổng, Hoa Nguyệt Nguyệt thần thanh khí sảng đi vào sân trường đã lâu không tới, hít sâu luồng không khí dường như chỉ trường học mới có thể có, tiếng đọc sách của học sinh, tiếng giảng bài của thầy cô, cùng vài tiếng ồn ào ngẫu nhiên vang lên từ hai ba lớp nào đấy.

Còn nhớ, lúc tốt nghiệp, Hoa Nguyệt Nguyệt ôm Trình Hòa mà không muốn buông tay.

Bạn học cùng lớp của Trình Hòa đều nói, Trình Hòa cậu vẫn nên lấy Hoa Nguyệt Nguyệt về sớm sớm đi thôi, cô nương người ta đúng là yêu cậu lắm

rồi, chẳng qua là tốt nghiệp thôi mà đã quặn quai thế này.

Trình Hòa không nói gì, để mặc cho cô ôm.

Khi đó, cô bởi vì đau buồn khi tốt nghiệp mà nào bị một ăn rồi, lại không phát hiện Trình Hòa không bình thường.

Đổi lại mà là Trình Hòa của ngày xưa, có lẽ đã nói, trời nóng lắm, đừng ôm, rồi lại đẩy mình ra.

Hồi tưởng lại, cô cuối cùng cũng nghĩ, có lẽ từ khi ấy, Trình Hòa đã quyết định rời xa mình rồi.

Cho dù cô cố gắng thế nào chẳng nữa, trong mắt Trình Hòa, có lẽ cô vẫn thua kém Hà Trình.

Hoa Nguyệt Nguyệt tự giễu cười, nhìn về phía phòng học của mình ngày xưa.

Tề Tín tới bên cạnh Hoa Nguyệt Nguyệt, trên người cậu ta có một mùi thơm nhàn nhạt, không đậm nồng, nhưng mỗi khi hít thở cũng cảm nhận được nó đến tận sâu trong lòng. Cậu ta liếc nhìn cô, hỏi: “Tôi đột nhiên muốn đi xem cơ sở bí mật của chúng ta ngày xưa.”

“Cơ sở bí mật...” Hoa Nguyệt Nguyệt cẩn thận nghĩ nghĩ, “ý cậu là cái phòng học kia hả? Nói mới nhớ, đúng là muốn về nhìn lại một chút.”

Hồi lớp mười một, vô tình cô tìm được một phòng học chuẩn bị được sửa chữa, có điều hình nhưng nhà trường cũng không có muốn nhanh chóng thi công.

Khi đó, bởi vì cô theo đuổi Trình Hòa, còn đến mức không từ thủ đoạn nào nữa, mà gặp phải rất nhiều kẻ thù.

Cô rất hay phải chạy đến đây để giải tỏa áp lực, giống như là cầm đá đập vào tường, cho dù là lúc mời Trình Hòa đi chơi bị từ chối, hay là vì bị cô lập, hay là vì Trình Lệ cay nghiệt với cô, cô lại đến.

Cho đến tận khi một lần cô đụng phải Tề Tín, cậu ta đứng trước cửa sổ cũ nát của phòng học, nhìn cô phát tiết như một kẻ tâm thần, không nói lời nào.

Trong mắt lấp lánh một thứ gì đó, mà đến giờ cô không thể nào quên.

Là đau xót.

Từ đó về sau, nơi này là cơ sở bí mật của cô và Tề Tín.

Lại lần nữa đứng trước phòng học cũ, cô có chút giễu cợt nói: “Tề Tín, chúng ta tốt nghiệp đã mấy năm, vậy mà cái phòng học này vẫn không sửa xong, cậu thấy không, trường mình thật đúng là quá keo kiệt.”

Mắt hoa đào của Tề Tín hơi cười, nói: “Cậu đã học ở cái trường này ba năm mà giờ mới biết điều đấy à.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lườm Tề Tín, chậm rãi đi lên cầu thang cũ dẫn lên phòng học.

Mặt sàn phủ đầy bụi bặm, chỗ này chỗ khác cũng có những mảnh vụn thủy tinh, mạng nhện giăng nhiều hơn bao nhiêu so với ngày xưa.

Hoa Nguyệt Nguyệt mở cửa, bụi dày rơi cả trên đầu.

Cô rửa một câu, “Bố khi.” Rửa xong, liền quay về chỗ Tề Tín lau đầu mình vào áo Tề Tín.

Tề Tín cười híp mắt nhìn cô, đưa tay ra vỗ hết bụi đất trên đầu cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt về mặt nữ vương nói: “Ngoan lắm.”

Tề Tín nheo mắt hoa đậu, không giận mà cười lại.

Hoa Nguyệt Nguyệt quay đầu, nhìn xung quanh.

Ở đây so với trước kia còn trống trải hơn, thứ duy nhất còn lại là tấm bảng đen đầy mạng nhện kia.

Hoa Nguyệt Nguyệt đi đến, vươn tay ra phui phui bụi phía trên, mờ mờ còn nhìn thấy trên bảng vẫn khắc đầy tên Trình Hòa.

Rất nhiều, nhiều đến nỗi cả cô cũng không nhớ mình đã khắc bao nhiêu.

Ba năm cấp 3, từ khi bắt đầu biết Trình Hòa, cuộc đời cô giống như đi từ một lỗ đen này đến một lỗ đen khác còn lớn hơn.

Tất cả bắt đầu với cuộc sống, tất cả oán hận với chính mình, tất cả khắc thành dòng chữ, trở thành – Trình Hòa.

Cô từng tự nói với mình, nếu như trên bảng này mà đã khắc đầy tên của Trình Hòa, nếu vẫn không đạt được tiến triển gì, cô sẽ buông tay.

Đáng tiếc là, Trình Hòa không cho cô cơ hội buông tay.

Hắn nói, làm bạn gái tôi đi.

Cuối cùng lại làm cho cô còn nhận lấy nỗi tuyệt vọng lớn hơn.

....

Hoa Nguyệt Nguyệt đi tới bên bờ tường loang lổ, từ trong một góc rút ra một lá thư, giấy đã ố vàng, rách lỗ chỗ.

Đó là bức thư cô để lại khi tốt nghiệp.

Trên đó viết, gửi cho Hoa Nguyệt Nguyệt đã đi làm.

Đã lâu lắm rồi, cô chỉ còn nhớ chỗ cất, lại quên mất nội dung bức thư.

Cô mở tờ giấy đã cứng lại rất giòn, trên đó là nét chữ của mình.

Từ bé cô đã luyện chữ, nên chữ cô rất đẹp, cho dù nhiều chỗ đã ố vàng, nhưng vẫn có thể đọc được.

Cổ họng cô khô đắng, cô liếm liếm môi khô nứt, quay sang nói với Tề Tín, cười: “Không ngờ ngày xưa tôi ấu trĩ đến mức này, lại còn viết cho chính mình trong tương lai, lại đây đi, nhìn xem đây viết cái gì.”

Cô đọc thật chậm, giống như phải đọc thành tiếng cô mới có đủ dũng khí.

“Chào, Hoa Nguyệt Nguyệt. Không biết bây giờ cô như thế nào, liệu có đẹp không? Đó là đương nhiên, Hoa Nguyệt Nguyệt cậu từ bé đến lớn đều là xinh đẹp nhất mà.” Cô dừng một chút, cười: “Phong cách viết thư vô tư thế này đúng là chỉ tôi mới có.”

Cô nuốt một ngụm một ngụm nước bọt, tiếp tục đọc: “Bây giờ cậu cũng bắt đầu đi làm đúng không? Nhất định là nữ cường nhân đúng không. Tôi biết rõ cậu có thể. Thật phần khích đấy, vừa nghĩ sau này tôi có thể đọc lại bức thư này là đã thấy tuyến thượng thận tiết hoocmon rồi.”

(tuyến thượng thận tiết hormone adrenalin và nodarenalin)

“Cậu chắc chắn vẫn là bạn tốt với Tề Tín đúng không, tên Tề Tín này bây giờ chắc chắn sát gái, bây giờ đã vậy, sau này còn thế nào, mặc niệm cho bà xã hắn nào.”

Hoan Tử hân là còn chưa có người yêu nhỉ, là chị dâu tương lai của nó, cậu phải thay nó tìm một người đàn ông tốt.”

“Còn có... Trình Hòa, khụ, hiện giờ cũng chính là chồng cậu, ha ha. Lấy sự hiểu biết của tôi về cậu, cậu chắc chắn là tóm được anh ấy rồi. Trình Hòa làm sao thoát được lòng bàn tay cậu? thật hâm mộ cậu bây giờ, có thể được Trình Hòa yêu. Cho nên không được buông tay đâu, dù chết cũng phải lừa được Trình Hòa lên giường...”

“Viết đến đây, Hoa Nguyệt Nguyệt, đây là một câu cuối cùng, sau này dù có ra sao, cũng hãy sống tiếp thật hạnh phúc nhé...”

Đọc xong dòng cuối cùng, Hoa Nguyệt Nguyệt đã khóc không thành tiếng.

Xin lỗi, cô vẫn từ bỏ Trình Hòa.

Xin lỗi, cô vẫn chưa thể chạm đến hạnh phúc.

Xin lỗi.

Cô khóc rất lớn, từ rất lâu rồi cô đã biết, khóc không giải quyết được vấn đề, cho nên cho dù bị Trịnh Lệ ghét bỏ, cho dù là Trình Hòa đính hôn, cho dù là lúc lòng đau đến không thở nổi, cô cũng chưa từng rơi lệ.

Nhưng mà bây giờ, cô vẫn rất muốn khóc.

Muốn trút hết lòng mình ra.

Cảm xúc đau đớn vẫn giấu dưới đáy lòng, cũng như lá thư chìm dưới lớp bụi, đột nhiên nứt toác, bắt chọt lan tràn, khiến cô không cách nào chịu nổi.

Cô lấy tờ giấy che mặt, khóc, nước mắt nước mũi đã hòa vào nhau.

Cô thật sự mệt mỏi, những năm nay, cô mệt mỏi quá rồi.

Cô vẫn tự cho là mạnh mẽ, cho đến tận cuối cùng, cô mới biết, Thượng Đế vẫn luôn thiên vị những đứa trẻ biết khóc.

Bởi vì chỉ khóc mới có thể khiến người ta thương.

Tác giả có lời muốn nói (cũng là lời editor luôn): Q A Q thương chết mắt Hoa Nguyệt Nguyệt, hu hu

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả

Cô được Tề Tín ôm vào lòng, Tề Tín vẫn giống như trước đây, nhìn cô trút hết lòng mình, mà không hề cất tiếng.

Nhưng, lòng ngực cậu ta ấm áp như một cái lò sưởi, khiến cho thân thể lạnh như băng của cô ấm lại.

Tất cả nước mắt đều chui lên áo cậu ta.

Hoa Nguyệt Nguyệt vòng tay ôm hông Tề Tín, khóc tê tâm liệt phế.

Kết cục, cuộc đời này của cô giống như Trịnh Lệ nói, bởi vì cô vốn không nên được sinh ra, cho nên cô mãi mãi không thể có hạnh phúc.

Mà Trịnh Lệ giống như tiên tri.

Thành công tiên đoán kết cục đời này của cô.

...

Đến khi thanh tỉnh lại, Hoa Nguyệt Nguyệt phát hiện mình đã nằm trong xe của Tề Tín, trên người phủ áo khoác của cậu ta, nước mắt nước mũi trên mặt đã được lau đi sạch sẽ, Tề Tín đang đứng bên đường, hút thuốc.

Móng tay cậu ta được cắt gọt rất vuông vắn, ngón tay cầm điều thuốc trắng bóc thon dài, khớp xương rõ ràng. Đỉnh gò má trông hơi mờ ảo, đuôi mắt xéch không còn ý cười mờ nhạt như khi trước, mà giống như tang thương. Từ giữa hai làn môi mỏng từng luồng khói trắng phả ra rồi tan dần vào không khí, giống như chưa từng tồn tại.

Đôi mắt Hoa Nguyệt Nguyệt có chút thất thần.

Tề Tín như thế, cô chưa từng thấy.

Không phải kiểu cợt nhả, không phải vẻ nạt xuề xòa, không phải là thái độ muốn đánh, tất cả những thứ đó đều trầm xuống, để lại một cảm giác cô đơn.

Cảm giác này, lại giống như ở nơi nào đó cô từng nhìn thấy.

Con người Hoa Nguyệt Nguyệt chợt nở rộng, vào thời khắc này, cô chợt nhận ra, hình ảnh này của Tề Tín thật giống mình...

Cô từng hỏi Tề Tín, “Trên đời này có cô gái nào mà cậu không hạ được không?”

Tề Tín khi đó đã đáp là, “Người như vậy không tồn tại.”

Vậy bây giờ, là người phụ nữ như thế nào có thể khiến cho Tề Tín trở thành thế này đây?

Tề Tín dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, quay đầu lại, cặp mắt đào hoa vừa ngăm nổi lên ý vui vẻ, neho lại như cười.

Cậu ta đi tới, ngồi lên xe, trêu cô: “Hoa Nguyệt Nguyệt, ngày trước tôi còn nói cậu là sao chẳng bao giờ khóc nhè, giờ mới biết, thực ra là cậu sợ cậu khóc như lợn bị chọc tiết dọa người khác đúng không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt khó khăn nhếch miệng.

Trong xe lại một hồi im ắng.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Tề Tín, trước khi cậu hỏi chuyện tôi, tôi nghĩ tôi có thể trả lời cậu.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn ra ánh đèn lóe ra ngoài xe, nói: “Tôi muốn được sống vui vẻ, được một cuộc sống tự do, tôi muốn một người chồng yêu thương tôi... Như vậy, cậu có thể làm được không?”

Rất lâu sau, khi Hoa Nguyệt Nguyệt tưởng rằng Tề Tín đã ngủ mất rồi.

Cậu ta nói: “Đương nhiên làm được.”

Hoa Nguyệt Nguyệt quay đầu, cười thật tự nhiên với Tề Tín, cô nói: “Thật không ngờ, vậy mà tôi lại có thể đồng ý làm vợ một tên ngựa giống.”

Tề Tín nhướn mày, trả lời: “Hiện tại hối hận không kịp nữa rồi.”

Hai người nhìn nhau, nở nụ cười.

Nếu như, hai người đều không thể có được người mình yêu đến với nhau, họ sẽ càng thêm trân trọng người bên cạnh.

...

(từ đây xin gọi Tề ca là anh để tiết kiệm sức lực đánh máy và hợp với Hoa tỷ)

Hoa Nguyệt Nguyệt báo tin mình và Tề Tín chuẩn bị kết hôn cho Hoan Tử bấy giờ còn ngủ mơ màng.

Hoan Tử lập tức giật mình bật dậy.

Cô lắp bắp: “Hoa ... Hoa ... tỷ, chị sao lại có thể nghĩ quần thể với Tề Tín được?”

Hoa Nguyệt Nguyệt bên kia vừa sửa móng tay vừa trả lời: “Nghĩ quần cái gì, khó nghe thế, cái này là bên muốn đánh, bên muốn bị đánh, chị gái cô cũng chỉ là muốn có một gia đình, mà Tề Tín cũng có ý này, cho nên hợp tác thôi, định tháng này đi lĩnh chứng.”

Hoan Tử chần chừ: “Hoa tỷ... Thực sự không phải là chị vì anh trai em đính hôn với Hà Trinh, nên mới gấp gáp muốn kết hôn như thế đấy chứ?”

Tay Hoa Nguyệt Nguyệt đang cầm điện thoại chợt cứng ngắc, cô cười nói: “Làm sao có thể vậy được? Chị còn chưa đến mức vì một Trình Hòa không ra sao mà hủy hạnh phúc đời mình đâu. Chị chỉ nghĩ so với lấy một người đàn ông mình chưa từng quen biết bao giờ thì chẳng thà lấy tiểu tử Tề Tín này còn hơn, nói thế nào thì nói, Tề Tín người ta cũng muốn mặt có mặt muốn tiền có tiền, tính sao cũng không phải chị chịu thiệt!”

Hoan Tử thở dài: “Nếu Hoa tỷ đã quyết như thế, em đây cũng không biết nói gì nữa, nhưng chị hẳn là phải rõ anh em thực ra vẫn thích chị, nếu như bây giờ chị tìm anh trai em, nhất định anh em sẽ quay lại với chị, trước kia chị kiên trì được lâu như vậy, mà giờ lại có thể từ bỏ, thật không giống chị chút nào.”

Hoa Nguyệt Nguyệt siết chặt ngón tay, “Hoan Tử à, những năm tháng đó, cái chị bỏ đi nhiều nhất chính là tự tôn của chính mình, vì Trình Hòa, chị đã làm bao nhiêu chuyện bản thân thấy hết sức ghê tởm, bây giờ chị có thể lấy lại những tự tôn ấy, Hoan Tử, em phải chúc mừng chị chứ?”

Hoan Tử thật lâu cũng không nói, đột nhiên từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc của cô, cô nói: “Hoa tỷ, em mong chị đã lựa chọn chính xác.”

Hoan Tử còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Nguyệt Nguyệt.

Cô ấy không xinh đẹp, không khí chất, lại còn mặt dày, luôn luôn bám lấy anh trai mình, làm đầy việc ghê tởm, là một cô gái xấu xa không sai vào đâu được.

Đó là hình ảnh cô thấy, trước khi cô quen Hoa Nguyệt Nguyệt.

Cho đến một ngày nọ, Hoan Tử trên đường về nhà, nhìn thấy Hoa Nguyệt Nguyệt bị hất cho một bạt tai.

Cô ấy không hề đánh trả, thậm chí khinh miệt nhìn Hà Trinh vừa đánh mình nói: “Tôi sẽ có được Trình Hòa, nhất định.”

Khi đó, từ trong mắt Hoa Nguyệt Nguyệt lóe ra gì đó, giống như một cái gai đâm vào lòng Hoan Tử.

Vì sao rõ ràng có vẻ rất tự tin, nhưng lại không giấu nổi tự ti trong nội tâm?

Từ một khắc kia, cô thật thương cảm Hoa Nguyệt Nguyệt.

Khi tất cả mọi người nói xấu Hoa Nguyệt Nguyệt, Hoan Tử tự hiểu được, cô ấy không phải người như thế.

Mà từ đầu đến cuối cô vẫn hết sức giúp đỡ Hoa Nguyệt Nguyệt, suốt một quãng đường đồng hành với Hoa Nguyệt Nguyệt, đã vô số lần cô phải nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Đủ rồi, đừng cố gắng nữa.”

Cô không hiểu, tại sao với Trình Hòa Hoa Nguyệt Nguyệt lại cố chấp như thế?

Cho nên, khi Hoa Nguyệt Nguyệt quyết định từ bỏ cố gắng với Trình Hòa, Hoan Tử không thể tin được.

Hoan Tử thậm chí có phần căm thù anh trai mình, và cả Hà Trinh lớn lên cùng mình kia.

Vì sao anh trai cô không thể một phút nào quay đầu lại nhìn xem, một cô gái đuổi theo anh đến đầu rơi máu chảy, thương tích đầy người kia?

Chà,

Minh cảm thấy, may mắn và hạnh phúc lớn nhất trên đời của Hoa Nguyệt Nguyệt, chính là có một Hoan Tử và một Tề Tín vẫn luôn yêu thương và bảo vệ cô ấy.

Btw, về vấn đề xưng hô, từ chương sau sẽ là anh em, mình biết là có hơi đột ngột, nhưng mà khi đã lấy nhau rồi, xưng hô cũng phải đổi chứ, đâu thể giống một số cp bây giờ, mày tao với nhau được. Hơn nữa mình không biết phải đổi ở đâu thì hợp lý hơn chỗ này. Khó ghê. Nếu tiếng Việt không có mấy cái này có phải hơn không (T ~ T)

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đại nhân và nô tì ...

Hoan Tử càng mong muốn hơn anh mình và Hoa Nguyệt Nguyệt đến với nhau.

Lúc này, cô chợt thở dài.

Hoa Nguyệt Nguyệt, cuối cùng chị có thể hoàn toàn cách xa cuộc sống của bọn họ, hoàn toàn thoát khỏi.

Với tư cách là bạn của cô ấy, Hoan Tử cảm thấy hài lòng.

...

Kể từ khi Hoa Nguyệt Nguyệt nhận lời kết hôn với Tề Tín đến hôm nay đã là một tuần rồi.

Hôm nay có thể nói là vô cùng quan trọng với Hoa Nguyệt Nguyệt: ngày hôm nay cô phải đến gặp bố mẹ Tề Tín.

Bấy lâu Hoa Nguyệt Nguyệt cũng chỉ biết đại khái Tề Tín không phải con nhà bình thường, cứ nhìn quần áo hàng ngày, thậm chí là dáng vẻ, là hoàn toàn nhìn ra được.

Chỉ là hồi cấp ba có nghe Tề Tín nhắc đến ông ngoại, là một quân nhân, cái khác thì chưa từng nghe ngóng được gì.

Hôm nay Hoa Nguyệt Nguyệt đặc biệt chọn mặc một bộ trang phục đối xứng trong sáng thuần khiết. Mặc dù lúc soi gương cô cũng có cảm giác rất không ra bộ gì, nhưng mà Tề Tín vẫn rất giữ mặt mũi cho cô nói, rất phù hợp.

Tề Tín hôm nay cũng ăn mặc tùy ý, áo sơ mi xanh da trời, quần đen, đơn giản mà chín chắn, rõ ràng quần áo thật bình thường mà lại khiến người ta có cảm giác cao quý.

Ông tay áo xắn lên lộ ra cổ tay đẹp đẽ.

Hoa Nguyệt Nguyệt trêu đùa: “Êu, Tề Tín, đúng là tuần tú lịch lắm nhì, còn không mau nằm xuống, để cho chị đây yêu một cái.”

Tề Tín chớp chớp mắt đào hoa, rất phối hợp nói: “Đại nhân, xin đại nhân nhẹ nhàng với nô tì một chút nha ~ nô tì sợ đau ~”.

Hoa Nguyệt Nguyệt làm bộ nôn ọe.

Cũng chỉ Tề Tín mới phối hợp với trò đùa này của cô thể thôi.

Thời cấp ba, cô cũng một thời mê mẩn tiểu thuyết ngôn tình sụt mướt (*), có lúc cũng mua về mấy quyển cô đại để đọc, dẫn đến lúc đọc xong, thường xuyên bị lịm mà phát ngôn huyền thuyên.

Ví dụ, đến khi tụ tập với hội Tề Tín Trình Hòa Hoan Tử, đột nhiên nhớ đến một trích đoạn trong truyện vô cùng phù hợp không khí, sẽ không thèm nghĩ ngợi gì nói: “Bây giờ trong các người ai sẽ hiến thân cho bản vương đây?”

Mà mỗi khi như thế, Hoan Tử sẽ phun hết sữa, mà Trình Hòa vẫn cứ như trước lạnh nhạt nhìn cô.

Chỉ có Tề Tín sẽ nháy nháy mắt hoa đào, cong cong môi mỉm cười, phối hợp diễn kịch ưỡn ẹo.

“Điện hạ, thiếp xin nguyện ý hiến thân ~~~~~”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, rất nữ vương nói: “Đêm nay, cạo hết lông trên người ngươi đi, bản vương sẽ khiến ngươi suốt đêm không xuống giường được.”

Mà Tề Tín sẽ rất có vẻ tsun-dere trả lời: “Điện hạ, nhất định thiếp sẽ không để ngài xuống giường.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đưa mắt, “Vây sao?”

Tề Tín lại ngước mắt lên: “Đương nhiên.”

Lúc này Trình Hòa sẽ bật dậy cho mỗi đứa một đập, rất lạnh khốc: “Hai người các người một vừa hai phải một tí cho tôi.”

Hoan Tử sẽ hà hê ở một bên vỗ tay.

...

Thực ra những ngày tháng đó, cũng không phải đều là đau khổ, những ngày tháng bốn người gắn bó, kể cả nếu không có chuyện tình yêu với Trình Hòa, với cô cũng là những kỉ niệm đáng nhớ.

Hoa Nguyệt Nguyệt quay lại với kính xe, làm dấu tay chữ V, tự tin nói với Tề Tín: “Yên tâm đi, Tề Tín, người đẹp đây người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở, bố mẹ anh nhất định sẽ yêu chết em luôn, đến lúc đó không khéo em lại thành mẹ kế của anh.”

Tề Tín đầu đầy vạch đen: “Đừng coi thường bà mẹ còn khỏe mạnh của anh.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nheo mắt lại, nói: “Hay là, em và mẹ anh yuri nhờ.”

Tề Tín: “...”

Nhà bố mẹ Tề Tín cũng không ở trong thành phố, hai người thích yên tĩnh, nên dọn ra ngoại thành ở.

Xe đi rất lâu, lâu đến mức Hoa Nguyệt Nguyệt suýt ngủ gật, mới thấy Tề Tín dừng xe.

Hoa Nguyệt Nguyệt vỗ vỗ má, sóc lại tinh thần một chút, bước xuống xe, quay sang hỏi Tề Tín: “Trông em thế nào?”

Tề Tín nheo mắt hoa đào, môi mỏng cong lên mê người, nếp nhăn khóe mắt nổi lên trông thật dịu dàng.

“Rất mê người.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sốt, cảm giác tim mình đột nhiên ngừng đập.

Nhanh chóng hồi tỉnh, cô vươn tay vỗ vỗ Tề Tín, thở dài: “Thật không hổ là hoa hoa công tử thân kinh qua vạn bụi hoa, nếu không phải lão đạo tu luyện công lực thâm sâu, có lẽ cũng đã bị yêu nghiệt người mê hoặc rồi.”

Tề Tín không nói, mỉm cười.

Trước mắt là một tòa biệt thự có vẻ rất yên bình hiền hòa, không phải là xa hoa, mà đâu đó gọi lên trông người ta cảm giác rất ấm áp, màu trắng của tường, màu đỏ của ngói, kết hợp nhau thật hài hòa. Loáng thoáng từ trong cửa sổ lóe ra một ánh sáng hiền hòa, khiến người ta cảm nhận được sâu sắc cảm giác về gia đình.

Hoa Nguyệt Nguyệt đưa tay, đẩy đẩy Tề Tín, hỏi: “Bố mẹ anh tình cảm rất tốt đúng không?”

Tề Tín mỉm môi, gật đầu: “Vẫn luôn tốt.”

Hoa Nguyệt Nguyệt thở dài một hơi, híp mắt, nói: “Thật tốt, thật đáng ngưỡng mộ.”

Tề Tín ngước mắt lên, trên khóe miệng là độ cong hoàn hảo, tự tin mà nói rất đường hoàng: “Sau này khi chúng ta già rồi, cũng có thể giống như vậy.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn vào mắt Tề Tín, hình như có một gì đó chảy qua đáy mắt, mềm mại như nước, lấp lánh ánh kim. Trong khoảnh khắc ấy, cô có chút chờ mong cuộc hôn nhân này với Tề Tín, và nhất là chờ mong cuộc sống sau này.

Tề Tín gõ cửa, Hoa Nguyệt Nguyệt đứng bên cạnh, cổ gồng nở nụ cười đoan trang.

Không lâu sau, từ sau cánh cửa truyền đến tiếng bước chân.

“Là Tề Tề đấy à?” Một giọng nói của phụ nữ mang chút màu sắc của tuổi tác truyền tới từ bên kia.

Tề Tín vừa cười vừa nói: “Mẹ, là con đây, con mang theo con dâu mẹ về đây.”

Vừa dứt lời, cánh cửa liền mở ra.

Hoa Nguyệt Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, đã thấy tay mình bị người ta bắt lấy, rung rung lắc lắc mạnh mẽ.

Chờ cô lấy lại tinh thần thì, đã bị kéo vào trong nhà rồi.

Mà vị phu nhân vẫn dắt tay mình, thoát nhìn cũng chỉ hai ba mươi tuổi, dáng vẻ yêu kiều, trang phục đúng một, khuôn mặt còn tinh tẻ đến mức Hoa Nguyệt Nguyệt cảm thấy tự ti đến mức tận cùng.

Tề Tín gọi với từ đằng sau: “Mẹ, mẹ kéo Hoa Nguyệt Nguyệt đi đâu vậy?”

Liễu Tiêu trả lời: “Mẹ nghĩ mẹ cần phải tâm sự với con dâu tương lai của mẹ một chút.”

Nói xong, Hoa Nguyệt Nguyệt liền bị Liễu Tiêu kéo vào một căn phòng.

Đèn trong phòng rất sáng, làm Hoa Nguyệt Nguyệt không tự chủ được hép mắt lại, cô thấy rõ ràng khuôn mặt của mẹ Tề Tín.

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên cảm thấy rất quen mắt.

Nghĩ nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô đã nhớ ra.

Thiếu phụ trước mặt mình đây, không phải vị tỷ tỷ nổi danh trong giới giải trí, đại minh tinh Liễu Tiêu hay sao?

ĐKM, trước đây Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn tưởng là Liễu Tiêu còn chưa kết hôn cơ mà. Dù sao một đại mỹ nhân thế này một ngày kia kết hôn, hẳn phải tan nát bao nhiêu trái tim trạch nam “yêu cái đẹp” đấy.

(yêu cái đẹp: nguyên văn là nhan không, chỉ những người chỉ chuộng những người đẹp, có phần đánh giá người khác bằng vẻ ngoài ->đấy là ý hiểu của mình)

Liễu Tiêu đi tới một chiếc ghế tựa, trịnh trọng bất thường ngồi đối mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, nhìn qua nhìn lại đánh giá cô.

Bầu không khí có phần lúng túng, Hoa Nguyệt Nguyệt hiểu được đây là lúc cô phải tích cực thể hiện bản thân.

“À... Không ngờ bác lại là mẹ của Tề Tín... Không đúng... Không phải trên Baidu Baike nói năm ngoái bác mới 31 tuổi sao?” Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhận thức một vấn đề quan trọng.

Liễu Tiêu không phản ứng gì đáp: “Đó là công ty quản lý nói, thực tế bác đã bốn mươi ba tuổi rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lộ ra một cái biểu cảm sợ hãi: “Hoàn toàn không nhìn được ra.”

Liễu Tiêu nở nụ cười thỏa mãn, vỗ vỗ vai Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Tiểu cô nương, thật khéo nịnh... Chỉ là...” Khuôn mặt tươi cười chỉ một giây sau đã trở nên âm lãnh rõ ràng.

“Nghe nói từ khi học cấp ba, cô đã làm con trai tôi chết mê chết mệt đấy, không nhìn ra a.”

Hoa Nguyệt Nguyệt run rẩy khóe miệng, tuy không hiểu bác gái có ý gì, nhưng thật sự rất muốn nhờ vào cái đoạn cuối của Liễu Tiêu: “Không nhìn ra a”.

“Mười mấy tuổi đầu, đã có tố chất hồ ly tinh rồi, lại còn bắt cá hai tay, làm cho con tôi đau lòng... Cô đúng là to gan lớn mật.” Liễu Tiêu ngoài cười nhưng trong không cười.

Hoa Nguyệt Nguyệt cười hi hi: “Bác gái, mặc dù phim hài bác đóng cháu rất thích, nhưng đột nhiên đùa như thế này, cháu không phản ứng kịp.”

Liễu Tiêu chớp chớp đôi mắt hoa đào mà Tề Tín thừa hưởng hoàn toàn giống đến kỳ lạ, đáp: “Cô tưởng tôi đùa sao? Khiến con trai tôi thành cái dạng kia, bây giờ còn muốn kết hôn với con trai tôi, da mặt cô cũng quá dày rồi!”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩn người.

Nghĩ tới nghĩ lui, người trong lòng Tề phu nhân kia chắc chắn là cô gái nào đó mà khiến Tề Tín phải thay đổi, mà giờ Tề Tín và mình muốn kết hôn, Liễu Tiêu liền cho mình là cô gái kia.

Tuy là không biết Tề Tín tại sao không giải thích rõ ràng với bác, nhưng nhất định là có lý do riêng.

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ, mới nửa thật nửa giả trả lời: “Bác gái, cháu nghĩ ở đây có nhầm lẫn gì rồi. Hồi cấp ba, cháu và Tề Tín vẫn luôn là bạn thân, chỉ là cháu vẫn chưa từng biết anh ấy thích cháu mà thôi. Không ngờ cách đây không lâu, anh ấy đột nhiên quay lại, còn cầu hôn với cháu, tỏ tình với cháu, cháu thấy một người đàn ông như vậy rất đáng tin cậy, nên hẹn hò một thời gian. Hiện giờ cháu muốn kết hôn với anh ấy, mới đến đây gặp mặt bác.”

Cô nghĩ, cũng chỉ có nói như thế, Liễu Tiêu mới không hoài nghi gì đi.

Liễu Tiêu tự tin trả lời: “Con trai tôi đáng nhiên đáng tin cậy rồi! Chỉ có điều...” – Bà liếc Hoa Nguyệt Nguyệt – “Cháu nói thật sao?”

Điểm lợi hại nhất của Hoa Nguyệt Nguyệt là, có thể sử dụng ánh mắt chân thành nhất nói lời dối trá nhất.

Thế là, cô bình tĩnh gật đầu: “Đương nhiên ạ.”

“Đúng không?” Liễu Tiêu gật đầu một cái, có vẻ đã hơi tin tưởng.

Ngón tay Hoa Nguyệt Nguyệt run rẩy.

Nữ diễn viên xuất sắc nhất trong truyền thuyết vậy mà cứ thế tin lời mình, đây là hài hước đến mức nào đây?

Có nhời cái nào: có ai nhìn thấy cái tsun-dere k

Từ gốc là ngạo kiều. Nói thật là đọc truyện bao lâu mình vẫn chẳng hiểu ngạo kiều là sao. Cuối cùng tra ra là các bạn TQ dịch từ tsundere thành ngạo kiều.

Cứ dễ theo tiếng Nhật thì rõ ràng là dễ hiểu hơn đúng không. Lại còn dễ tra hơn nữa.

À với cả đột nhiên hôm nay muốn nghe Crescent Moon (có link trong nhà ha ha)

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Siêu S và cuồng M

(Siêu S- ý nghĩa rõ ràng, còn cuồng M là dịch bậy từ “run rẩy M” đó, sau một hồi tra cứu thì vẫn chả ra cái *beep* gì, tóm lại là người cảm thấy phấn khích khi bị SM)

Liễu Tiêu thở dài, khuôn mặt tinh tế có nét tang thương của độ tuổi bốn mươi, nói: “Nếu vậy thì tốt quá. Có lẽ cháu không biết, thời gian Tề Tín sang Mỹ, vẫn cứ sống không chịu cầu tiến gì cả. Tuy không biết chính xác là có chuyện gì, nhưng bác nghĩ là chuyện tình cảm. Đứa nhỏ này không biết từ bao giờ đã sinh ra cái trò cười giả vờ, từ lúc bảy tám tuổi cũng đã biết làm thế nào để hành xử nhẹ nhàng mà làm việc. Đến khi nhận ra được biến đổi của nó thì nó đã lớn mất rồi. Nghĩ cũng thật xấu hổ, từ nhỏ đến lớn vẫn cố gắng cho nó những điều kiện tốt nhất, kết quả, lại thấy hai bên càng lúc càng xa cách, đến lúc muốn bù đắp thì đã muộn rồi.”

“Hồi nó học cấp ba, nó bắt đầu có chút biến đổi, tuy rằng vẫn luôn tươi cười giống như trước kia, nhưng hai bác cũng biết chẳng qua đây là bề ngoài thôi. Nhưng hồi ấy, nó cười là có vẻ chân thật nhất. Bác và bố nó cũng đã từng dò hỏi, có phải nó thích ai không? Nó chưa từng nói thẳng, nhưng cũng không có phủ nhận.”

Liễu Tiêu ngẩng đầu lên, khuôn mặt tinh tế quay sang Hoa Nguyệt Nguyệt, bà nói tiếp: “Đã muốn tìm gặp cháu từ lâu rồi, vẫn muốn nhìn xem đứa con gái khiến cho con trai bác vừa yêu vừa hận có cái dạng gì?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười lém lỉnh nói: “Có phải rất đáng thất vọng không ạ?” Vì cô cũng không phải người kia.

Liễu Tiêu lắc đầu: “Tuy rằng mặt mũi đúng là rất đáng thất vọng, nhưng mà...” Tay bà rất nhanh xẹt qua mắt Hoa Nguyệt Nguyệt, chợt bật cười, “Hoàn hảo, là người như cháu.”

Tuy Hoa Nguyệt Nguyệt không hiểu lắm Liễu Tiêu có ý gì, nhưng chắc là thuận lợi qua cửa rồi.

Liễu Tiêu lấy từ trong ngăn kéo một cái hộp, đưa cho Hoa Nguyệt Nguyệt.

“Mở ra xem đi, là bác đã chuẩn bị từ sớm để tặng cháu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mở hộp ra, đập vào mắt là một sợi dây chuyền bằng bạc.

Liễu Tiêu nói: “Hồi đó khi bác vừa mới vào nghề diễn, bố Tề Tín tặng món quà này cho bác, giờ bác giao lại cho cháu, con trai quý giá nhất của bác cũng giao cho cháu.”

(nghe như là Tề ca bị gả đi thế này, sợi dây chuyền là của hồi môn ý)

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên cảm thấy dây chuyền trong tay trở nên nặng nề.

Liễu Tiêu nói: “Tuy cháu từng làm con trai bác đau khổ, buồn bã, nhưng làm cha mẹ vẫn mong muốn con mình có được tình yêu, cháu có thể ở bên nó, vậy là quá tốt rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn ánh mắt của Tề phu nhân, cảm thấy hít thở chậm lại, tuy cô trước giờ da mặt vẫn dày, nhưng nếu bây giờ cô lừa bác ấy, cô vẫn áy náy.

Ngại quá, cô cũng không phải người mà Tề Tín muốn kia, chỉ là bây giờ cô đơn, chỉ là muốn được hạnh phúc, cô và Tề Tín mới đến với nhau.

Mà tình yêu của Tề Tín cũng tương tự không phải cho cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt bỏ dây chuyền vào túi xách, nói với Liễu Tiêu: “Bác yên tâm ạ, cứ để Tề Tín cho cháu quản lý.”

Liễu Tiêu cong cong khóe môi: “Không phải phải gọi là mẹ sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sốt, hơi chần chừ, nhưng vẫn chậm rãi gọi: “Mẹ.”

Không biết Hoa Nguyệt Nguyệt có nhìn nhầm không, trong mắt Liễu Tiêu có gì đó lóe lên, cô có thể nhìn được sự áy náy của một người mẹ với con, và niềm vui mừng thanh thản của người làm cha mẹ.

“Cốc – cốc” cửa có người gõ, tiếng Tề Tín vọng vào từ ngoài cửa: “Mẹ, mẹ cũng nên trả lại vợ cho con chứ?”

Liễu Tiêu cười trêu chọc: “Ồ, chưa chi đã đòi con dâu nhỏ lại rồi, đúng thật có vợ quên mẹ à, mẹ con đau lòng quá a ~”

Tề Tín nản: “Mẹ, nhanh lên đi ra đi.”

“Rời rồi, đây, trả con dâu cho con đây.” Liễu Tiêu đi đến bên cạnh Hoa Nguyệt Nguyệt, kéo tay cô, cười.

Hoa Nguyệt Nguyệt mỉm cười, không hiểu vì sao, cô cảm giác được, mình sẽ có một mẹ chồng rất tốt.

Tề Tín đứng bên ngoài, tay áo sơ mi xắn đến tận khuỷu tay, để lộ cánh tay đẹp, môi mím lại trông như ngọc, cảm hơi nhọn, thân hình cao ráo, nếu có nói anh là minh tinh thì cũng không quá đáng.

Vừa nhìn thế này, Tề Tín và Liễu Tiêu thực sự giống nhau, anh thừa kế vẻ đẹp chính trực mà lạnh lùng của Liễu Tiêu, nhưng không giống như vẻ nữ tính của mẹ mà có suất khí.

Hoa Nguyệt Nguyệt bước đến, cười tủm tỉm đập đập Tề Tín, nhún từng chữ nói: “Tề Tề, anh cũng đẹp trai lắm đó nha.”

Tề Tín không nói, gò má trắng nõn lại đột nhiên chuyển màu hồng nhàn nhạt.

Liễu Tiêu thờ dài: “Tề Tề mà lại đỏ mặt, hai đứa này bắt đầu ân ái đậm thắm rồi, ông xã, chúng ta cũng không thể thua được.” Nói xong đi đến bên người đứng đằng sau Hoa Nguyệt Nguyệt, dùng sức ôm.

Hoa Nguyệt Nguyệt giờ mới để ý, sau lưng mình có người.

Tề Hùng Trạch đang bị Liễu Tiêu ôm chặt về mặt nghiêm túc nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt. Khóe mắt ông có nếp nhăn mờ nhạt, nhưng không che hết được vẻ anh tuấn khi còn trẻ của ông. Ông cũng tùy cho Liễu Tiêu ôm, kết hợp với vẻ mặt nghiêm túc kia đặc biệt không liên quan.

“A ôm ôm ~ Ông xã, đừng dùng vẻ mặt này nhìn con dâu anh, em sẽ ghen đó.” Liễu Tiêu nói xong, liền hôn một cái thật mạnh lên gương mặt của Tề Hùng Trạch.

Mặt Tề Hùng Trạch lập tức đỏ bừng: “Tiêu Tiêu, đừng như thế.” Chỉ có điều, ánh mắt kia lại chứa đầy mong đợi.

“Ông xã, tôi hôn một cái nào, chúng ta phải đấu với người trẻ tuổi, chứng minh tình yêu của chúng ta mới là vĩ đại nhất nha.” Liễu Tiêu chu môi đỏ mọng, sán đến Tề Hùng Trạch.

Tề Hùng Trạch đỏ mặt quay sang Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt: “Trẻ con quay đầu sang chỗ khác.”

Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín nghe vậy, thực sự quay đầu đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt: “Anh nói xem, sao chúng ta lại theo bản năng quay đầu vậy.”

Tề Tín nghĩ nghĩ: “Đây chính là do khí thế của bố anh.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Bố anh thật đúng là một người đàn ông theo kiểu biến thái ngầm(*).” (* nguyên văn là “muộn tao” hay “buồn tao” trong nhiều bản cv, có giải nghĩa chi tiết bên dưới)

Tề Tín nheo mắt hoa đào, đáp: “Thực ra thì anh vẫn luôn thấy như vậy.”

“Khụ... Hai đứa kia đang nói gì hả?” Tề Hùng Trạch đỏ mặt, làm bộ ho khan hai tiếng.

“Dạ... Chúng con đang nói nếu như sau này cũng được tình cảm như bố mẹ thì tốt.” Tề Tín bình tĩnh trả lời.

Mặt Tề Hùng Trạch lại càng đỏ hơn, “Khụ... vậy... các con phải cố gắng nhé...”

Hoa Nguyệt Nguyệt mỉm môi, nín cười.

Sau đó, Liễu Tiêu chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, đều là đích thân bà xuống bếp cả.

Hoa Nguyệt Nguyệt không bao giờ nghĩ đến, có ngày cô được ăn cơm do một vị đại tỷ ngành giải trí làm, hơn nữa cùng mình ăn cơm còn có – bố của Tề Tín, Tề Hùng Trạch.

Tề Hùng Trạch cũng chính là chủ tịch công ty của Hoa Nguyệt Nguyệt.

Mà hôm nay Hoa Nguyệt Nguyệt mới biết, Tề Tín lại có hậu trường sâu xa thế này, cô đúng là coi thường Tề Tín rồi.

“Ăn nhiều một chút đi.” Tề Hùng Trạch nói.

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu. Mặc dù bố Tề Tín thoát nhìn nghiêm túc oai phong, rất có dáng của một S.

Nhưng so với mẹ Tề Tín thì, cũng có thể thấy, thực ra là cuồng M.

“Ông xã, há miệng ra nào ~” Liễu Tiêu gấp một miếng cá đưa đến bên miệng Tề Hùng Trạch.

Tề Hùng Trạch nghiêng đầu, đón miếng cá.

Xin phép chú thích từ “muộn tao” ㄚ. (Đã hỏi tác giả về nghĩa của từ) (sie ist sehr nett!!!!)

Muộn tao là phiên âm của từ Man show trong tiếng Anh, du nhập vào văn hóa TQ bắt đầu từ khu Hồng Kông. Trong tiếng lóng của giới trẻ TQ ngày nay, muộn tao dùng để chỉ những người có bề ngoài trầm lặng – hoặc bình thản gần đến mức độ không cảm xúc – tuy nhiên trong một số trường hợp sẽ biểu hiện vô cùng mãnh liệt ngoài mức dự đoán. Tất nhiên cũng có lúc họ biểu lộ cảm xúc, mức độ biểu lộ cũng sẽ cho thấy những điểm nhỏ trong nội tâm thật sự của người đó. Muộn tao không phải từ có nghĩa xấu.

Nói tóm lại, người muộn tao đại khái là, một người có vẻ đứng đắn nhưng lại có thể làm những chuyện không thể tưởng tượng được. Trong trường hợp này, HNN nói bố chồng muộn tao là có nghĩa tốt.

Đại loại là mình thấy dịch nó thành biến thái ngầm cũng có vẻ có lý nên để nguyên nhé.

Kiểu kết chương của tác giả hay vãi...

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hôn môi

“Ông xã, há miệng ra nào ~” Liễu Tiêu gấp một miếng cá đưa đến bên miệng Tề Hùng Trạch.

Tề Hùng Trạch nghiêng đầu, đón miếng cá.

Tề Tín ở bên cạnh vui sướng nói: “Mẹ, mẹ lại quên bố con đi ủng hải sản rồi.”

Liễu Tiêu kêu thảm thiết: “Trời ạ, ông xã, sao lúc này anh không nhắc em?”

Tề Hùng Trạch gãi đầu, nói: “Anh không nhớ phụ tâm ý của em.”

Liễu Tiêu lập tức nhào vào lòng Tề Hùng Trạch.

Hoa Nguyệt Nguyệt: “... Hai người này trước giờ vẫn là cái dạng này hả?”

Tề Tín: “Ừ”

Hoa Nguyệt Nguyệt vỗ vỗ vai Tề Tín: “Anh cũng thật may mắn, thế mà lại có thể sống bình an đến tận tuổi này.”

Tề Tín gật đầu: “Anh cũng không thể tin được.”

Liễu Tiêu: “...”

Tề Hùng Trạch: “...”

Bữa ăn này quả thật vô cùng kịch tính, đến khi Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín chuẩn bị rời đi, cũng đúng lúc bệnh dị ứng của Tề Hùng Trạch phát tác.

Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi: “Thực sự cứ đi như vậy cũng được sao?”

Tề Tín bình tĩnh trả lời: “Yên tâm, chuyện như vậy xảy ra cũng không dưới trăm lần rồi, và lại nhà anh có bác sĩ riêng”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “Chủ nghĩa tư bản độc ác.”

Tề Tín cười híp mắt.

Ngồi trên xe Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên nghĩ đến Tề Hùng Trạch, hỏi: “Bố anh không có ý kiến gì với em chứ?”

Tề Tín nở nụ cười trấn an với Hoa Nguyệt Nguyệt, mắt hoa đào hơi nhếch lên, nói: “Ở trong nhà chúng ta, mẹ là chủ, chỉ cần là mẹ thích em, bố anh cũng sẽ phải thích em”

Hoa Nguyệt Nguyệt thở phào nhẹ nhõm: “Nếu tất cả mọi thứ đều lấy S và M ra phân loại, bố anh nhất định là cuồng M rồi, mà mẹ anh nhất định là siêu S.”

Tề Tín nheo mắt, “Như thế thì anh là gì?”

Hoa Nguyệt Nguyệt làm bộ vuốt cằm, nghĩ nghĩ nói: “Nhìn bề ngoài anh tuy có tính muốn thành S lắm, nhưng mà bên trong thì vẫn là cuồng M tiêu chuẩn.”

Tề Tín liếc trắng mắt, khoe miệng cười cười, “À vậy thì, để sau này chúng ta xem lại xem”

Hoa Nguyệt Nguyệt ưỡn ngực: “Ai sợ ai hả.”

Sự thật chứng minh, rất lâu sau này, Hoa Nguyệt Nguyệt mới hiểu được, Tề Tín vẫn luôn là S, từng bước dẫn dụ con mồi của mình vào tròng.

Từ khu ngoại ô đến trung tâm thành phố là một đoạn đường dài, Hoa Nguyệt Nguyệt nhàm chán lấy sơn móng tay ra, tiếp tục “làm đẹp”.

“Này, Tề Tín, hỏi học cấp ba có phải anh thích một cô nào đó không?” Hoa Nguyệt Nguyệt nhớ lại lời Liễu Tiêu nói lúc nãy, có phải ở một góc nào đó cô không biết, Tề Tín từng thích người kia.

Tay cầm lái của Tề Tín hơi run lên: “Có.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, hỏi: “Là người thế nào?”

Tề Tín nhìn chằm chằm vào phía trước, giống như đang nhìn vào hồi tưởng, trả lời: “Ở trong mắt anh, là một người rất hoàn mỹ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt thở dài: “Ày, người nào mà đến anh còn nghĩ như thế, thật muốn gặp cô ấy một lần.”

Tề Tín không nói gì.

Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi mở miệng: “Em không thể gặp được cô ấy.”

Hoa Nguyệt Nguyệt không hỏi tiếp nữa, bởi vì lúc này, cô nhìn thấy hết ánh mắt của Tề Tín.

Giống như đang tự giễu vậy.

Đáng thương.

Cô vẫn nghĩ người tự tin phóng khoáng như Tề Tín mãi mãi luôn ở dưới ánh mặt trời, lại phát hiện người đó cũng giống như mình, cũng từng trốn trong một xó tối nào đó tự liếm vết thương.

Hoa Nguyệt Nguyệt vươn tay ra, bắt lấy bàn tay nắm lấy tay lái của Tề Tín, ngước mặt lên: “Không sao cả, Tề Tín, từ nay đã có bà xã em đây ở bên

cạnh anh.”

Tề Tín từng người, lại đột nhiên nở một nụ cười hồn nhiên, lông mi rung lên, đuôi mắt cũng híp vào, truyền ra từ tận đáy lòng một niềm vui sướng.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, bây giờ anh đang lái xe, lại còn lồi lồi kéo kéo thế này nữa, cẩn thận chúng ta phải làm duyên ương mệnh yếu đó.”

Hoa Nguyệt Nguyệt buông tay ra, cười: “Khó có được một cảnh lãng mạn, cái đồ chưa phát triển nhà anh vậy mà còn không biết cảm động, thật khiến người ta thất vọng.”

Tề Tín nhìn về phía trước, chỉ một mực mỉm cười.

Đến lúc tới dưới nhà Hoa Nguyệt Nguyệt, cô đang định đi, tay lại bị Tề Tín kéo lại.

Cô quay đầu lại, đúng lúc đó môi Tề Tín đã thuận thế khắc trên khóe miệng Hoa Nguyệt Nguyệt.

Cảm giác ấm ấm, ướt ướt, lại mang theo mùi vị của Tề Tín, như chất độc “mạn bất kinh tâm”, vô ý thức chậm rãi thấm vào lòng Hoa Nguyệt Nguyệt.

Tề Tín buông Hoa Nguyệt Nguyệt ra, mắt hoa đầu cười cười, nhắm vào môi cô mà nói: “Chỗ này từ nay sẽ là của riêng anh.”

Dưới ánh trăng, ánh mắt của Tề Tín giống như phát sáng, quai hàm hoàn mỹ, khóe môi cong cong, giống như yêu quái mê hoặc người vậy.

Dưới cái nhìn si ngốc của Hoa Nguyệt Nguyệt, Tề Tín lái xe rời đi.

Cô vươn tay chậm chậm chạm đến vị trí Tề Tín vừa tiếp xúc.

Rồi cuối cùng, cong lên khóe môi.

Có lẽ, thời gian sẽ đem những lúc người ta gặp chuyện rất đau lòng dùng một con dao rạch một vết sâu vào tim ta, nhưng đến khi vết thương liền miệng, cũng sẽ có người đến đem nó rửa trôi đi.

...

Ngày hè, thời tiết còn oi bức, nhưng đối với Hoa Nguyệt Nguyệt mà nói, lại có một phần chờ đợi.

Cô sẽ đi đăng kí kết hôn với Tề Tín.

Nếu là cô của trước đây, cuối tuần nếu không đến tận mười hai giờ mới tỉnh thì đúng là lạ, nhưng mà hôm nay, cô hưng phấn đến mức mới 6 giờ sáng đã tỉnh.

Vừa rời giường, cô bắt đầu làm công tác tân trang nhan sắc. Có thể cô và Tề Tín không phải vì yêu mà ở bên nhau, nhưng từ giây phút cô nhận lời làm vợ Tề Tín, cô đã rõ ràng, sau này anh chính là của cô.

Coi như không yêu, nếu có thể trân trọng nhau, cũng đủ rồi.

Chậm chậm cẩn thận dặm lớp phấn lên mắt, vẽ quanh mi mắt một đường viền, thoa trên môi màu son mật ong, thả tóc trên vai, cuối cùng, cô chọn mặc một chiếc váy ngắn một nghìn tệ vừa mua, đứng trước gương, cô mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô đi xuống nhà, cô muốn đi tản bộ một chút, cũng là để cho mình bình tĩnh lại.

Không ngờ, dưới nhà, đã có một chiếc xe con màu đen đỗ chờ từ lâu.

Tề Tín dựa vào cửa sổ xe, nhìn về phía nào đó, ánh mặt trời chiếu trên mặt anh, có vẻ dịu dàng như thế, vẻ đẹp lẫm liệt giống như được ủ ấm lên vậy.

Hoa Nguyệt Nguyệt vui vẻ nói: “Sao anh ở đây?”

Tề Tín cười với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Không ngủ được, nên đến sớm một chút.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi: “Chờ lâu lắm rồi hả?”

Tề Tín lắc đầu: “Cũng khá, cuối cùng vẫn là chờ được em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt tiến lên vỗ đét một cái lên mũi Tề Tín, nói: “Sao lại mũi mẫn thế? Cái mũi nhỏ vẫn còn rất có đàn hồi nha.” (Dịp: chị định làm gì? ==)

Tề Tín bất đắc dĩ cười cười, quay sang nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Em hôm nay rất đẹp.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nheo lại mắt hoa đào, tự tin nói: “Đương nhiên, chưa nghe sao, đẹp nhất là cô dâu mới sao?”

Tề Tín không phản bác, gật đầu: “Đúng rồi, đẹp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Họ đã kết hôn

Hoa Nguyệt Nguyệt cười nói: “Mặc dù biết tiểu tử anh từ trước đến nay vẫn có được nhiều chị em ái mộ, chỉ có điều...” Sắc mặt lập tức đổi, cầu cánh tay Tề Tín, uy hiếp: “Sau khi kết hôn rồi mà dám thử trên hoa ghẹo nguyệt cho em xem?”

Tề Tín cong cong khóe môi, nói: “Phải là anh nói, em sau này đừng có trên hoa ghẹo mỹ nam soái ca nhà người ta đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt chột dạ vỗ vỗ ngực, “Làm sao có thể? Em trông có giống hạng người không tiết tháo đó sao?”

Tề Tín bình tĩnh gật đầu, “Yên tâm, em vẫn luôn là.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghiêng rằng: “Đồ đáng ghét Tề Tín, cẩn thận hôm nay em không đi đăng ký với anh.” Nói xong, liền làm bộ quay lại lên nhà.

Cánh tay lập tức bị giật mạnh, cả người liền bị kéo lại trong lòng ngực anh.

Cầm Tề Tín tựa trên đầu cô, có phần tê dại, giọng nói anh truyền lại từ trên đỉnh đầu: “Không được, hôm nay cho dù bão to gió lớn, chúng ta cũng phải đi đăng ký.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười ha ha: “Tề Tề à, chẳng lẽ anh muốn kết hôn với em đến thế cơ à? Bản vương quả nhiên đúng là người nửa năm khó gặp (*), vạn người mê, ha ha ha!”

(mọi người đều biết đấy, vốn nó phải là nghìn năm khó gặp, nhưng mà Hoa tỷ biến tấu nó đi thành nửa năm)

Tề Tín đẩy sừng nịch nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Em có mang hộ khẩu và chứng minh thư rồi chứ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngượng ngùng gật đầu, “Em vừa định ra ngoài đi dạo, ngay khi xong sẽ đến tìm anh.”

Tề Tín nheo mắt lại, cười nói: “Vừa đúng lúc, anh cũng mang.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Cho nên?”

Tề Tín trả lời: “Cho nên bây giờ chúng ta đi luôn.”

Anh đưa tay ra, ôm chặt lấy Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu, nhìn nếp nhăn mờ trên khóe mắt anh, gật đầu: “Đi thôi.”

Cuộc hôn nhân của cô và Tề Tín, cứ cho là không hoàn mỹ, cứ cho là không thể nhận được chúc phúc, nhưng vào lúc này đây, cô thật sự muốn gả cho anh, muốn thử một lần, có thể mình sẽ được hạnh phúc hay không.

...

Tám giờ, Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín đi vào Cục Dân Chính.

Viết tờ khai, ký tên, giao tiền, rất nhiều thủ tục cuối cùng cũng xong, rốt cuộc, cũng được nhận tám giấy đăng ký kết hôn.

Giấy da đỏ kiểu điển, hợp với nụ cười anh tuấn của Tề Tín và nụ cười ngớ ngẩn của Hoa Nguyệt Nguyệt, thoạt nhìn có vẻ thật vui tươi.

Hoa Nguyệt Nguyệt cầm nó trong tay, mà lại thấy nó nặng trĩu.

Từ một giây này, Hoa Nguyệt Nguyệt cô đã trở thành người có gia đình.

Mà chồng cô còn là một cực phẩm nam tài mạo song toàn.

Đây là chuyện mà từ khi chia tay với Trình Hòa, cô chưa từng nghĩ đến.

Chờ cô hoàn hồn lại, Tề Tín đã cầm giấy kết hôn ngồi cạnh, mắt đào hoa nhìn chăm chú vào tám ảnh hai người đến gần người.

Hoa Nguyệt Nguyệt đẩy đẩy Tề Tín, cọt nhả gọi to: “Chồng!”

(Dịp: nên để là chồng cho thống nhất với văn án hay gọi là ông xã hay lão công cho sát nghĩa đây. Cá nhân mình thì không thích gọi chồng là ông xã và gọi vợ là bà xã đâu.)

Tề Tín sững người. Hồi lâu sau mới dần có phản ứng: “Em vừa gọi anh là gì?”

Hoa Nguyệt Nguyệt rất nữ vương tự tin nói: “Chồng a, bây giờ anh chính là chồng của Hoa Nguyệt Nguyệt đây, vừa ý chứ, vị trí này là bao nhiêu người mơ tưởng mà không lấy được đây, lợi cho anh rồi.”

Tề Tín nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, từ từ cong lên khóe môi: “Đúng vậy, thật vinh hạnh làm sao.”

Chóp mũi Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức cay xè.

Tề Tín nói, thật vinh hạnh làm sao.

Thật vinh hạnh làm sao.

Thật tốt.

Cô ngẩng đầu lên, nhắm đến miệng Tề Tín mà hôn xuống.

Từ hôm nay trở đi, cô không còn độc thân nữa.

Rất nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại khung cảnh này, cô lại rơi nước mắt, bởi vì ở bên Tề Tín khi đó cô mới cảm nhận được thật sâu cảm giác được ai đó trân trọng.

...

Khi rời cục Dân chính, Tề Tín thông báo với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Thực ra mấy ngày trước anh đã đặt chỗ chụp ảnh cưới sẵn rồi, hôm nay vẫn còn nhiều thời gian, có muốn đi chụp mấy tấm không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu cái rụp: “Được.”

Ở bên cạnh Tề Tín, mãi mãi không thể biết trước được anh sẽ làm gì tiếp, nhưng mà, gả cho anh, cô mới thật may mắn.

...

Hôn lễ dự định tổ chức vào sau đó một tuần, Tề Tín ôm hết công việc vào mình, không cho Hoa Nguyệt Nguyệt động chân động tay, mà việc cô cần làm, theo như lời anh, là chơi cho vui đi, mua quần áo, ăn mặc thật xinh đẹp, để chờ anh đến cưới cô.

Tân phòng cũng là Tề Tín mua, nhưng mà đứng tên lại là Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt đã kháng nghị rồi, nhưng đều bị Tề Tín bác bỏ hết.

Nếu anh đã kiên trì, cô cũng không thể nói thêm gì nữa, nhưng mà cô khẳng khái, đồ dùng trong nhà đều phải để cô đích thân đi mua.

Tề Tín lúc đầu cũng không đồng ý, chỉ có điều Hoa Nguyệt Nguyệt thái độ rất cương quyết, nên cuối cùng cũng đành thuận theo.

Vì vậy, trong tuần này, ngày nào Hoa Nguyệt Nguyệt cũng kéo Hoan Tử đi theo hết hàng nọ hàng kia mua đồ gia dụng và đồ điện trong nhà.

Nhưng thực tế là —

“Oa, ti vi màn hình tinh thể lỏng này lớn quá a, 70 inches đây, tuyệt thật a, sau này xem JAV nhất định đã lắm a.” Hoa Nguyệt Nguyệt lần lần cọt cọt lên tivi, không biết xấu hổ thốt lên.

Hoa Nguyệt Nguyệt đầu đầy vạch đen, kéo Hoa Nguyệt Nguyệt ra: “Hoa tử, tài khoản của chị chỉ có mười vạn thôi, cái tivi này phải hơn một vạn thôi, không thể mua đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ôm chặt tivi, oa oa hét lớn: “Không đâu, phải mua cơ.”

Bên cạnh nhân viên bán hàng thận trọng mở lời: “Quý khách, xin quý khách không động mạnh vào hàng hóa, đây đều là hàng để bán ạ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hét lên: “Tôi muốn mua, tôi muốn mua, tôi muốn mua, tôi muốn mua xem JAV!”

Nhân viên bán hàng hóa đá.

Hoan Tử không nhịn nổi nữa, xách Hoa Nguyệt Nguyệt ra ngoài, còn không quên quay đầu lại xin lỗi nhân viên bán hàng: “Ngại quá, cô ấy ở đây có

chút vấn đề.” Vừa nói vừa chỉ chỉ vào đầu mình.

Nhân viên bán hàng sáng tỏ, gạt đầu cái rụp.

Hoa Nguyệt Nguyệt gào khóc: “Hoan Tử, đồ máu lạnh, chị là cô dâu mà, chị muốn mua gì thì được mua cái đó chứ, chị phải sống hạnh phúc.”

Hoan Tử lãnh khốc trả lời: “Em hỏi chị một câu, một tháng chị làm quản lý được một vạn tiền lương, thế mà mấy năm nay lại chỉ tiết kiệm được mười vạn, rốt cuộc là chị sống thế nào thế hả?”

Hoa Nguyệt Nguyệt bẽ bẽ ngón tay, trầm ngâm nói: “Không biết nữa, chờ chị phục hồi tinh thần, một vạn ấy đã đi đằng nào rồi.”

Hoan Tử bắt đắc dĩ rồi: “Em hẳn là phải cảm thấy vô cùng may mắn, cuối cùng chị lại có Tề Tín chịu lấy sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt vênh mặt: “Chắc chắn là may mắn, chị lại chịu gả cho anh ấy.”

Hoan Tử thông khổ ôm trán: “Em chịu chị rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt kéo Hoan Tử đang toan chạy đi lại, lắc đầu: “Không được, chị còn nhiều đồ chưa mua lắm.”

Hoan Tử thở dài: “Có điều chị phải đồng ý, không được tùy hứng làm loạn.”

Thế nhưng mà ——

“Hoan Tử, Hoan Tử, mau nhìn này, cái gương trang điểm này đẹp quá đi, trời ạ, lại còn mạ vàng nữa, đẹp quá là đẹp a, chị phải mua, chị phải mua!”

Thế là nhân viên bán hàng hưng phấn đi đến, mỉm cười nói: “Chào hai chị, hai chị quả là có mắt nhìn, cái gương này đang giảm giá, giá gốc là hai vạn ba, hôm nay chỉ bán giá một vạn năm.”

Hoa Nguyệt Nguyệt quay sang nhìn Hoan Tử với ánh mắt cúm con đầy khát vọng.

Hoan Tử: “...”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tâm tình thiếu nữ sắp phá thân

Một tuần bị Hoa Nguyệt Nguyệt hành hạ như thế mà trôi qua.

Mà hôn lễ của Hoa Nguyệt Nguyệt cũng đến rồi.

Hoan Tử, với tư cách là phù dâu, từ tối hôm qua đã phải sẵn sàng ở trong nhà Hoa Nguyệt Nguyệt, để làm gì à, là sợ cái người tên Hoa Nguyệt Nguyệt này hưng phấn quá làm bậy cái gì, đến lúc đó lại làm cô nhức đầu, kiểu như thế.

Kê hưng phấn cả đêm Hoa Nguyệt Nguyệt đứng lúc đứng giờ rồi khỏi giường, đi tới cạnh giường bên Hoan Tử nằm, đập cô một cước.

“Hoan Tử, rời giường, mặt trời chiếu đến mông rồi, ngày thành hôn của chị cô đến rồi đấy.”

Hoan Tử nguyên một đôi mắt đen xì gấu trúc, muôn phần oán giận nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt kinh ngạc: “Hoan Tử, mắt em làm sao thế?”

Hoan Tử gằn từng chữ: “Tự hỏi bản thân đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt xoa xoa cằm, nghĩ nghĩ: “Không lẽ là chị mộng du tỉnh dậy, lên giường X cô sao?”

Hoan Tử tí nữa ngã xuống đất.

“Đêm qua, chị cứ một cách một tiếng đồng hồ là lại đột nhiên thức dậy, còn đánh thức em, bảo em đi chuẩn bị đám cưới cho chị.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn xoa xoa cằm, gạt đầu: “Hình như đúng là có chuyện này.”

Lông mày Hoan Tử run lên, “Nếu không phải hôm nay chị là cô dâu, em đã sớm đánh chị tàn phế luôn rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười hì hì: “Đừng vậy mà, em không hiểu được thế giới nội tâm của một người sắp phá thân xử nữ đâu.”

Hoan Tử liếc xéo: “Đây là chị có ý khoe khoang với em hả?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười lớn: “Đúng rồi ạ, lão xử nữ vạn năm”

Hoan Tử không do dự đập Hoa Nguyệt Nguyệt: “Cho dù hôm nay là ngày cưới của chị, em vẫn không thể nhịn được mà muốn cho chị một trận. Em không thêm trang điểm cho chị nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đáng thương nói: “Sao em quá nhẫn tâm, sao em quá vô tình, sao em cứ cố tình gây sự?”

Hoan Tử: “...” Đây, đừng có học bà nội Quỳnh Dao thế được không?

Hồ nháo một hồi, cuối cùng Hoa Nguyệt Nguyệt cũng chịu nghiêm chỉnh, nói với Hoan Tử: “Hoan Tử, kỹ thuật trang điểm của em vẫn luôn rất tốt, chị muốn đáng về xinh đẹp nhất của chị hôm nay có thể được xuất hiện.”

Hoan Tử gật đầu, trả lời: “Cứ yên tâm giao cho em, em đảm bảo Tề Tín vừa trông thấy sẽ kích động đến cứng người luôn!”

(khụ, cứng)

Hoa Nguyệt Nguyệt cười khặc khặc: “Gì mà nói nghe tà ác vậy?”

Hoan Tử khinh bỉ: “Chứ không phải từ đáy lòng chị cũng mong muốn như thế à?”

Hoa Nguyệt Nguyệt đẩy Hoan Tử một cái, gắt giọng: “Đáng ghét, người ta mới không nghĩ như vậy đâu!”

Hoan Tử: “... Chị đừng có làm em buồn nôn nữa đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...”

Hai người lại làm loạn qua loạn lại một lúc, Hoa Nguyệt Nguyệt rút cuộc yên tĩnh ngồi trước gương, tùy ý Hoan Tử trang điểm cho mình.

Hoan Tử là một chuyên gia trang điểm, nói đúng hơn là một chuyên gia trang điểm rất có danh tiếng, từng hợp tác với nhiều ngôi sao, gần đây nhất còn là chuyên gia trang điểm được nam diễn viên đang rất đình đám Hà Hà cực kỳ ưu ái, tay nghề đương nhiên là khỏi bàn, đem mặt mình hoàn toàn giao cho cô ấy, đúng là cực kỳ yên tâm.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn khuôn mặt mình trong gương càng lúc càng xinh đẹp, thờ dãi: “Thật tốt quá, có thể được chuyên gia trang điểm cho ngôi sao trang điểm cho mình, cảm giác thật là không tệ chút nào.”

Hoan Tử rất vô lại đáp: “Cứ theo như quy tắc cũ là em sẽ thu tiền theo phút đấy nhá, nếu không phải hôm nay là ngày cưới của chị, em nhất định phải chém đẹp rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt khoát khoát tay, nói: “Được rồi, cái đồ quái vật một tháng kiếm mười vạn kia, đừng có tính toán với người đói không có gì ăn như chị cô chứ.”

Hoan Tử cười cười: “Được rồi, sau này đã có Tề Tín rồi, chị cũng đừng than nghèo khó với em nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghiêm mặt: “Đó là tiền của anh ấy, đời này chị đã chủ trương một câu, chính là phụ nữ không thể để chồng nuôi, trong gia đình, nam nữ phải bình đẳng.”

Hoan Tử gật gật đầu: “Đúng đúng, biết rồi.” Tay cũng ngừng thao tác, quay sang nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Đã xong, nhìn xem hiệu quả đi!”

Hoa Nguyệt Nguyệt mở to hai mắt quan sát chính mình trong gương, gật đầu: “Quả nhiên là đem hết vẻ đẹp tiềm ẩn đại mỹ nhân của chị phát huy hết, vẫn là nhan sắc căn bản của chị quá tốt!”

Hoan Tử lắc đầu, bắt đầu đi: “Được rồi, cô dâu đi mặc áo cưới cho tôi nhờ, còn chút nữa là Tề Tín qua đón rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhảy nhót như điên chạy về phòng, thay đồ.

Hoan Tử lúc này lại có vẻ u buồn, cô cầm điện thoại lên, đánh một dãy số, rồi hỏi: “Anh, thật sự như thế ỏn sao? Hoa Nguyệt Nguyệt sắp kết hôn rồi, anh cũng không định làm gì sao?”

Đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu, một giọng nam lạnh toát truyền đến: “Hoan Tử, anh cũng không biết phải làm thế nào nữa.”

Hoan Tử thờ dãi: “Anh à, em thật không thể hiểu anh và Hoa Nguyệt Nguyệt... Có điều, em thấy Tề Tín, là quả thật rơi sâu vào rồi.”

Trình Hòa lại trầm mặc.

Hoan Tử bắt đầu đi: “Anh, nếu như anh còn muốn đoạt lại Hoa Nguyệt Nguyệt, hiện giờ cũng không phải không thể cứu vãn, Tề Tín còn chưa tới, em biết anh giờ đang ở dưới.”

Trình Hòa cúp điện thoại, con ngươi đen như mực hướng lên bầu trời, trên làn da trắng lạnh lẽo hiện một mảnh đỏ ửng bất thường, hần chần chừ một chút mới lên lầu.

Hoa Nguyệt Nguyệt chưa bao giờ nghĩ đến, một ngày nào đó gặp lại Trình Hòa, lại là vào ngày cưới của cô và Tề Tín.

Trình Hòa vẫn giống ngày xưa, trong trẻo nhưng lạnh lùng, âu phục trắng từ đầu đến chân, toàn thân như tỏa hào quang, tóc lộn xộn, độ dài vừa phải dưới ánh sáng mạnh tán ra màu vàng nhạt, gò má như ngọc thạch, góc cạnh hoàn hảo, khóe môi màu nhạt. Khuôn mặt này dần trùng khớp lên một hình ảnh từ thuở thiếu niên, mờ ảo, như bị chiếu sáng đến trong suốt. Có sợi tóc phiêu nhẹ trước trán.

Kinh diễm như xưa, hần đột ngột xuất hiện trong cuộc đời Hoa Nguyệt Nguyệt, rồi lại đột ngột biến mất.

Hoa Nguyệt Nguyệt cảm giác trong ngực như có thứ gì rơi từ cao xuống đất, vỡ vụn ra, viên mất cay cay, như có ai bồi ột lên.

Hoan Tử chạy vào trong phòng, để lại phòng khách chỉ còn hai người: Hoa Nguyệt Nguyệt và Trình Hòa.

Hoa Nguyệt Nguyệt hít hít mũi, muốn làm khuấy động không khí một chút, ít nhất cũng phải để cho Trình Hòa thấy, mình không có hần vẫn sống tốt.

“Trình Hòa, gần đây khỏe không?”

Con ngươi đen huyền của Trình Hòa như nổi lên một lớp sương, lớp chướng khí thật mỏng lay động, hần vẫn giống như trước, giống như chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến trái tim hần, cho nên kể cả khi Hoa Nguyệt Nguyệt rời đi, nói sẽ buông tay hần, hần cũng chưa từng dao động.

Hoa Nguyệt Nguyệt hít một hơi, đột nhiên nở nụ cười, người này không phải trước đây muốn sống muốn chết mình cũng muốn có sao?

Không thay đổi gì, hoàn toàn không.

Cái thái độ coi thường tất cả này, đúng là mãi mãi đáng hận.

Cô bỗng nảy ra một cảm giác kinh hoàng, đột nhiên muốn cảm chỗi đuổi Trình Hòa ra khỏi đây, đáng tiếc, cô vẫn không thể làm được.

Yên tĩnh thật lâu, đủ khiến Hoa Nguyệt Nguyệt muốn bỏ chạy. Mỗi khi đối mặt với Trình Hòa, cô mãi mãi không có cách nào bình tĩnh nổi.

Ngay khi cô nghĩ, Trình Hòa sẽ một mực im lặng.

Trình Hòa lên tiếng. Hần nói: “Tôi cũng không tốt.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn lên mặt Trình Hòa, chính là khuôn mặt mà cô từng tuyên bố, suốt đời chỉ yêu nhất khuôn mặt đó, vành mắt hần có một vết sạm đen, giống như là không ngủ đủ mà lưu lại.

Cô cúi đầu, hỏi: “Vì sao không tốt?”

Trình Hòa mím môi, không nói.

Ngón tay Hoa Nguyệt Nguyệt đang nắm chặt hơi buông lỏng, cô đứng lên, tới trước mặt Trình Hòa, vung tay, không thương tiếc cho hần một bạt tai.

Con ngươi Trình Hòa hơi nở ra, gò má trắng bóc nhanh chóng hiện lên năm đường dấu tay đỏ bầm.

Nước mắt dần trào lên trong đáy mắt, Hoa Nguyệt Nguyệt gần như cuồng loạn: “Không phải đã đính hôn với Hà Trình anh vẫn tôn thờ bao lâu sao? Không phải đã thoát khỏi cục nợ là tôi sao? Không phải đã tính toán hết cuộc sống hạnh phúc rồi sao? Hiện giờ anh còn nói, anh không tốt? Trình Hòa, con mẹ nó chứ anh quá không biết xấu hổ.”

Trình Hòa ngơ ngác ngồi trên sofa, nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn chảy nước mắt không ngừng.

“Đủ rồi, Trình Hòa, tại sao lại chọn cái ngày hạnh phúc nhất đời tôi mà đột nhiên xuất hiện? Tôi đã sớm nói rồi, tôi đã từ bỏ rồi, tôi không có cách nào kiên trì nổi nữa, tôi chịu đựng quá đủ rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sụp xuống, chồm hổm trên mặt đất, khóc thảm thương, quát đến khản giọng.

“Trình Hòa à, từng có lúc tôi vẫn cho là người khiến cho tôi mặc váy cưới sẽ là anh.” Tiếng khóc nghẹn ngào, cũng là lúc tinh thần sắp không chống nổi nữa.

Tác giả có lời muốn nói: =A= Trình Hòa... đúng là đồ cặn bã. Ày, không phải nói dối đâu, sẽ có thịt mà, cứ chờ đã nào.

Editor: Thấy chưa, thành thật mà.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đại lễ phá thân (1)

(đùa chứ đám cưới mà gọi như là... ==)

Trình Hòa vuron tay, muốn chạm đến vầng trán Hoa Nguyệt Nguyệt, nhưng cánh tay lại khựng lại giữa không trung, rồi đành rơi xuống.

Cánh cửa nhà Hoa Nguyệt Nguyệt mở ra.

Tề Tín và đoàn người đến đón dâu đều ngẩn người trước cửa.

Trình Hòa chuyển ánh nhìn sang phía cửa, ở đó đang đứng là Tề Tín, mặc âu phục trắng, chỉnh tề, so với ngày thường còn đẹp hơn nhiều.

Đôi mắt hoa đào kia từ từ tối đi, giống như có cuồng phong mưa lớn quét qua đáy mắt, rồi tiếp đó lạnh như băng, người kia nghiêng răng: “Cậu tại sao lại ở đây?”

Trình Hòa vẫn y như cũ, trầm mặc.

Căn phòng rộng, chỉ có tiếng khóc của Hoa Nguyệt Nguyệt là thật rõ ràng.

Tề Tín đi tới, ôm lấy Hoa Nguyệt Nguyệt khóc đến không thở nổi, đôi mắt hoa đào mang chút vui vẻ, anh đưa tay lau hết vệt nước trên mặt cô.

Anh nói: “Cô dâu của anh, khóc nữa là không xinh đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhào vào trong ngực Tề Tín, không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, Tề Tín, em không muốn như thế, em trang điểm đẹp như thế, sẵn sàng đón anh rồi, không ngờ...”

Tề Tín vuốt lại một sợi tóc rơi ra trên mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, mỉm cười: “Không sao, không có việc gì.”

Nước mắt Hoa Nguyệt Nguyệt cũng cọ qua trên âu phục của Tề Tín.

Tề Tín ôm Hoa Nguyệt Nguyệt, đi thẳng ra khỏi nhà. Lúc rời đi, anh còn quay lại nhìn Trình Hòa đang đứng ngây ra đó, không còn như xưa cười cười, lạnh lùng nói: “Trình Hòa, cậu biết rồi, tiệc cưới cũng không chào đón cậu đến.”

Mọi người từ từ rời đi.

Hoan Tử đi ra từ trong nhà, cô chậm chậm tới bên cạnh Trình Hòa.

“Bốn người chúng ta, sao lại trở thành thế này?”

Trình Hòa từ từ nhắm mắt lại, không trả lời.

Đúng như Hoa Nguyệt Nguyệt nói, hắn cũng từng nghĩ rằng, người trở thành cô dâu của hắn, sẽ là cô, Hoa Nguyệt Nguyệt.

Chỉ là, tất cả đã tan thành tro bụi, bay hết rồi.

...

Lễ cưới của Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt cũng không hài lòng, lớp trang điểm trên mặt thì khóc trôi hết, còn bộ âu phục của Tề Tín cũng bị bôi loạn nước mắt lên.

Mọi người nhìn họ như thế, đúng là vô cùng châm chọc.

Dù vậy, Tề Tín vẫn như kế hoạch, hoàn mỹ hoàn thành trách nhiệm của chú rể, luôn khen Hoa Nguyệt Nguyệt xinh đẹp, cũng đỡ được cho Hoa Nguyệt Nguyệt không ít rượu.

Hai vị phụ huynh nhà Tề Tín có chuyện quan trọng ở nước ngoài không thể về ngay, nhưng bù lại toàn bộ các cấp dưới của Hoa Nguyệt Nguyệt ở công ty đều tới.

Hoa Nguyệt Nguyệt rửa mặt sạch sẽ rồi mới đi mời rượu đám này, thành ra họ vừa nhìn thấy đã lăn ra cười.

“Em nói này Hoa tử, nói thế nào thì hôm nay cũng là cô dâu, ít nhất chị cũng trang điểm cho đẹp đẹp một ít chứ?”

“Đúng đó quản lý, chị xem chị trừ mặc váy cưới ra, còn có cái gì giống cô dâu không?”

“Quản lý, chồng chị đâu? Nhanh bảo anh ấy sang đây cho mọi người xem mặt cái nào! Bọn này muốn nhìn!”

Một đám người ồn ào đùa cợt điếc cả tai.

Tề Tín vào phòng nghỉ thay quần áo, cũng rất nhanh đi xuống.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhếch lông mày, tự hào trả lời: “Đường đường là ông xã của tôi, đương nhiên là phải xuất sắc không ai bằng, chờ một chút là mọi người được nhìn!”

Đám nhân viên xì mũi tiếng: “Quản lý à, nếu mà không đẹp trai, thì chị tính sao đây?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cầm chai rượu lên, tuyên bố: “Nếu mà không đẹp trai, tôi sẽ uống hết chai này, nhưng mà nếu đẹp trai, các cô cậu nuốt hết cả nắp chai này cho tôi!”

Chúng nhân viên anh nhìn tôi tôi nhìn anh, mới đáp: “Quản lý, chị nói đùa a...”

Vai Hoa Nguyệt Nguyệt đúng lúc bị người ôm lấy, khí tức ôn nhuận tỏa ra bên trái người, hương vị nhàn nhạt trong lành quen thuộc, ngẩng đầu lên, đã thấy một Tề Tín mặc toàn thân âu phục đen mịn cười đứng cạnh.

“Không biết ai chọc bà xã nhà tôi nổi giận vậy?” Anh từ từ cong khóe môi, ánh nước bên môi còn lấp lánh, mắt hoa đào mang chút vẻ giảo hoạt, giống y như một con hồ ly vĩnh viễn đuôi tận giờ.

Hoa Nguyệt Nguyệt rất tự hào quay sang đám người kia nói: “Thế nào? Chồng tôi đẹp trai hay không? Còn dám khinh Hoa Nguyệt Nguyệt này hả, nhanh nuốt nắp chai cho tôi!”

Đám nhân viên nhìn Tề Tín, hơi sững sờ.

“Không phải thật đấy chứ?”

“Nói tôi đây không nhất định không phải sự thật đi!”

“Tiên sinh, rốt cuộc là anh bị đá kích đến mức nào mới có thể làm ra một cái quyết định không có tính người như thế!”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghiêng răng: “Các người đủ rồi đấy, muốn làm thêm giờ lắm hả?”

“Quản lý, chị đừng có động một cái là dọa dẫm người ta như thế!”

“Đúng ý, cẩn thận bọn này vùng lên quay người làm ông chủ đó!”

Hoa Nguyệt Nguyệt mắt lập tức lóe lên một cái: “Các cô cậu dám!”

Tề Tín cười nheo mắt lại, khuyên: “Đừng làm loạn, người ta là tới chúc phúc chúng ta, xem em kìa!”

Hoa Nguyệt Nguyệt hi hi nói: “Không phải là hùa theo chúng nó đùa giỡn sao? Lẽ nào mọi người không thấy là em đang nói đùa à?”

Cấp dưới: “...” Xin lỗi chị chứ hoàn toàn không.

Tướng mạo và khí độ riêng của Tề Tín cũng tăng mặt mũi cho Hoa Nguyệt Nguyệt không ít, rất nhiều bạn bè và cấp dưới ở đây đều nói, Tề Tín không chỉ bề ngoài tốt mà nói năng cũng phi phàm, Hoa Nguyệt Nguyệt có thể gã được cho người như vậy cũng thật là may mắn.

Câu trước thì Hoa Nguyệt Nguyệt không chối, nhưng câu sau, Hoa Nguyệt Nguyệt nhất quyết không đồng ý.

Cho nên, lúc kết thúc buổi lễ, ngay trước mặt mọi người, cô hỏi Tề Tín: “Tề Tín, có thể lấy được báu vật như em, anh có hoàn toàn hài lòng không?”

(Chính xác thì là “vưu vật”, từ này mình thấy chỉ dùng cho nữ thôi, cùng nghĩa bảo vật, có thể hiểu là toàn sắc toàn tài ý, nói chung là nghĩa thì như nhau nhưng sắc thái nó khác ý. Mà vưu vật thì nghe convert với cả TQ quá)

Mọi người cũng nín thở chờ câu trả lời của Tề Tín.

Tề Tín hít cả mắt hoa đào, khóe môi cong lên, toàn thân như có cái gì lóe lên vậy, anh cúi đầu hôn lên môi Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Có thể lấy được em, là ân phúc ba đời của anh.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười thành tiếng, hãnh diện liếc mắt nhìn tân khách phía dưới.

Tín ra tay, sao có thể mất mặt được!

Hoa Nguyệt Nguyệt quyết định đem những lời này thành tuyên ngôn gia đình, ghi lại vào sổ nhật ký, cả đời không quên.

Sau khi tiệc rượu đã vãn, Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt liền thay lại quần áo bình thường, ngồi trên Land Rover của Tề Tín, trở về nhà của hai người họ.

Nói thật, trên xe Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn có chút kích động.

Suy cho cùng hôm nay cũng là ngày cô thoát khỏi thân xử nữ, đón chào một chân trời mới.

Trước kia, cô từng nghĩ lần đầu tiên của mình là để cho Trình Hòa.

Trước kia, cô từng cho là cô và Tề Tín sẽ suốt đời là anh em tốt.

Chỉ là, mấy năm đã qua, mọi chuyện đã hoàn toàn đi đến một hướng khác, quả nhiên là thói đời thiên biến khó lường.

Từ khi đồng ý kết hôn với Tề Tín, những luyến ái tình thù trước đây, cô đều buông cả, cho dù mới không lâu trước đó, cô vẫn như cũ đau khổ chuyện Trình Hòa, mà Tề Tín cũng vì một cô gái khác mà bị thương, nhưng tất cả đều đã qua.

Hai người đến với nhau, không phải vì yêu, chỉ là vì hạnh phúc.

...

về tới nhà, Hoa Nguyệt Nguyệt đã tính toán phải chuẩn bị ra sao để đón thời khắc quan trọng, trước tiên phải tắm rửa mình sạch sẽ, thứ hai, khi đối diện với loại thân kinh bách chiến như Tề Tín, cô nhất định không thể để cho mình sợ hãi mà rút lui.

Cứ coi như là phá X, cũng phải phá cho đẹp!

(phụt!)

Tề Tín bật ti vi, hình như đang xem chương trình tin tức, Hoa Nguyệt Nguyệt quyết định đi tắm trước. Khi cô chuẩn bị vào buồng tắm, điện thoại vang lên.

Nhìn điện thoại, thì ra là mẹ chồng gọi.

Tác giả có lời muốn nói: = chương sau sẽ có thịt, hôm nay ta sửa văn án và giới thiệu vắn tắt = thực ra là mọi người cũng thấy rồi

Editor: đây, thành thật mà, bà ấy nói chương sau có thịt, mà tận 2 chương sau mới có =)) tức là chương sau có thịt thật. Cơ mà đừng hi vọng quá. Nguyên văn thì bà ấy bảo nó chỉ là thịt bọt thôi.

Ày mà càng lúc mình càng chém gió nhiều hơn. Kiểu làm cho một vài câu văn hoa hơn và thỉnh thoảng cắt bớt các loại thành ngữ 4 chữ của các bạn TQ. Mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đại lễ phá thân (2)

(Không phải lần đầu làm chương H, nhưng mà nói chung là không chắc có thể đảm bảo hết cảm xúc và ý nghĩa của các tình tiết đâu. Biết làm sao được, mình quá trong sáng =)).)

Hoa Nguyệt Nguyệt ấn nút trả lời, lập tức giọng nói đầy hứng khởi của Liễu Tiêu truyền từ đầu dây bên kia vang lên: “Con dâu, thế nào? Có phải đã đại chiến ba trăm hiệp rồi không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt che ống nghe lại, cười yêu ma hề hề trả lời: “Thật tiếc quá, chúng con còn chưa có tiền triển gì.”

Liễu Tiêu xì một tiếng: “Cái này lạ a, theo tính cách của Tề Tề, chuyện này quá vô lý đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn vào gương, nói khó chịu: “Không phải là vì hôm nay nhìn con không ra làm sao đấy chứ?”

Liều Tiêu hình như suy nghĩ hồi lâu mới “ừ” một tiếng: “Đúng thật là không ra làm sao, nhưng mà vốn con cũng có ra cái gì đâu, Tề Tề chắc phải biết trước rồi chứ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Mẹ, lần đầu tiên của bố và mẹ là như thế nào?”

Liều Tiêu nghĩ nghĩ, trả lời: “Bố nó vẫn không phải là mẫu người chủ động lắm. Hồi mới lấy nhau, cũng là mẹ cưỡng ép đề ông ấy đấy chứ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt giờ ngón cái: “Dùng mảnh! Thật không hồ là nữ vương số 1 giới giải trí!”

Liều Tiêu đáp: “Đừng nói mấy thứ vớ vẩn này nữa. Tuy mẹ không biết Tề Tín vì sao chưa có động tác gì, nhưng mà lúc cần thiết, phụ nữ cũng phải chủ động một chút.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Yên tâm đi mẹ, con đây từ xưa đến giờ lúc nào chẳng chủ động!”

Liều Tiêu bật cười: “Mẹ cũng phải tìm ông xã mẹ âu yếm đấy, không chừng sang năm sau, Tề Tín có khi còn có thêm em trai đấy nha~”

Hoa Nguyệt Nguyệt nuốt nước miếng, nói: “Thật đúng là ngôi sao 3T(*) có khác!”

(mình quyết định dịch từ này 三栖 thành 3T (phát âm nghe giống giống). theo baidu, từ này để chỉ việc những diễn viên ca sĩ lấn sân nhiều lĩnh vực và đạt thành công ở lĩnh vực đó)

Liều Tiêu ngừng cười, nói vào điện thoại: “Phải cố gắng nhé! Còn có...” Giọng nói của bà từ từ mềm đi, “Cảm ơn con đã gả cho Tề Tề.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Mẹ, đừng như thế.”

“Vậy được, mẹ cúp điện thoại đây, đêm xuân đáng giá ngàn vàng đó!”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật mạnh đầu, cúp điện, chạy vọt vào phòng tắm, bắt đầu kì cọ.

Mới tắm được một nửa, cánh cửa phòng tắm đã bị đẩy ra, Tề Tín từ từ bước vào, toàn thân trần trụi.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngây ngẩn cả người, ánh mắt dừng lại trên thân thể thon dài của anh.

Nếu phải phân loại dáng người đàn ông thành hạng A B C D, vóc dáng Tề Tín chắc chắn là đỉnh của A, kể cả người đã thấm nhuần tinh thần A V mà lớn lên như Hoa Nguyệt Nguyệt cũng thấy, cơ thể này chính là hạng nhất.

Cũng khó trách trước đây có một bó lớn đàn bà con gái dán lên anh.

Giữa màn hơi nước trắng mờ mờ, cặp mắt hoa đào ngậm cười của Tề Tín dường như có thứ gì sáng lên chảy xẹt qua bên trong, đuôi mắt hơi xéch yêu nghiệt rung động lòng người, sắc môi hồng nhuận như chu sa, lơ đãng xinh đẹp, quai hàm cong hoàn mỹ càng làm người ta mơ mộng, sống mũi thẳng tắp như khắc từ ngọc thạch, da thịt trắng nõn, cánh tay có hình mà duyên dáng. Nhìn xuống một chút là lồng ngực chắc chắn, phần bụng tuy không so được với những chàng vai u thịt bắp, nhưng nhìn lại vô cùng vừa mắt, càng có phần tinh tế. Hai cẳng chân dài thẳng tắp, không hề có một vết sẹo. Hoàn toàn đẹp đến không thể chê nổi.

Ánh mắt Hoa Nguyệt Nguyệt cũng từ từ mà đối diện với phần dưới bụng kia.

Mặc dù là trạng thái “ngủ”, nhưng kích thích đó vẫn khiến kẻ có đầu óc ngấm qua đủ thứ đen tối như Hoa Nguyệt Nguyệt thực sự kinh ngạc.

Cái độ lớn này, cái hình dáng này, cái màu sắc này.

Cô thắm trong lòng cho Tề Tín một cái điểm tuyệt đối.

Tề Tín như cười như không nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, mở miệng: “Em nhìn rồi, có thấy hài lòng không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt đỏ mặt, xoay người đi, lăm bảm: “Lấy tư cách là ông xã em, thì vẫn còn hơi kém một chút.”

Tiếng cười của Tề Tín vang lên từ sau lưng, trầm khàn mà hấp dẫn.

Tiếng động càng ngày càng gần, Hoa Nguyệt Nguyệt có phần không tự chủ mà lùi ra xa mấy bước. Nếu như lúc này do màn hơi nước mà không thể nhìn thấy quá rõ, bây giờ cơ thể của anh đang không che chắn gì mà hiện ra trước cô.

Cũng vậy, cơ thể của Hoa Nguyệt Nguyệt cũng hoàn toàn lộ ra trong tầm nhìn của Tề Tín.

Cô cảm giác được, ánh mắt của Tề Tín đang mon trón trên người mình. Cô có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn mạnh miệng ưỡn ngực mà nói: “Thế nào? Bị dáng người ngao nhân của người ta dọa sợ rồi hả?”

Đôi mắt của anh giống như bị phủ trong sương mù rồi, quấy rầy mà vụt sáng lên, đôi môi cũng đầy sức dự dõ, hơi cong lên.

“Thật ra thì, em cũng mới bắt đầu dậy thì cách đây không lâu đâu nhỉ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt xù lông ngay lập tức: “Cái gì! Lão nương cũng là 34B đấy, cho dù cũng không gọi là lớn, nhưng rõ ràng nổi lên cũng vẫn là có nhục cảm đấy, anh mới chưa dậy thì ấy, cả nhà anh chưa dậy thì!”

Trong mắt Tề Tín nổi lên tia cười nguy hiểm: “Có muốn thử xem không, rốt cuộc là ai chưa dậy thì?”

Nụ cười yêu nghiệt, đáng vẻ như hồ ly, đến khi Hoa Nguyệt Nguyệt phản ứng được, thì ngón tay của Tề Tín đã đặt trước ngực cô rồi.

Mà toàn thân cô cũng bị Tề Tín ôm vào ngực.

Nếu như ôm Trình Hòa, sẽ có cảm giác như ôm một tảng băng, thì lồng ngực của Tề Tín lại trái ngược, nóng hập làm người ta thấy mình khô nóng.

Ngón tay của Tề Tín như có ma lực chạy qua cơ thể Hoa Nguyệt Nguyệt.

Anh hôn lên cơ thể cô, giống như thần phục trước một nữ thần, mài qua mài lên bên tai cô, hôn lên xương quai xanh của cô, treu chọc bầu ngực cô...

Hoa Nguyệt Nguyệt có cảm giác ngứa ngứa nhột nhột bùng lên từ trong cơ thể, khiến cô toàn thân vô lực, chỉ có thể đem tất cả bám vào cơ thể Tề Tín.

Cảm giác dòng nước ấm áp vẫn đang chảy xuống.

Cảm giác một lọn tóc hơi chuyển hồng rơi trước trán trắng ngần, nhìn thoáng qua cặp mắt hoa đào câu hồn người, ngấm đôi môi kêu gọi, sống mũi xinh đẹp, quai hàm hoàn mỹ rồi trượt mắt đến lồng ngực rắn chắc trắng bóc, cuối cùng rơi trên một thứ đã giương cao, đặt bên eo mình.

Hoa Nguyệt Nguyệt mới thanh tỉnh lại, đồ yêu nghiệt Tề Tín, vĩnh viễn không thể nào là mình đem hán ăn thành bột vụn, mà là hán từng bước dẫn dụ, khiến cho mình rơi vào cái bẫy dụ dỗ này.

Ngón tay của Tề Tín mang theo tê dại, đảo qua tất cả những vùng mẫn cảm trên cơ thể cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt có phần là người đi, cái cảm giác này, cảm giác bị người ta nắm trong tay, nói thật, có chút khiến cô khó chịu.

Tề Tín đứng là thân kinh bách chiến, hết sức am hiểu những lạc thú trên giường.

Đột nhiên cô cảm thấy khó chịu, giống như là giận dữ gì vậy.

Tề Tín cũng phát hiện Hoa Nguyệt Nguyệt biến đổi, phục xuống bên tai cô, nhẹ nhàng thở ra: “Sao vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lại cảm thấy người mình nhũn ra một nửa, ngực dán chặt trên người Tề Tín.

Cô khàn khàn hỏi: “Tề Tín, có phải trước đây anh có rất nhiều phụ nữ không?”

Con ngươi của Tề Tín chợt hiện lên tia dụ dỗ, cặp mắt đào hoa như ngâm ý cười, khóe miệng cong lên yêu nghiệt mê người, anh nhẹ giọng hỏi lại: “Hoa Nguyệt Nguyệt, em không phải là ghen đấy chứ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt hừ lạnh: “Làm gì có? Chẳng qua em chỉ hỏi một câu.”

Tề Tín nhìn có vẻ rất cao hứng, anh nói tiếp: “Anh đồng ý với em, từ khi anh kết hôn với em, sẽ không dây dưa gì với bọn họ nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lại đem đầu mình vùi vào bên vai Tề Tín.

Cô không hiểu được, rõ ràng kể từ lúc mình đồng ý ở bên hán mới chỉ có một tháng, vậy mà mình lại đối với hán sinh ra cảm giác muốn chiếm hữu rất mạnh rồi.

Thật là, Tề Tín này đúng là yêu nghiệt.

Tề Tín ôm lấy Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Chúng ta lên giường đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hiếm thấy được mà ngượng ngừng không trả lời.

Động tác của Tề Tín rất dụ dỗ, phảng phất như Hoa Nguyệt Nguyệt là một thứ châu báu gì đó vậy, từ từ đặt cô xuống giường.

Thẳng thắn mà nói thì, một người luôn luôn tự xưng là sắc nữ như Hoa Nguyệt Nguyệt vậy mà giờ lại cảm thấy có chút bất an.

Cô bây giờ như một thành trì đã bị tấn công mà không có khí lực phản kháng.

Hơi thở của anh truyền lưu trên cơ thể cô, ngực cô được anh nhẹ nhàng xoa nắn, động tác dụ dỗ mà tỉ mỉ.

Thân thể cô như có thứ gì một mạch mẽ vọt ra, thật ngứa.

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi, cô gắng không để cho mình phát ra một âm thanh quái dị nào.

Không biết qua bao lâu, Tề Tín mới tách hai chân cô ra, khuôn mặt anh chỉ cách cô có mấy xăng-ti-mét, mà hỏi: “Có thể không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu qua một bên, gật đầu.

Môi Tề Tín lập tức phủ lên, chiếm lấy môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua hàm răng cô, cùng cô quấn quýt, cảm giác dịch ngọt hòa nhau, khiến cho Hoa Nguyệt Nguyệt mơ màng không thôi.

Hạ thể đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, làm cho cô lập tức cắn vào môi anh.

Đôi môi hồng nhuận của anh vẽ thêm một tia máu, theo quai hàm chảy xuống, càng giống như yêu ma.

Anh từ từ bắt đầu.

Hoa Nguyệt Nguyệt không kịp được phát ra tiếng, đôi môi hai người lại quấn lấy nhau, còn hòa với máu của Tề Tín, giống như là rượu làm say lòng người, từ từ tan ra.

Thân thể tê dại dưới những va chạm của anh từ từ biến mất, trở thành món trăn muốn mạng người.

Giọng nói của Tề Tín dồn dập mà có từ tính vang lên bên tai cô: “Hoa Nguyệt Nguyệt, gọi tên anh.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vô lực chống đỡ, nhẹ giọng gọi: “Tề Tín...”

“Gọi nhiều lần nữa...”

“Tề Tín... Tề Tín...”

Giống như dục vọng càng được kích thích, động tác của anh càng trở nên mạnh mẽ.

Cuối cùng, tất cả phóng thích trong cơ thể cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt vô lực tựa vào ngực Tề Tín, mở to mắt nhìn người nằm cạnh, nụ cười yêu nghiệt cùng đôi mắt đào hoa động lòng người kia.

Cô nói: “Anh đây là muốn hại chết thiếu nữ mới vừa lần đầu sao?”

Tề Tín ôm cô, tựa cằm trên trán cô, cười không ra tiếng ngồi lên.

“Có muốn thêm một lần nữa không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt hét một tiếng đánh vào hông Tề Tín, hừ nhọc nói: “Anh còn dám tới, cẩn thận sau này em không bao giờ cho anh đụng vào nữa.”

Tề Tín cười: “Vậy rốt cuộc là ai mới chưa dậy thì đây?”

Hoa Nguyệt Nguyệt đỏ mặt: “Em muốn đi ngủ.”

Tề Tín không phản bác, chỉ là càng ôm cô chặt hơn.

Đêm ấy, Hoa Nguyệt Nguyệt đang ngủ mơ màng, hơi hơi mở mắt ra, liền nhìn thấy Tề Tín đang lau dọn những dấu vết lưu lại của hai người, thân thể cũng được dịu dàng lau qua.

Nhưng vì quá mệt mỏi, không lâu sau cô lại ngủ thiếp đi.

Nói chung, đối với lần đầu tiên của mình, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm thấy, đây là nét bút hồng lớn nhất đời cô.

Vậy mà cứ yêu ót để Tề Tín ăn sạch sành sanh thành bột luôn, đến nỗi mình vẫn là bị động, còn vẫn đang đỏ mặt nữa, đây đúng là thẹn với một đời mỹ danh sắc nữ của cô.

Cho nên, cô âm thầm quyết định, lần tới nhất định phải chuẩn bị sáp nến và roi da.

Nhất định phải để cho Tề Tín nhìn một chút phong thái nữ vương của cô.

Ha ha ha.

...

Tác giả có lời muốn nói: = thịt bọ, chính là vậy, ta cũng không dám viết thuần thịt, QAQ, không được ném đá thịt của ta khó ăn.

Editor: một mỗi ~~~ một buổi tối ngồi làm hết cả một chap H. nhưng mà xét thấy cũng không có gì lắm nên không đặt rating đâu.

Giai đoạn ngọt ngào mới chỉ bắt đầu thôi. Mà sóng gió cũng sắp bắt đầu rồi.

Mà sao dài thế không biết. Bắt đầu nản.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tuần trăng mật

Sau đám cưới, Tề Tín đưa theo Hoa Nguyệt Nguyệt đi Tam Á.

Trời xanh, nước xanh, thật là khiến Hoa Nguyệt Nguyệt thỏa mãn.

Có điều vẫn không hài lòng được vài chuyện —

Tề Tín này luôn bị người ta đến bắt chuyện, bảo vợ anh là cô chịu sao đây.

Cho dù hiện tại cô và Tề Tín không có tình yêu, nhưng mà tốt xấu gì cũng là một đồng chí đã có gia đình, không thể để cho chồng vừa mới cưới đã muốn trèo tường được.

Cho nên dọc đường đi, Hoa Nguyệt Nguyệt không chỉ đề phòng các chị em muốn yêu thương nhưng nhớ mà còn phải thời khắc nào cũng cảnh giác Tề Tín phóng điện bậy bạ.

Tuy nhiên đương sự Tề Tín kiên quyết cái phóng điện kia, là hoàn toàn do Hoa Nguyệt Nguyệt bịa chuyện.

Hôm nay, Hoa Nguyệt Nguyệt mặc bikini, ngực còn chèn thêm hai miếng đệm, lập tức trở nên vô cùng đồ sộ.

Tề Tín vừa nhìn đã thở dài: “Thực sự là quá giả.”

Thế là, bị Hoa Nguyệt Nguyệt cho một hồi vừa đám vừa đá.

Bất quá, bộ ngực giả mạo hùng vĩ này thật ra cũng khá hấp dẫn ánh mắt mọi người. Mỗi khi có ai đó đi ngang qua Hoa Nguyệt Nguyệt, cô lại kiêu ngạo uốn thật cao bộ ngực của mình.

Tề Tín đi ở bên cạnh ngược lại rất tự nhiên, chỉ là thỉnh thoảng mà liếc mắt sang, lại không nhìn được bật cười.

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi, huých Tề Tín, uy hiếp nói: “Tiểu tử tránh xa một chút, nếu không làm sao có đàn ông nào qua bắt chuyện với em được đây.”

Mắt hoa đào chợt lóe, người nọ cười: “Bắt chuyện?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lại cố uốn ngực, nói: “Vấn chẳng có ai dám đến gần em, cái này tuyệt đối là không có khả năng, nhất định chỉ là do anh thôi, tránh xa em ra, em sẽ biểu diễn sức quyến rũ của em cho anh xem!”

Tề Tín bất đắc dĩ nhìn nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Vậy anh trước đi mua vài chai nước.”

Hoa Nguyệt Nguyệt thúc giục: “Nhanh đi nhanh đi.”

Tề Tín nhún vai, thông thả đi xa.

Hoa Nguyệt Nguyệt hưng phấn đi qua đi lại, thế nhưng không biết vì sao, chờ cả buổi cũng chả cả mống nào giới tính nam đến làm quen cả.

Chẳng lẽ là, bọn họ bị khí chất nữ thần của cô dọa sợ sao?

Quả thật là, nữ thần không thể bị xâm phạm nhi! (๑!)

Hoa Nguyệt Nguyệt chợt thấy một chàng cao to cường tráng, tướng mạo xuất chúng đang đi đến, bên miệng vẫn treo nụ cười ngượng ngùng, nhìn đáng yêu ngây thơ như cậu bé hàng xóm, nhưng dáng người cao thon dài lại rất có sức nổi bật, cho dù tướng mạo cậu ta có không được như Tề Tín hoàn mỹ không tì vết đi chăng nữa, thì vẫn đích thị là một soái ca khả ái tươi mát.

Hoa Nguyệt Nguyệt đứng nguyên tại chỗ, nhìn sang một hồi, xác nhận, ánh mắt người này vẫn luôn luôn rơi vào mình.

Tuyệt đối không thể mạnh động! Nhờ đâu cậu ta vẫn đang nhìn người khác, như thể mình thành ra tự mình đa tình, không phải là đáng cười sao?

Cô giả vờ xoay người đi về phía bờ cát, có điều tốc độ bước đi vẫn giữ vững ở khoảng 1cm/s.

“Chào cô, tôi có thể làm phiền cô một chút chăng?” Tiếng gọi truyền đến từ sau lưng, là một giọng trầm thấp nam tính, nhưng mang chút ngây ngô.

Hoa Nguyệt Nguyệt há tóc, quay người, trong lòng thầm nở nụ cười bí ối.

Ha ha ha, Hoa Nguyệt Nguyệt cô vẫn rất có sức quyến rũ mà.

Chàng trai kia nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, giọng nói đầy ngượng ngùng hỏi: “Xin hỏi... cô đã có bạn trai chưa?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cố gắng không để cho mình vì quá sung sướng mà thoải mái cười to, cô nói: “Tôi chưa có.” Không có bạn trai, nhưng có chồng, cô đâu có gạt người đâu!

Chàng trai đột nhiên lộ vẻ mặt kiên định, kéo tay Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Nếu vậy người đàn ông vừa rồi không phải bạn trai cô, cô có thể giới thiệu tôi với anh ấy được không? Không nói dối cô, tôi chính là nhất kiến chung tình với anh ấy rồi.” Không những thế, ánh mắt còn lấp lánh lấp lánh.

Hoa Nguyệt Nguyệt dờ người.

Chàng trai đưa tay chọc chọc má Hoa Nguyệt Nguyệt, nghi hoặc hỏi: “Cô sao vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cổ kéo khoe miệng, muốn rống to lên với cậu ta một câu thôi.

Trái tim thiếu nữ của lão nương đã tan tành như thủy tinh rồi đấy.

Đáng tiếc, Tề Tín còn không để cho cô có cơ hội, mà mỉm cười đến bên người cô, từ trong tay một anh chàng nào đó đoạt lại móng vuốt của Hoa Nguyệt Nguyệt, neho mắt hoa đào, khoe miệng mỉm cười, nhưng không khí lạnh lẽo tỏa ra không thể khinh thường được.

Anh cười ha ha nói: “Xin hỏi, vị tiên sinh này muốn làm gì vợ tôi đây?”

Anh chàng nào đó lập tức chấn động mãnh liệt, chỉ vào Hoa Nguyệt Nguyệt: “Cô ta là vợ anh sao?”

Tề Tín neho mắt đầy nguy hiểm, khoe miệng vẫn như cũ cong lên xinh đẹp, nói: “Không phải là vợ tôi, chẳng lẽ là vợ anh?”

Anh chàng nọ ngây ra mà nhìn Tề Tín, rồi đột nhiên bùng nổ, òa khóc bỏ chạy như con gái thất tình.

Để lại một Tề Tín mặt ngơ ngác và bác gái Hoa Nguyệt Nguyệt vừa nhận thấy mình già rồi.

Tề Tín hỏi: “Anh ta có chuyện gì vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lộ ra một nụ cười hả hê khi báo được thù, nói: “Trái tim thiếu nam tan vỡ.”

Tề Tín: “???”

Hoa Nguyệt Nguyệt vươn tay kéo Tề Tín, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Từ hôm nay trở đi, không cho phép anh cách xa em nửa bước, hoa cúc của anh là do em canh giữ, ai dám đến nhòm ngó, trước ăn một gậy (*) của em đã!”

(về (*): ở đây dịch là gậy cho xuôi tay thôi, từ gốc là ‘lang nha bổng’ (狼牙棒), không tìm thấy nghĩa tiếng việt, nhưng mà đến cuối mình sẽ có hình cho nó nhé; ngoài ra, mình nghĩ ở đây còn có thể hiểu là thông...)

Tề Tín tuy chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn tay Hoa Nguyệt Nguyệt nắm chặt tay mình, anh không tiếng động mà cong môi cười.

...

Cuối cùng, thời gian một tuần nghỉ trăng mật đã kết thúc trong niềm hối hận của Hoa Nguyệt Nguyệt.

Trước khi lên máy bay, Hoa Nguyệt Nguyệt đứng bên cửa sổ thủy tinh trong suốt, quay về Tam Á bên kia làm một dấu FU.CK, đã thế còn hét to: “Em gái nó, cái gì mà thánh địa điểm ngó, đều là gạt người!”

Tề Tín ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô, mắt hoa đào hơi hơi lóe lên, anh khẽ mở môi mồm, vô thường vô phạt nói: “Em vừa mới nói cái gì ả?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghẹn lập tức, kéo vali, nói: “Đi, chúng ta về nhà thôi.”

Tề Tín lắc lắc đầu, kéo lại vali trong tay Hoa Nguyệt Nguyệt về phía mình, nói: “Mấy thứ đồ này để anh làm là được.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cọ đầu vào vai Tề Tín, nói: “Tề Tín, thật không hồ một đời tình thánh, nếu như anh cứ tiếp tục thế này, sau này chắc chắn em sẽ yêu thâm anh.”

Tề Tín không nói, chỉ cười, chẳng qua là trong mắt có một luồng sáng nhẹ nhàng dần dần ẩn xuống.

Giống như là mạng nhện, chỉ cần giăng một bước chân vào, sẽ dây dưa càng sâu, rồi cuối cùng mắc chặt vào bẫy, để con nhện nhám nháp đến hết.

...

Đồng ý lời cầu hôn của Tề Tín, có lẽ là lúc bốc đồng mà quyết định, nhưng cuối cùng, cô lại hết sức hài lòng.

Chỉ có điều, nếu nói là thích Tề Tín thì vẫn còn xa lắm, vì, cho dù cô không thừa nhận, đáy lòng vẫn còn bóng hình người kia.

Có lẽ, chỉ đến khi trăm tuổi, cô mới từ từ quên đi.

Cô nghĩ, Tề Tín chắc cũng nghĩ như vậy.

Yêu mà không được yêu, cô và Tề Tín đều là những kẻ lưu lạc thiên nhai.

Cô nhìn thấy được Tề Tín đối với mình rất tốt, nhưng mà cô không rõ ràng lắm, phần lòng tốt này, là thói quen, hay là đem tình cảm dành cho một người khác ký thác trên người cô.

Cuộc hôn nhân lợi dụng lẫn nhau thế này, không biết còn có thể duy trì bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Xin S/M ta nhẹ nhàng một chút

Sau suốt một đêm triền miên cùng tề tns, Hoa Nguyệt Nguyệt mệt mỏi bò dậy từ trên giường, người bên cạnh cũng đã rời giường từ lâu, nhưng hơi ấm của người đó vẫn còn sót lại.

Cô nhìn xuống cơ thể không mảnh áo của mình, không dính dớp, không có mùi lạ, thậm chí đến cả dấu vết hoan lạc đêm qua cũng không còn chút nào.

Không cần nghĩ, nhất định là Tề Tín làm.

Cô xuống giường, mặc quần áo, rửa mặt, rồi đứng trước gương trang điểm cẩn thận, sau đó tinh thần phấn chấn ra khỏi phòng.

Không biết Tề Tín đi đâu, nhưng trên bàn đã phân sẵn một quả trứng với sandwich, cũng với nước ép hoa quả mới làm.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi ngồi, lập tức thèm ăn.

Cô không thèm quan tâm lớp trang điểm mà cắn sandwich, nhai rất nhanh, rồi quay sang cầm dao đĩa cắt trứng đưa vào miệng, tiếp đó cầm cốc nước hoa quả uống ừng ực, chỉ vài giây sau đã thấy đầy.

Ăn xong, cô vỗ vỗ bụng vô cùng thoải mái, cười ha ha nói: “Không ngờ tiểu tử Tề Tín này nấu nướng tốt như vậy!”

Trước khi ra khỏi nhà, cô phát hiện trên tủ giày một tờ giấy Tề Tín để lại cho cô.

“Hôm nay có niềm vui bất ngờ cho em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hưng phấn.

Chẳng lẽ Tề Tín định mặc đồ tình thú, để cho mình thỏa thích chà đạp sao?

Hay là, anh ấy chuẩn bị trát bơ khắp người, để cho mình liếm?

Có khi lại là anh ấy định nói cho Hoa Nguyệt Nguyệt, thật ra anh ấy thích đàn ông, hoa cúc nhỏ của anh ấy từ lâu lâu rồi, vào một ngày đông giá rét, đã dâng cho kẻ khác?

Hoa Nguyệt Nguyệt kích động, lỗ mũi phồng to, thở hổn hển.

Khuôn mặt vốn chẳng ăn ai càng trở nên bi ôi vạn phần, cô cười gian tà nói: “Tiểu Tề Tề đáng yêu, gì mà niềm vui bất ngờ chứ, thật là quá đáng yêu mà.”

(cảm ơn ss Mẹ Cherry đã giúp đỡ em dịch câu này “惊喜神马的果然是最有爱的”)

Xong, lập tức đạp gót giày, đi như bay đến công ty.

Và như mọi ngày, chỉ trước mốc đi muộn một phút Hoa Nguyệt Nguyệt mới tới, quẹt thẻ công đi làm.

Bác gái quét dọn đi ngang qua, nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt thở hồng hộc, dùng tiếng địa phương thật chuẩn, thở dài: “Cái con nhỏ này, thực sự là tạo nghiệp chướng mà!”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười hi hi chạy lên tầng mình làm việc, quay hướng các đồng chí nhân viên, hét: “Mọi người, có nhớ tôi không? Mấy ngày nay tôi đi nghỉ trắng mặt, mấy đứa đàn ông các cậu có phải hối hận muốn chết rồi không, ngày xưa không bắt lấy thánh nữ tôi đây, bây giờ đành bị thương không thôi nha. Mà các em gái, có phải còn tiếc nuối trước khi tôi kết hôn không cùng tôi làm đôi bách hợp hả? Yên tâm, tuy là thân tôi đã gả, nhưng lòng tôi vẫn thuộc về mọi người, mọi người cứ việc thỏa thích mà cùng tôi YY hàng cấm!”

Nhân viên: “...” Có ai đến lỗi con yêu quái điên này đi cái?

Khó khăn lắm mới được mấy ngày yên ổn không có Hoa Nguyệt Nguyệt, không ngờ bà này chỉ xin nghỉ kết hôn có đúng một tuần, đây là muốn bức từ bọn họ đấy à?

Trong đám nhân viên một cậu bé mới ra trường đứng lên, nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Quản lý, vừa nãy cấp trên có thông báo, tám giờ mở cuộc họp.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Tám giờ sao?”

Cậu bé vô tội nói: “Vâng, tám giờ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt *yaoming* rồi, chậm từng chữ nói: “Bây giờ đã là tám giờ mười rồi.”

Cậu bé nhìn đồng hồ đeo tay, bình tĩnh nói: “Bọn em tưởng hôm nay quản lý phải đến sớm một chút.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gãi đầu gãi tai, chạy vọt về hướng phòng họp, vừa chạy vừa hét: “Em gái nguoi a!!!”

Trong phòng làm việc, mọi người bật ngón cái *awesome* với cậu nhân viên mới.

Thỏa mãn mà, thỏa mãn, hết sức thỏa mãn!

...

Hoa Nguyệt Nguyệt đẩy cửa phòng họp, nhìn các vị quản lý ngồi rất chỉnh tề, khó có khi nào cô lại cảm thấy mất mặt như vậy.

Cô cúi thấp đầu xin lỗi: “Thật ngại quá, hôm nay tôi bị sốt nhẹ, cho nên tới muộn.”

Một tiếng nữ giới chói tai vang lên từ bên cạnh, “Thế hả? Thế mà tôi lại nghe nói quản lý Hoa ngày nào cũng sát giờ mới đến công ty đấy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt giật giật lông mày, nhìn sang.

Lại thấy, một nữ nhân mặc khoác da lộ da lộ thịt, trang điểm hợp thời nhìn cô, dung nhan cũng coi là xinh đẹp, mắt phượng dài dài, môi anh đào nhỏ nhắn, bộ ngực vĩ đại.

Mà cái vị này, cũng chính là đối thủ truyền kiếp của Hoa Nguyệt Nguyệt ở công ty này.

Cùng là ở bộ phận nghiên cứu phát triển thị trường, chỉ là của các sản phẩm khác nhau.

Đạm Như.

Nhờ khuôn mặt nên ở công ty cô ta cũng khá là được coi trọng, lại càng có lui tới với một số quản lý ở vài bộ phận, nhưng nếu so doanh thu của bộ phận của cô ta với bộ phận dưới quyền của Hoa Nguyệt Nguyệt thì vẫn là kém hơn.

Tuy rằng Hoa Nguyệt Nguyệt cô ngày nào cũng nằm ỳ ra giường, cũng thường hay đến muộn, nhưng bộ phận của cô vẫn là bộ phận đóng vai trò quan trọng nhất ở công ty.

Đây cũng chính là lý do đến tận bây giờ Hoa Nguyệt Nguyệt còn chưa bị đuổi.

Đạm Như không biết là rút cái dây thần kinh nào, cả ngày nhàn rỗi không việc gì là lại tìm Hoa Nguyệt Nguyệt cả khía, còn có mấy lần lấy trộm bản kế hoạch của bộ phận Hoa Nguyệt Nguyệt.

Tuy là kết quả, Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn có bản kế hoạch tốt hơn áp đảo Đạm Như, nhưng trong lòng từ đây cũng bắt đầu đề phòng cô ta hơn.

Hơn nữa, Đạm Như cũng đã bắt đầu tự tìm phương án của mình.

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi, thú tội: “Lần sau tôi sẽ chú ý.”

Tổng giám đốc tóc hoa râm vô cùng hòa nhã cũng lên tiếng: “Dù sao cuộc họp cũng mới bắt đầu, Hoa Nguyệt Nguyệt, cô mau vào chỗ của mình đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu, khi đi ngang qua Đạm Như, cô còn khiêu khích nhướn mày, thấp giọng nói một câu: “Đồ bò sữa.”

Đạm Như cắn môi dưới, tức giận nhìn chằm chằm theo lưng Hoa Nguyệt Nguyệt.

Tổng giám đốc cười híp mắt nói: “Mặc dù có chút vội vàng, có điều hôm nay tôi muốn tuyên bố một chuyện, kể từ ngày hôm nay con trai ngài chủ tịch sẽ tới công ty chúng ta làm việc, sau đó sẽ dần dần tiếp quản. Trước hết, cậu ấy sẽ làm quản lý cấp bộ phận, mọi người không có ý kiến gì chứ?”

Con trai của chủ tịch, bọn họ dám có ý kiến à?

“Đương nhiên không có!”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi còn rất mong đợi sớm có thể gặp mặt quản lý ấy chứ ạ!”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhàm chán ngủ gà gật, cầm cốc trà trước mặt lên uống.

Từ cửa phòng họp bước vào một người, bóng dáng càng lúc càng rõ ràng, thân hình thon dài mà cao, cho dù nói là người mẫu cũng không quá đáng.

Đến khi Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn rõ gương mặt người nọ, một ngụm nước trà lập tức phun thẳng lên mặt bàn họp.

Đạm Như khinh bỉ nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt ạ, ghê tởm cô quá.”

Hoa Nguyệt Nguyệt còn chưa trả lời cô ta, chỉ nhìn chằm chằm vào người mặc comple cười tít mắt nhìn mình, Tề Tín.

Tề Tín đi từ từ đến, rút ra một cái khăn giấy, lau sạch sẽ nước trà còn dính bên miệng Hoa Nguyệt Nguyệt, cúi người nhẹ giọng thăm thì bên tai cô: “Surprise!” (Editor: surprise cái đầu anh! =)))

Tổng giám đốc nghi hoặc hỏi: “Hai người quen nhau à?”

Tề Tín cười nói: “Không, chúng tôi không quen, chỉ là, tôi thấy cô ấy trông rất giống nhà tôi.”

Hai bên truyền đến một tràng xôn xao.

Hoa Nguyệt Nguyệt cầm cốc trà, nhìn về mặt Tề Tín đứng cạnh ông bác tổng giám đốc giới thiệu bản thân, thăm trong nội tâm, giờ lên ngón giữa với người nào đó.

“Niềm vui bất ngờ” cái em gái anh!

Tác giả: == Tề Tín đến giám sát Hoa Nguyệt Nguyệt của chúng ta đây, Trình Hòa mau xuất hiện nào! ==

Editor: ai học về marketing giúp với, mấy cái thuật ngữ của ngành này. “Marketing Strategic Planning” tiếng Việt là gì?

Với cả, chương này có liên quan gì đến s/m???? Chương sau còn có lý chứ và với ai k biết yaoming, *who cares who he is?*, thì yaoming cũng đang khá là phổ biến với các bạn dùng fb nhiều và lên 9gag nhiều

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ngày mới ngọt ngào

Hoa Nguyệt Nguyệt đã biết Tề Hùng Trạch là chủ tịch công ty này, nhưng Tề Tín này không phải từ xưa đã ghét kẻ thừa gia nghiệp sao? Vậy mà lại đột nhiên nhảy dù vào công ty sao? Không phải là, nguyên nhân là cô đấy chứ?

Tề Tín tưởng mạo xuất chúng, phong cách càn là nhiều người không đo được, riêng cái đôi mắt đào hoa ngậm ý cười kia là đủ mê mẩn bao nhiêu trái tim thiếu nữ rồi, giờ lại còn công khai treo bảng “con trai chủ tịch”, đây đúng là một thân phận bao người ước ao mà không được.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn xung quanh, đúng như dự đoán, Đạm Như và mấy chị em quản lý còn chưa kết hôn đều dùng ánh mắt mèo thấy mỡ mà nhìn Tề Tín, ánh mắt kia cũng so được với tia X rồi, khiến cho Hoa Nguyệt Nguyệt có cảm giác sâu sắc, ông xã nhà mình đang bị cường X bằng mắt.

Khoan khoan, —

Một anh giai trong công ty nổi danh ở thế giới thứ ba quan hệ bậy bạ thích NP cũng dùng ánh mắt nhìn con mồi mà nhìn Tề Tín.

Tề Tín ăn mặc trang trọng, vẻ mặt bình tĩnh tự giới thiệu mình, từng câu chữ đều chuẩn xác vừa khiến người ta thấy không thiếu tự tin mà cũng không có kiêu căng, cử thế này, làm cho Tề Tín cũng thêm uy tín không ít.

Kể cả là người đi làm đã vài năm, cũng có không ít kinh nghiệm giao tiếp như Hoa Nguyệt Nguyệt cũng thấy được bài phát biểu của Tề Tín thực sự là không thể chê vào đâu được.

Cũng đúng, ngay từ ngày trước, Tề Tín cho dù làm gì cũng đều xếp thứ nhất, chỉ cần anh muốn nghiêm túc làm chuyện gì đó, thì Hoa Nguyệt Nguyệt hoàn toàn tin, anh có thể hoàn thành rất tốt.

Hoa Nguyệt Nguyệt cảm cốc trà lên, nhẹ nhàng uống một hớp.

Nhìn Tề Tín bị người khác ngó lom lom thế này, cô đột nhiên cảm thấy khó chịu,

Cô tự giễu cười một tiếng, cảm thấy cái cảm xúc muốn độc chiếm không thể giải thích được này thật buồn cười.

Cuộc họp kết thúc xong, Tề Tín liền bị đám quản lý của công ty vây quanh, anh cũng lễ phép mỉm cười, trả lời mọi câu hỏi của mọi người.

Đạm Như còn mạnh mẽ ngã người vào ngực Tề Tín kia.

Thấy thế Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức tức giận, nhưng cô không thể, phải nói là cô không làm được việc đi tới đó giật lại Tề Tín, quay sang đám người kia điên cuồng hét: “Mẹ nó chứ, người này là của tôi, các người ít chạm vào đồ của lão nương đi!”

Hoa Nguyệt Nguyệt liếc mắt nhìn Tề Tín, ra khỏi phòng họp.

Tề Tín chăm chú nhìn theo bóng lưng Hoa Nguyệt Nguyệt rời khỏi, ánh mắt âm trầm đi, nhìn sang nhóm người vây quanh mình, mỉm cười: “Hiện giờ cũng là giờ làm việc đúng không ạ? Mọi người vẫn phải quay lại làm việc đi thôi, sau này xin mọi người giúp đỡ nhiều hơn!”

Các quản lý bộ phận kia hưng phấn trả lời: “Được, như vậy chúng tôi đi làm đây.”

Đợi cho bọn họ tản ra hết, Tề Tín nhẹ nhàng thở một hơi, mắt hoa đào nhìn qua vị trí Hoa Nguyệt Nguyệt vừa ngồi, không biết đang nghĩ gì.

Tề Tín đi ra ngoài phòng họp, đi thẳng về hướng bộ phận của Hoa Nguyệt Nguyệt.

Bên kia, Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi trong phòng làm việc của mình, mở máy vi tính, chuẩn bị viết một bản kế hoạch mới, nhưng lại chậm chạp không đặt được bút.

Trong lòng cứ luôn có một cảm giác phiền não mơ hồ, khiến cho cô không cách nào tĩnh tâm làm việc nổi.

Cho dù trước đây vì những chuyện của Trình Hòa, cô cũng chưa từng làm chậm chạp chuyện ở công ty, nhưng bây giờ, cô lại thấy đầu bị buồn phiền làm hỏng luôn, dường như cũng không thể viết nổi một cái gì ra hồn.

Tề Tín yêu nghiệt đó, rốt cuộc tại sao muốn đến công ty làm việc?

Cô càng nghĩ càng chán nản, đứng dậy quyết định đi vào toilet rửa mặt.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy cấp dưới của mình và Tề Tín đang nói chuyện —

“Tề quản lý, anh cũng thật biết ăn nói a.”

Tiếng Tề Tín vang lên: “Sau này mong mọi người giúp tôi chiếu cố một chút bà xã tôi, cô ấy cái gì cũng tốt, chỉ là có lúc hơi nóng nảy, xin mọi người lượng thứ.”

“Đâu có... đâu có... Hoa quản lý mặc dù có lúc hơi ngốc, nhưng bọn em từ sâu trong lòng biết ơn chị ấy đã leo lái, Hoa quản lý cũng có năng lực của riêng mình.”

“Còn nữa, khi ở công ty, mọi người cũng không nên tiết lộ tôi là chồng Hoa Nguyệt Nguyệt, mọi người cũng biết thân phận của tôi, tôi không muốn cô ấy bị người khác nói là dựa vào quan hệ với tôi mới có thể làm quản lý.” Tề Tín khẽ mỉm cười, khóe miệng luôn mang nụ cười ảm ảo, mặc dù là làm mặt vậy thôi, nhưng bây giờ lại đột nhiên khiến Hoa Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất vui sướng.

Hoa Nguyệt Nguyệt trở lại phòng làm việc của mình, ngồi trước máy tính.

Cô nhìn bản hoạch định chiến lược trước mặt, đột nhiên bật cười, quay về phía màn hình máy vi tính, tự nói: “Thật là không thể nào nắm được anh.” Giống như mãi mê man không thể đoán ra được ngọn nguồn vậy.

Nhưng không có vấn đề gì, cô rất vui vẻ.

Ý tưởng lập tức bùng lên, cô nhanh chóng mở văn bản, bắt đầu làm việc.

Cho đến giờ nghỉ ăn trưa, bản kế hoạch của Hoa Nguyệt Nguyệt cũng hoàn thành được một nửa, cô đưa tay vịn vẹo thắt lưng đã mỏi, đứng dậy, bắt đầu làm cuộc chạy bộ đường dài lần hai.

Bữa trưa như mọi khi, cứ xuống dưới kia mua một phần thức ăn nhanh luôn đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt đẩy cửa phòng làm việc, nhân viên công ty phần lớn đã đi ăn, chỉ còn lại vài người mang cơm từ nhà là ở lại.

Hoa Nguyệt Nguyệt thèm muốn mà nhìn com hộp kia của bọn họ.

Trước đây, cô cũng rất hâm mộ người biết nấu ăn, nhất là người có thể nấu ra món đủ sắc đủ vị, mà com cô làm ra được, ngay cả chính cô cũng không dám nhìn.

Trịnh Lệ cũng chưa từng làm com cho cô một lần nào.

Hồi tiểu học, nhà trước tổ chức tham quan chơi xuân, rất nhiều bạn đều mang theo com hộp bố mẹ chuẩn bị cho, mà khác với bọn họ, Hoa Nguyệt Nguyệt mỗi lần mang đi đều là bánh quy hoặc bánh bao bánh mỳ đất tiền, hay là món đồ ngọt nào đó của nước ngoài, người ta thì ước ao được ăn những đồ ăn ngon như thế giống cô, còn cô biết rõ, những thứ ấy chẳng qua là Trịnh Lệ cho người mua về từ siêu thị.

Trịnh Lệ, không thích cô, không thương cô, ghét cô.

Từ bé, cô đã biết rõ rồi.

Cô ra khỏi công ty, giương ô lên che nắng, ánh mặt trời đổ bóng trên mặt đất.

“Êu.” Tề Tín từ bên cạnh cây cột bên cửa chính công ty vụt ra, mở to mắt hoa đào nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, cười: “Không nghĩ em vẫn làm việc liên tục đến tận bây giờ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên cảm thấy mũi cay xè, cô trừng mắt, cố gắng ngăn mình để lộ cảm xúc.

Cô cười: “Anh cũng đừng xem thường em, đừng tưởng chỉ có anh là làm được như thế, chị gái đây mỗi khi xác định được chuyện gì, cũng sẽ liều mạng đi làm thôi.”

Tề Tín hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói nhỏ: “Đúng vậy, anh và em giống nhau.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Tề Tín cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: “Com em nấu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cứng đờ người, hỏi lại: “Anh... xác định à?”

Tề Tín ngước mắt hoa đào, tia sáng như ngọc lưu ly dưới đáy mắt tỏa ra, trả lời: “Đương nhiên.”

Hoa Nguyệt Nguyệt chân chừ vài giây, nói: “Vậy tôi về em làm cho anh đi, chỉ có điều... Anh thực sự xác định anh muốn anh?”

Tề Tín dùng sức gật đầu: “Đương nhiên.”

Hoa Nguyệt Nguyệt che mặt: “Ăn mà chết em không chịu trách nhiệm.”

Tề Tín mở rộng khóe môi, ánh mắt anh giống như sương mù lại sáng rực yêu mị, môi anh đầy dụ dỗ, hơi mím vào nhau cong lên.

Em không biết sao, cho dù có là thạch tín, anh cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Ờ chả có chuyện gì để nói:3

Ờ thì:3

Các bạn thấy mấy cái từ kiểu chiến lược, kế hoạch, gì gì đó thế nào, đã ổn chưa

Rất mong ý kiến đóng góp của mọi người:3

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sủng

Hoa Nguyệt Nguyệt tìm đến một cửa hàng đồ ăn làm sẵn khá được ở gần công ty, mà cửa hàng này, mỗi suất mười đồng, có khoảng hai mươi món ăn, được tự chọn năm loại, com thì tùy ý lấy.

Đây là hàng Hoa Nguyệt Nguyệt thích nhất.

Tề Tín đi theo vào, chỉ nghe thấy Hoa Nguyệt Nguyệt bỏ lại một câu, “Anh đi tìm chỗ ngồi trước, em đi lấy đồ ăn, chậm hơn thì không còn đồ ăn ngon.”

Rồi ngay cả cái bóng cũng không thấy nữa.

Tề Tín bất đắc dĩ cười một tiếng, tìm một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống, móc một điều thuốc từ trong túi, châm lửa. (Dip: *tuyệt còi* có luật cấm hút thuốc lá nơi công cộng, thưa anh Tề!!)

“Cậu xem... Cái anh kia hình như là mặc đồ Armani đó... Còn tư thế hút thuốc đó nữa chứ, đẹp trai quá đi... A...”

“Đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng có điều quần áo đó có khi là hàng nhái. Người mặc hàng hiệu như thế chẳng lẽ phải đi ăn ở loại cửa hàng tự phục vụ thế này sao? Nghĩ lại đã thấy không thể có chuyện đó rồi.”

“Ừ nhĩ... Thật tiếc, a hay là đây là ngôi sao nào đó?”

“Vậy càng không thể, sao lại có thể có ngôi sao đến cái chỗ như vậy?”

“Được rồi.”

Bàn bên cạnh có hai em nữ sinh cúi đầu, thỉnh thoảng quay sang nhìn Tề Tín đang hút thuốc, còn thấp giọng thì thầm

“Ha ha ha... Tề Tín, hôm nay em đại phát thần uy, anh có lộc ăn đấy, com của anh và em đây, có thịt lợn giả cá, trảng lợn xào, thịt kho tàu, khoai tây hầm thịt bò, còn có ... tôm càng om đồ! Đúng là trâu chậm uống nước đục, nếu mà em không đi nhanh như thế, tôm này đã bị lấy sạch rồi.” Hoa Nguyệt Nguyệt cầm hai khay com đặt lên bàn, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Tề Tín đem điều thuốc hút xong đi vào gạt tàn, mắt hoa đào cười cười, trong mắt lấp lánh ánh sáng như ngọc, khoe một hơi hơi giương lên, nói: “Nghe cũng không tệ đâu.”

“Đó là đương nhiên, đại thần Hoa Nguyệt Nguyệt này mà ra tay, có khi nào khiến cho người không khuất phục! Mười đồng này hết sức đáng!” Hoa Nguyệt Nguyệt nhanh chóng động thủ, hạnh phúc mỉm cười mà gấp một miếng thịt lợn giả cá, đưa vào miệng.

Tề Tín vươn tay, búng một cái bên khóe miệng Hoa Nguyệt Nguyệt, cười nói: “Đồ tham ăn!”

Hoa Nguyệt Nguyệt hừ hừ nói: “Người như anh sống quá hạnh phúc, sao hiểu được lòng bọn dân đen như bọn này, com trưa có thể được ăn đến những thứ không dinh dưỡng như thế này, đã là ước mơ hảo huyền của bao nhiêu người đó.”

Tề Tín mỉm cười, nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt vừa nói chuyện vừa cười bắn cả com ra ngoài, bất đắc dĩ nói: “Tốt tốt, anh không hiểu, sau này ngày nào anh cũng cho em ăn loại này, được chưa?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức mắt sáng lên, com trong miệng trực tiếp phun ngay trên âu phục của Tề Tín, hưng phấn bùng bùng: “Thật á?”

Tề Tín mỉm cười không đáp.

Hoa Nguyệt Nguyệt sung sướng nheo mắt: “Tề Tín, quả nhiên giả cho anh là quyết định chính xác nhất trong đời em!”

Tề Tín khẽ ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng chăm chú vào Hoa Nguyệt Nguyệt đang vui vẻ ăn cơm, ý cười bên khóe miệng càng lúc càng tăng. Anh cầm đũa lên, gắp một con tôm càng cho Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng không từ chối, đường hoàng nói: “Anh đã ăn cần như vậy, em cũng không tiện cự tuyệt tâm ý của anh, yên tâm, em sẽ giúp anh ăn sạch sẽ chỗ tôm này.”

Tề Tín cúi đầu, bật cười ha ha.

Hai em học sinh bàn bên nhìn Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt. Tổ hai người lại bắt đầu bình luận.

“Tớ đoán cô gái kia nhất định là người yêu anh ấy.”

“Đâu có? Tớ thấy rõ ràng là vợ mà.”

“Cô gái kia thật hạnh phúc, anh đó cũng thật chiều chị ấy, cho dù Armani có là giả đi cũng tốt, chị ấy có làm rơi bao nhiêu hạt cơm cũng toàn đứng vào bộ đồ đó cả...”

“Tốt thật, tớ cũng muốn có chồng như thế.”

“Tớ cũng vậy.”

Hai đại biểu xúc động phát biểu.

Hoa Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không có vẻ là nghe thấy, cứ ăn một miếng rồi lại một miếng, giống như con sóc gặm hạt thông.

Nói chung, bữa trưa tiếp tục, đồ ăn trên khay của Tề Tín cũng hầu hết rơi cả vào bụng Hoa Nguyệt Nguyệt, Hoa Nguyệt Nguyệt thì ăn vô cùng thỏa mãn.

Trên đường về công ty, Hoa Nguyệt Nguyệt sờ sờ bụng, còn ợ một tiếng.

Tề Tín lắc đầu: “Em ăn nhiều như vậy, chút nữa lại không tiêu hóa được.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vỗ vỗ cái bụng, tự tin trả lời: “Hệ tiêu hóa của em từ trước tới nay luôn cực kỳ tốt, anh không cần lo.”

Tề Tín đành chịu, quay sang Hoa Nguyệt Nguyệt: “Trước em cứ nghỉ đã, đợi có chuông hăng về phòng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu, đứng dưới bóng cây, nhàm chán nhìn người qua đường.

Khoan đã –

Đó không phải Đạm Như sao?

Hoa Nguyệt Nguyệt dụi dụi mắt, lại lần thứ hai xác nhận mình không có nhìn nhầm.

Đúng là Đạm Như, mà lờ lờ kéo kéo với Đạm Như kia không phải là giám đốc điều hành công ty sao? (không phải bác già ở đoạn trước đâu nhé, chức vụ khác, thấp hơn)

Hoa Nguyệt Nguyệt yên lặng gờ một cái ngón giữa trong đầu, cô đã nói rồi, thảo nào, Đạm Như thành tích bình thường như thế, mà vẫn yên vị ở cái chức quản lý bộ phận như vậy, hóa ra là bầu lấy giám đốc nhỉ. Nhìn lại bác giám đốc điều hành tóc hoa râm, Hoa Nguyệt Nguyệt thật muốn tự đâm hai mắt mình, người trong Hoa Nguyệt Nguyệt trước đây là một ông bác giám đốc đứng tuổi hòa ái dễ gần, mà bây giờ vừa nhìn, thế nào cũng thấy giống lão già tà ác thô bỉ. Còn nữa, giám đốc không phải cũng có gia đình sao? Còn có một đứa con trai đang học tại trường trung học trọng điểm trong thành phố nữa?

Ông ta làm sao có thể làm ra chuyện như vậy!

Đạm Như thì không nói làm gì, tiếng tăm cô ta ở công ty vốn chẳng phải gì tốt đẹp.

Nhưng còn giám đốc, Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn luôn nghĩ là một người rất tốt, giàu lòng yêu gia đình, còn quan tâm đến nhân viên, ngày xưa mới tới công ty, cô cũng vẫn luôn được bác giám đốc ấy dẫn dắt.

Hoa Nguyệt Nguyệt thở dài, thôi quên đi, cái này là chuyện của người khác, mình cũng không có quyền can thiệp.

Đạm Như tạm biệt giám đốc xong, liền hướng về phía Hoa Nguyệt Nguyệt mà đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng chẳng trốn tránh, đứng ở đó.

Lúc Đạm Như nhìn thấy Hoa Nguyệt Nguyệt cũng kinh hãi, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, cô ta nhanh chóng bày ra thái kiêu ngạo thường

ngày, nói: “Hoa quản lý, nhanh đi làm, sao cô còn ở đây? Không lẽ lại muốn đợi sát giờ mới vào sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lạnh lùng nhìn Đạm Như, trả lời: “Vậy xin Đạm quản lý trước khi nói người khác thì xem lại bản thân đã.”

Đạm Như cũng không nổi giận, cười ha ha nói: “Vừa nãy cô cũng thấy rồi đi?”

Hoa Nguyệt Nguyệt khinh bỉ trả lời: “Tôi trông thấy, là một con hồ ly tinh lẳng lơ loàn cổ hết sức quyết rũ phá hoại gia đình người khác.”

Đạm Như cười: “Vậy cô cũng quá coi thường tôi rồi nhỉ? Giám đốc chẳng qua là một cái tảng đá kê chân, mục tiêu của tôi làm sao có thể chỉ là làm tiểu tam cho một lão già như vậy được.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đưa mắt liếc: “À? Thời nay tiểu tam còn có lên cấp thành tiểu tam cao cấp nữa sao? Chẳng lẽ cô còn muốn tìm thêm vài người nữa ngã dưới vẫy cô, có cơ hội chơi NP?”

Đạm Như che miệng cười, nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, cô cũng biết nói đùa thật.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi.

Đạm Như nói tiếp: “Tôi nghĩ, Hoa Nguyệt Nguyệt, chắc chắn cô sẽ không đem chuyện này đi tố cáo với mọi người trong công ty chứ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt mắt lạnh trả lời: “Tại sao lại không?”

Đạm Như cười: “Bởi vì cô không nên, cũng không thể, khi cô vào công ty, giám đốc cũng quan tâm đến cô đúng không? Cô biết nếu cô nói ra, nhất định gia đình giám đốc sẽ hoàn toàn bị hủy hoại, cho nên, cô sẽ không nói.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Đạm Như, không phản bác.

Đạm Như lắc đầu: “Tôi nói này Hoa Nguyệt Nguyệt, từ trước tôi đã không ưa cô, làm chuyện gì cũng thuận lợi như có người giúp cô vậy, mới vừa vào công ty đã có giám đốc bao bọc, đồng nghiệp đánh giá cô cũng rất tốt, khách hàng lại càng chỉ đích danh cô làm kế hoạch... Cô cứ thuận buồm xuôi gió như vậy, tôi thực sự ngứa mắt.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lại nhìn Đạm Như, tình khô trả lời: “Đúng thế sao? Tôi cũng thế, từ đầu đã không ưa cô. Không lúc nào tự mình cố gắng, cứ nghĩ ngồi không mà có được thứ mình muốn, chỉ thích đi đường tắt, mà cứ một đường bám lấy quản lý cấp cao của công ty, một đường thẳng tiến cho đến bây giờ, rồi lại đi đem chuyện mình không được thuận lợi đổ lỗi cho người khác. Người như cô mà cũng có thể thành công được sao?”

Đạm Như cười lạnh: “Vậy sao? Nhưng bây giờ tôi đã tìm được mục tiêu tốt hơn rồi, Hoa Nguyệt Nguyệt, cô chờ cảm phiền bởi thường thất nghiệp đi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cô không biết ...

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe Đạm Như nói, sắc mặt không đổi, nhàn nhạt nhìn trời.

Đạm Như tất nhiên còn đang muốn nói tiếp, “Cô...” – lại đột nhiên ngữ điệu thay đổi – “Hoa Nguyệt Nguyệt, cô vẫn nên đi làm sớm hơn một chút đi, giờ công ty đang siết chặt vấn đề chuyên cần, tôi sợ cô sẽ bị sa thải mất.”

Hoa Nguyệt Nguyệt giương mắt nhìn Đạm Như, thực không hiểu đột nhiên cô ta đổi giọng “thùy mị” thế này?

Bất quá, cô vừa quay đầu, nhìn thấy Tề Tín, trong nháy mắt liền hiểu.

“Không phải là Tề quản lý đó sao?” Đạm Như vuốt tóc, rất có vẻ phóng khoáng, cô ta nở một nụ cười tự cho là đẹp nhất quay ra với Tề Tín.

Tề Tín trong tay xách một cái túi trắng, anh ôn hòa cười cười, nói: “Không ngờ lại gặp Đạm quản lý ở đây?”

Đạm Như mắt sáng lên: “Tề quản lý, anh biết tên tôi sao?”

Tề Tín không phủ nhận mà cười, đáp: “Đương nhiên.”

Đạm Như cảm thấy hơi lằng lằng.

Hoa Nguyệt Nguyệt xoẹt một cái liếc mắt nhìn Tề Tín, trong lòng vô cùng không thoải mái.

Nhìn cô ta như thế là biết, mục tiêu mới của cô ta đúng là Tề Tín rồi.

Có điều, đáng tiếc qua, Tề Tín bây giờ đã là ông xã của Hoa Nguyệt Nguyệt cô rồi, cho dù ở công ty cô không dám công nhận điều này, nhưng mà với tự ái của cô, chẳng lẽ có thể để cho Đạm Như ra tay với Tề Tín hay sao!

Hoa Nguyệt Nguyệt mỉm cười đi tới bên cạnh Tề Tín, hỏi: “Anh vừa đi mua gì vậy?”

Tề Tín nheo mắt hoa đào, cũng không hiểu sao Hoa Nguyệt Nguyệt tự nhiên tươi cười ân cần như vậy, nhưng dù thế nào anh cũng vẫn hết sức vui sướng, cong cong khóe môi, giơ lên cái túi đưa cho cô, nói: “Đây là mấy viên thuốc tiêu hóa, chiều lúc làm việc, nhớ uống một viên. Anh còn mua ít thuốc cảm, em để trong phòng làm việc dự phòng bị bệnh còn dùng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩn người, cảm giác trong tim có gì đó tràn ra, thật ngọt, thật dễ chịu.

Cô nhận lấy cái túi, cúi đầu, khó được lúc nào lại ngoan ngoãn như thế mà nói: “Cảm ơn.”

Tề Tín hí hóp mắt, mặt ý như con mèo trộm được cá.

Đạm Như từ nãy giờ bị coi như không khí cũng khó chịu, xen vào: “Hai người quen nhau?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Tề Tín, một bộ “anh nói đi xem nào”.

Tề Tín ngược lại không do dự một chút nào, nói: “Chúng tôi là bạn học cấp ba, cho nên rất thân.”

Hoa Nguyệt Nguyệt liếc Tề Tín, lại nghĩ câu của Tề Tín cũng không hề có gì là sai sự thật, lại không để lộ quan hệ của hai người, đúng là thông minh.

Về mặt u ám của Đạm Như lập tức chuyển sang nắng hạ, còn cười: “Vậy sao? Tôi và Hoa Nguyệt Nguyệt cũng rất thân, trong công ty chúng tôi cũng là hảo tỷ muội đó, sao này xin Tề quản lý chỉ giáo nhiều hơn rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt trong lòng thầm cảm thán: Đây là không biết xấu hổ đến mức độ nào đây a.” (cô không có tư cách nói người khác đâu ←v←)

Tề Tín cười nói: “Nói quá rồi nói quá rồi.”

Đạm Như nói: “Giờ không còn sớm, chúng ta nhanh vào công ty thôi.”

Tề Tín lại quay sang cười với Hoa Nguyệt Nguyệt.

Làm hồng nhan tri kỷ của Tề Tín ba năm, Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức hiểu ý anh, là muốn cô tự tay tìm cách đuổi cái người đáng ghét Đạm Như này đi.

Đáng tiếc là, Hoa Nguyệt Nguyệt bây giờ cũng đành bất lực.

Bởi vì cô hiểu rõ năng lực chiến đấu của Đạm Như không kém gì mình.

Trên đường, Đạm Như một mực nói chuyện với Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt thỉnh thoảng cứ nghe Đạm Như phàn nàn mình không được thăng chức lại bật cười.

Đạm Như cũng không tiện tức giận.

Tề Tín nhìn qua Hoa Nguyệt Nguyệt, vẻ mặt cười như không cười.

Sau khi đến công ty, Đạm Như vẫn còn muốn tiếp tục “giao lưu” với Tề Tín, có điều Tề Tín lấy lý do còn công việc rồi đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt đang định đi, đã thấy Tề Tín vẻ mặt ủy khuất nhìn cô, gương mặt tuần tú có chút oán trách: “Sao em không nói giúp anh câu nào cả?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn cái vẻ mặt kia, cười nói: “Ai bảo anh trời sinh sức quyến rũ cường đại, và lại chính anh cũng tự giải quyết được chuyện đó rồi, đừng bắt em làm.”

Mắt hoa đào nheo lại: “Em không quan tâm đến anh!”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn bộ dạng kia của Tề Tín, cười đến rút gân, “Tiểu Tề Tề của em ạ, anh cũng thật đáng yêu quá đi thôi, thôi được rồi, giờ chị gái cậu lại phải đi làm rồi, có chuyện gì để về nhà nói.”

Tề Tín gật đầu, nhìn theo Hoa Nguyệt Nguyệt rồi đi, rồi mới đi về khu mình làm việc.

Hoa Nguyệt Nguyệt trở lại phòng làm việc, mở ngay máy tính ra, mở file đã lưu, nhanh chóng tiếp tục đoạn kế hoạch đã làm dở.

Đề án lần này của Hoa Nguyệt Nguyệt, nói như cô thì là, liên quan mấu chốt đến việc cô có thăng chức hay không.

Từ khi cô vào công ty đến nay, vẫn lấy mục tiêu là chức giám đốc mà phấn đấu, cho đến nay, cũng coi là thuận lợi, dù luôn luôn đột nhiên xuất hiện một số sinh vật không xác định, ví dụ Đạm Như, nhưng lần nào cô cũng có thể hóa dữ thành lành.

Lần này đề án là của loại xà phòng thơm mới sản xuất.

Trước đây công ty vẫn chủ trương sản xuất hàng xa xỉ, nhưng cũng vì thế, trong mắt người dân, cái tên DUO, căn bản không phải loại mà họ có thể hưởng dụng.

Hoa Nguyệt Nguyệt suy nghĩ, phải phá vỡ cái định kiến này, khiến cho công ty có thể trở thành thương hiệu nhà nhà người người đều biết.

Kế hoạch của cô là, trước hết phải khởi động từ mặt hàng xà phòng thơm người dân ngày nào cũng dùng này, sau đó để họ hiểu rõ, DUO không chỉ là sản phẩm quý tộc, mà cũng là mặt hàng bình dân.

Chỉ cần là sản phẩm từ DUO, đương nhiên sẽ là chất lượng tốt.

Lấy giá cả bình dân để được thêm nhiều người ưa chuộng.

Có lẽ, giai đoạn đầu, kết quả sẽ không tốt lắm, nhưng chỉ cần thị trường được khai thông, DUO sẽ có thể bước sang một lĩnh vực khác cao hơn.

Hoa Nguyệt Nguyệt không nói với ai kế hoạch của mình, ngay cả Tề Tín, cô cũng không đề cập.

Cô hy vọng, dù không có Tề Tín trợ giúp, cũng có thể khiến đề án được thông qua.

Cho nên cô dự định đợi cuộc họp lần sau sẽ đề xuất ý kiến của mình.

Cấp dưới cũng đang toàn lực giúp đỡ, làm khảo sát thị trường, bọn họ với cô xưa giờ luôn ủng hộ mà.

Không dựa vào ai khác, chỉ cần dựa vào sức mạnh của người mình.

...

Nếu là một người làm việc chăm chỉ, chắc chắn thấy giờ làm việc buổi chiều chỉ nháy mắt là qua.

Hoa Nguyệt Nguyệt đóng máy tính xách tay, hít sâu, rút USB đeo vào cổ mình.

Đã trải qua một lần bị Đạm Như trộm kế hoạch, cô hình thành một cái thói quen, không bao giờ lưu trong máy tính một chút thông tin gì liên quan đến công việc đang tiến hành.

Đạm Như tuy rằng năng lực làm việc không tốt, nhưng không thể không thừa nhận, so những gì cô ta đạt được, kể cả năng lực sở trường về giao tiếp của cô ta, bản thân cô vẫn còn kém nhiều.

Đồng nghiệp đều đã tan tằm, Hoa Nguyệt Nguyệt bước khỏi công ty, sắc trời còn sáng lắm, đúng là mùa hè.

Quả nhiên, xe Tề Tín đỗ ở cổng, hôm nay anh đi Land Rover đen, chính ra cũng không phải quá gây chú ý, chỉ có điều đi với anh, liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Khi Hoa Nguyệt Nguyệt đến gần xe anh, bước chân cô hơi chậm lại.

Bên cạnh xe Tề Tín đang đứng hai cô gái, đều rất đẹp, cũng rất trẻ trung, ba người vừa nói vừa cười, tạo thành một cảm giác họ rất hợp với nhau. (khụ, xin lỗi chứ, ba người mà cũng nhìn thành hợp được, chỉ nghĩ anh khẩu vị nặng đến thế cơ à?)

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên nghĩ, mình và Tề Tín nhìn bề ngoài có phù hợp không nhỉ?

Nghĩ lại, trước đây, Hoa Nguyệt Nguyệt với Tề Tín, Trình Hòa, Hoan Từ ra ngoài chơi, Hoan Từ xinh xắn thường bị cho là bạn gái Tề Tín, hỏi đó cô cũng không cảm thấy có gì.

Nhưng bây giờ, cô lại có chút đề tâm.

Trong đời cô, chưa có người thừa nào, cô cũng không muốn có, cô chỉ muốn quý trọng người mình yêu, trước kia là Trình Hòa, cho nên cô mới không để ý gì khác, làm mọi cách để được đứng bên hắn, còn bây giờ...

Có lẽ là Tề Tín đi.

Anh đột nhiên biến mất, rồi lại đột nhiên xông vào cuộc sống của cô, thậm chí bây giờ, còn trở thành chồng của cô.

Dường như, dường như có phần không thể tưởng tượng nổi.

Cô và Tề Tín cũng từng nói chuyện, nào là, đến bao nhiêu tuổi, cậu chưa cưới tôi chưa gả, vậy thì hai chúng ta lấy nhau.

Trên đời này nữ nhân nhiều như vậy, Tề Tín tại sao phải chọn cô?

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu, gõ vào đầu mình, nghĩ vớ vẩn gì thế không biết!

Tề Tín thấy Hoa Nguyệt Nguyệt, mắt hoa đào tràn ý cười, vẫy vẫy tay về phía cô: “Hoa Nguyệt Nguyệt, ở đây.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đi tới.

Tề Tín xuống xe, mở cửa, bất cứ động tác gì cũng đều hoàn hảo, ân cần.

Hoa Nguyệt Nguyệt không biết vì sao thờ dài một cái, mới lên xe ngồi vào ghế phụ lái.

“Tề Tín, không giới thiệu chút à?” Một cô gái mặc váy trắng khuôn mặt khá trong sáng cười nói.

Tề Tín hơi nghiêng người sang, hôn một cái trên má Hoa Nguyệt Nguyệt, quay đầu lại mới nói: “Đây là bà nhà tôi, Hoa Nguyệt Nguyệt.”

“Hai người này là bạn đại học của anh ở Mỹ, Soficia và Elle.”

Hoa Nguyệt Nguyệt quy củ quay sang hai cô gái kia, trả lời: “Chào các bạn, tôi là Hoa Nguyệt Nguyệt.”

Hai cô gái nhìn nhau, vẻ mặt lập tức có vẻ lúng túng.

“Bọn mình nghe nói cậu kết hôn rồi, lúc đó cũng không tin, không ngờ Tề Tín cậu thực sự kết hôn há?” Elle – người mặc quần trắng – cười một tiếng.

“Tề Tín, vợ cậu thật xinh đẹp.” Soficia mặc chiếc váy rất mê người, thắt lưng đeo dây lưng trắng, da rám nắng, cũng nói.

Tề Tín cười cười: “Đương nhiên rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi, không nói gì.

“Tề Tín, lâu quá không gặp rồi, bao giờ rảnh, bọn mình tìm Peter với Darry đi đâu đó chơi cùng được chứ?” Soficia ánh mắt mập mờ nhìn Tề Tín.

Tề Tín cười khê, trả lời: “Ngại quá, tôi nghĩ cũng không có thời gian đâu, bây giờ ngày nào tôi cũng phải bồi bà xã thôi, tôi cũng không muốn cô ấy ăn dầm dùi.”

Elle kéo Soficia, nói: “Tề Tín giờ kết hôn rồi, cũng không giống ngày trước được, cậu đừng có dạy xấu người ta.”

Tề Tín mắt tối sầm, thăm thẳm như u cốc, mà khóe miệng vẫn lộ ý cười.

Elle vuốt vuốt tóc, đột nhiên giống như vừa nhớ ra cái gì, nói: “Đúng rồi, Tề Tín, cậu biết tin Carly cũng mới từ Mỹ về chưa?”

“Vậy à?” Tề Tín không cho ý kiến cười cười, nhưng đáy mắt không nhìn ra được chút ý cười nào.

“Carly đến bây giờ vẫn không quên được cậu đâu?” Soficia chen miệng vào nói.

Elle lại kéo tay Soficia, nói: “Tề Tín, cậu đừng trách Sophie, cô ấy là thế mà, nói không nghĩ bao giờ.”

Đúng rồi, bà xã Tề Tín cũng bỏ quá cho, bọn mình cũng biết là Tề Tín rất trân trọng bạn đó.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngược mắt nhìn Elle và Soficia, trong lòng có một ngọn lửa không rõ lý do bùng lên, cô trả lời: “Cái đó với mình thì có quan hệ gì.”

Elle và Soficia nhìn nhau, cười cười.

“Đúng vậy, không ngờ bà xã Tề Tín lại phóng khoáng như vậy.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lạnh mặt nhìn hai người này, mỗi câu nói của họ đều có ý tứ, làm người ta thật bức mình.

“Thật ngại, vợ chồng tôi có việc phải đi trước...” Tề Tín bất thành lĩnh vừa cười vừa nói, “Còn nữa, xin đừng liên lạc lại với tôi làm gì, tôi không có thời gian thừa để tiếp người không quen biết.”

“Này, Tề Tín, cậu, ... có kiểu ăn nói như vậy à?” Soficia cả giận nói.

Tề Tín khởi động động cơ, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt, mà trong mắt thì không hề hết lạnh, đáp lại: “Ngại thật, có thể tránh đường không?”

Hãy vỗ tay cho bạn Editor đã dịch được tên hai em gái kia đi!!!

Đến đoạn gần cuối hơi xoắn tí, không lẽ em gái Soficia (mà QT gọi là Tô Phi Sa và cv gọi là Tô Phi Toa) họ Tô? Chả lẽ có nhà đặt tên con mà GG không ra cái gì như thế???

Dù sao thì, tự mình cảm thấy nghĩ ra được Soficia từ một cái phiên âm là Sufeisha thì các bạn cũng thưởng cho mình mấy com đi (kể cả khi truyện hoàn rồi thì cứ com vài cái cho mình vui hơ hơ).

Lúc đầu còn định cho em ý tên là Sophie-san đó =)).

À còn nữa, khi nào là nhờ tác giả, sẽ gọi các nv là cô, anh, bla bla nhé. Còn editor thì vẫn gọi là anh này chị kia...

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tự làm tự chịu

Trên đường về, cả Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt đều im lặng, không khí trở nên có phần cứng nhắc.

Về đến nhà, Hoa Nguyệt Nguyệt mở cửa xe, không thèm liếc Tề Tín, đi thẳng lên lầu.

Tề Tín nhìn theo bóng Hoa Nguyệt Nguyệt, ánh mắt càng tối đi, anh mang xe vào bãi đỗ, bước ra, nhìn trời bên ngoài, lấy ra một điều thuốc, hút.

Hoa Nguyệt Nguyệt không biết mình đang bị làm sao đây, cô muốn cùng Tề Tín nói chuyện phiếm, giống như trước cùng anh về nhà vui vẻ, nhưng lại không làm nổi, ngực như bị nghẹn một luồng khí không sao trút ra được, giống như có một khối bánh mật chặn họng, làm nghẹn vậy.

Thực ra, cô có rất nhiều điều, muốn hỏi Tề Tín.

Tại sao lại chọn em?

Nếu như nói vì phải kết hôn, trên đời còn có rất nhiều cô gái khác, trẻ trung, xinh đẹp, trong sáng, hay kể cả là nóng bỏng, kêu gọi, đâu đâu cũng thấy, với điều kiện của Tề Tín, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, cũng có thể tưởng tượng được có bao nhiêu cô gái sẵn lòng người trước ngã người sau tới, ùn ùn mà tìm đến.

Hoa Nguyệt Nguyệt lại bắt đầu cảm thấy u sầu.

Cô và Tề Tín vốn không tương xứng, hoàn cảnh không tương xứng, ngoại hình không tương xứng, kinh tế không tương xứng, hai người ở hai thái cực kết hợp lại, làm sao có thể hạnh phúc đây?

Là cô yêu cầu quá cao hay sao? Tề Tín từ trước đến nay vẫn là hình tượng bạn trai hoàn mỹ của cô, thập toàn thập mỹ đến ngay cả một chi tiết nhỏ.

Cho nên, cô bắt đầu hy vọng gì vào Tề Tín, muốn đòi hỏi thêm gì sao?

Cô cười một tiếng, mình đúng là không biết trời cao đất dày, rõ ràng đoạn hôn nhân này cũng chỉ là trao đổi mà thôi, hai người cùng không thể chiếm được tình yêu thương cảm lẫn nhau mà hợp lại tìm hạnh phúc, Tề Tín vốn là người giỏi đối đãi phụ nữ, cho nên những chuyện kia cũng là anh thuận tay mà làm thôi.

Chẳng qua, là đã thành thói quen thôi.

Trong đầu lại vào lên tiếng nói của Elle: “Tề Tín, cậu biết tin Carly cũng mới từ Mỹ về chưa?”

Carly...

Hoa Nguyệt Nguyệt rửa mặt, muốn mình trở lại bình thường nhanh lên một chút.

Không đúng, đây chỉ là ý muốn chiếm giữ làm của riêng của mình thôi, không liên quan đến Tề Tín, cho dù là người như thế nào làm chồng mình, mình cũng sẽ phản ứng như vậy.

Hoa Nguyệt Nguyệt tự nói với mình như thế.

Đến khi quay người lại, Hoa Nguyệt Nguyệt mới kinh ngạc, nhận ra, Tề Tín vẫn đứng ở cửa phòng vệ sinh nhìn cô chăm chú hồi lâu.

Ánh mắt anh rất kì quái, cặp mắt hoa đào như phủ một lớp sương mờ mờ, phảng phất có một nguồn suối lũ muốn tuôn trào, mà không cách nào thoát ra. Sợi tóc hơi hoe đỏ dưới ánh đèn vẫn rực rỡ, da trắng trẻo nhẵn mịn không nhìn thấy lỗ chân lông, mũi thẳng, môi hơi mím.

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Chuẩn bị đi ăn thôi, em nấu cho anh ăn.”

Cô lướt qua bề cạnh Tề Tín mà đi.

Luồng khí ấm áp ở bên tai, cô cảm giác có một đôi tay ấm nóng từ phía sau kéo cô vào ngực, cơ thể kia nóng bỏng khiến cho người thân nhiệt thấp quanh năm như Hoa Nguyệt Nguyệt cũng cảm giác trên trán có một tầng mồ hôi rịn rịn.

Tiếng Tề Tín có phần mềm mại, trên người anh vẫn thoảng mùi hương quen thuộc, anh nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, có gì muốn hỏi thì hỏi anh đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cứng đờ người, cô cười nói: “Tề Tín, đừng trẻ con thế, em mới không muốn hỏi anh gì đâu.”

Tề Tín vui mặt nhìn trên cổ Hoa Nguyệt Nguyệt, hơi thở từ miệng đập trên da cô, hơi ngứa ngứa.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, anh không giống Trình Hòa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cắn môi, không nói.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, những người đó là bạn học ở Mỹ của anh, chỉ là bạn học mà thôi, anh đồng ý, trước khi kết hôn cuộc sống của anh quả thật là thoải mái, nhưng anh rất chắc chắn từ khi lấy em, anh không hề liên lạc gì với mấy người đó nữa. Anh muốn cùng em an ổn qua ngày, chỉ vậy thôi.” Giọng nói của Tề Tín có chút yếu ớt, mềm nhũn.

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Tề Tín, là em hẹp hòi vậy, còn những thứ đó đều là chuyện trước kia của anh, em không nên quản.”

Tề Tín siết chặt vòng ôm Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Vì sao không tức giận?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Tề Tín, anh và em đều có quá khứ của mình, em có Trình Hòa, mà anh cũng có một cô gái khác, hướng hồ, hôn nhân của chúng ta cũng không có tình yêu.”

Tề Tín trầm mặc.

Hoa Nguyệt Nguyệt đẩy Tề Tín ra, cười tươi rực rỡ, nói tiếp: “Tề Tín, chúng ta phải làm một cái giao ước đi, sau này, đừng tốt với em như thế nữa, em sợ em không chịu nổi.”

“Vây, em đi nấu cơm.” Hoa Nguyệt Nguyệt xoay người đi vào bếp.

Giọng nói của Tề Tín đột ngột truyền tới: “Hoa Nguyệt Nguyệt, em sợ sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt không quay đầu lại, trả lời: “Tề Tín, anh cũng đã hiểu rõ cảm giác đó rồi, vậy nghe lời em, đừng tốt với em như thế.”

Cô thừa nhận, cô sợ, cứ cho Tề Tín nói anh không giống Trình Hòa, nhưng Trình Hòa đã sớm trở thành một bóng ma trong tâm trí, khiến cô không khỏi sợ hãi.

Cô có thể trước mặt mọi người nói cô không sao cả, nhưng cũng chỉ có cô hiểu rõ mà thôi.

Trình Hòa, là một thứ ma chướng, cứ quán lấy cô.

Khi thấy những cô gái trẻ trung xinh đẹp vây quanh Tề Tín, cô lại bất chợt nhớ tới Trình Hòa.

Cái gì mà muốn tìm kiếm hạnh phúc, chẳng qua là tự an ủi bản thân mà thôi, đời này của cô, muốn tìm kiếm hạnh phúc gì chứ, vô vẩn...

Cuộc hôn nhân này, chỉ cần ngoài mặt vẫn yên ả là được rồi.

...

Cô và Tề Tín bắt đầu chiến tranh lạnh, chuyện vô cùng khó tin với một cặp vợ chồng mới cưới.

Mỗi ngày thức dậy, lại thấy trên bàn đặt sẵn cơm hộp của ngày hôm ấy.

Thời gian gặp mặt Tề Tín cũng càng ngày càng ít.

Khi anh về đến nhà thường sẽ là rất muộn rồi, trên người lại còn mang mùi rượu.

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng mấy lần muốn hỏi anh, nhưng không mở miệng được, nghĩ lại cũng là chính cô đẩy anh ra, để anh cách cô xa một chút.

Mà Tề Tín cũng đã làm theo.

Trong lòng cảm thấy mất mát, nhưng cô không biết tại sao.

Hôm nay, như mọi ngày, cô cầm hộp com, ngồi trong phòng làm việc ăn.

Thế mà cấp dưới của cô lại chẳng có người nào có ý rời đi cả, cô ra ngoài hỏi: “Sao thế? Bình thường giờ này mấy người đều lượn nhanh hơn thỏ hết rồi chứ, sao hôm nay lại ngồi hết ở đây thế này?”

Nữ nhân viên xem như chăm chỉ nhất của Hoa Nguyệt Nguyệt có chút ngáp ngừng nói: “Hoa tỷ, bọn em có chuyện không biết có nên nói với chị không...”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghi hoặc: “Có chuyện gì không?”

Nữ nhân viên nuốt nước bọt, nhìn xung quanh một vòng, mới quyết định nói: “Hoa tỷ, dạo gần đây bọn em luôn thấy quản lý Tề và quản lý Đạm ở cùng nhau, còn nghe đồn bọn họ đang qua lại...”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩn người, rất nhanh khôi phục lại, nói: “À nha, Đạm Như và Tề Tín trước là bạn bè mà, cho nên quan hệ khá thân thiết thôi.”

“Vậy sao ạ?” Nữ nhân viên nọ nhẹ thở phào một hơi.

Cậu choai choai tóc húi cua chen vào: “Nhưng mà Hoa tỷ, mấy lần vừa rồi có tiệc của vài công ty cho mang bạn gái, anh Tề đều mang quản lý Đạm theo... Cho dù là thân thiết, Hoa tỷ chị mới là vợ anh ấy chứ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười một tiếng: “Đó là tôi không muốn đi, Tề Tín mới tìm quản lý Đạm.”

“Được rồi, chị có điều Hoa tỷ cũng phải chú ý, trực giác phụ nữ rất linh đấy, quản lý Tề mệnh đào hoa, nhìn mặt mũi là đã biết hoa đào của anh anh cũng vô số...” Một cô bé khuôn mặt rất ham học hỏi nói.

“Rồi, mọi người đừng có lo lắng cho tôi nữa, quản lý Tề của mọi người thực sự là ông chồng tốt đấy.” Hoa Nguyệt Nguyệt cười nói.

“Nếu Hoa tỷ đã nói thế, bọn em cũng yên tâm rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mỉm cười: “Tốt, mọi người nếu quan tâm tôi như vậy, chút nữa trưa nay tôi bao, tiền ăn bao nhiêu bảo tôi, tôi sẽ trả.”

“Hoa tỷ muôn năm!”

...

Hoa Nguyệt Nguyệt vào phòng làm việc, khi cô cầm đĩa lên định ăn, một giọt nước rơi vào hộp com.

Cô lấy giấy ra lau lau khóe mắt, cười một tiếng, lẩm bẩm một mình: “Rõ ràng anh nói anh không giống Trình Hòa...”

Cô mới phát hiện, từ khi Tề Tín trở về đến giờ, số lần cô khóc ngày càng tăng, như thể đem hết nước mắt không thể chảy trước đây ra bù vậy.

Đây có tính là tự làm tự chịu hay không đây?

Tác giả: OTZ vợ chồng luôn luôn có lúc cãi cọ, hơn nữa, Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt cũng chẳng phải đèn cạn dầu (ý là dễ bắt nạt ý)

Editor: Làm từ mấy hôm Noel. Muốn up link ebook ngay cho các cậu, kết cục chả biết đứt cáp gì đó thế là wp không được (wattpad cũng khòilên luôn mới thốn *yaoming*). Mà trời rét ghê~ giờ đỡ nhiều rồi

Mà các bạn thích quản lý hơn hay thích trưởng phòng hơn? Vì từ “chủ quản” ý, dịch đúng nghĩa thì là quản lý, nhưng mà chức này cơ bản là tương ứng chức trưởng phòng. Nếu các bạn thích trưởng phòng hơn thì từ chương sau mình sẽ đổi nhé (nếu các bạn thấy đổi nghe thuận hơn).

Rồi bây giờ là 00.00 ngày mừng một của năm mới Giáp Ngọ, chúc mọi người năm mới nhiều may mắn và hạnh phúc.

Chúc chủ nhà (con này đây) năm nay thi đỗ đại học!!! Cơ mà năm mới năm me lại bắt đầu bằng một chương ngược, không hợp không khí lắm nhì.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không cam lòng

Cuộc họp kế hoạch công ty vào buổi chiều, Hoa Nguyệt Nguyệt điều chỉnh tâm trạng, cầm bản kế hoạch đã được in ra đi vào phòng họp, hôm nay cũng đề xuất đề án cũng không phải chỉ có mình cô, còn có trưởng phòng Luru và Đạm Như cũng sẽ tham gia trình bày.

Vừa vào phòng họp, cô đã nhìn thấy Tề Tín ngồi ngay cạnh Đạm Như.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩn ngơ, nhìn Tề Tín mất đôi mắt.

Cô càng lúc càng không hiểu Tề Tín nữa, giống như bây giờ, hai mắt nhìn nhau, nhưng chẳng có cách nào trao đổi được gì.

Trong mắt Tề Tín bao giờ cũng có một nỗi ưu tư cô không hiểu được.

Hoa Nguyệt Nguyệt là người đầu tiên lên trình bày, cô cầm USB cắm vào máy tính, quay xuống các vị nhân viên cấp cao ở dưới, bắt đầu nói: “Tôi là Hoa Nguyệt Nguyệt của phòng kế hoạch, hôm nay tôi muốn trình bày với mọi người về chiến lược phát triển công ty theo con đường rời xa xa xỉ phẩm, hướng tới đại bộ phận người tiêu dùng.”

Vừa dứt lời, các vị đồng cấp ở dưới đã bàn luận ầm ĩ.

“Đùa à? DUO từ xưa đến nay luôn gắn liền với sự đắt tiền, bây giờ cô lại đòi đem hết những nền tảng phát triển trước đây hủy bỏ hết chỉ trong chốc lát vậy sao?”

“Đúng vậy, giá thấp cũng có nghĩa là hạ thấp đẳng cấp của chúng ta.”

“Nói quá vớ vẩn? Đừng tưởng mình là trưởng phòng đã là ghê gớm lắm mà điều khiển được cả công ty, ở đây còn mười mấy người đều là quản lý cấp cao, cô cho là loại đề án thế này mà cũng thông qua được sao?”

Đạm Như châm chọc nói: “Thông cảm, có vài người, lúc nào cũng sống cá nhân, đem lợi ích công ty ném sang một bên, còn mơ tưởng làm việc gì ghê gớm lắm, đã thế cũng đừng nói thật ra làm gì, làm mọi người cũng thấy ngại thay.”

...

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng sớm biết kết quả sẽ là thế này, cô cười một tiếng, nói: “Tôi hiểu mọi người đều có nghi ngờ, DUO từ trước đến giờ vẫn dựa vào mặt hàng cao cấp để thâm nhập thị trường, cũng có danh tiếng trên tầm quốc tế, chỉ có điều nếu tiếp tục như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể đi đầu trong nhóm hàng sản phẩm cao cấp mà thôi. Xin hỏi mọi người, trong số hơn 6 tỉ người trên thế giới, có bao nhiêu người có đủ điều kiện liên tục tiêu thụ sản phẩm DUO?”

“Nói như cô, thì DUO chẳng phải là đã phá sản từ lâu rồi sao? Vậy mà lại đạt được thành tựu như hôm nay chắc?”

Hoa Nguyệt Nguyệt tiếp tục nói: “Đó là trước đây, hiện giờ tình trạng lạm phát diễn ra, có bao nhiêu người từ triệu phú tí phú trong một đêm trở thành con nợ, xu thế của thế giới cũng là bình dân hóa, hàng cao cấp, tuy không thể không công nhận là tốt, nhưng người dân không phải là nhìn được mà không dùng được sao? Chẳng lẽ DUO của chúng ta lại vẫn cố chấp duy trì sản xuất loại sản phẩm không thể tiến vào đời sống của người tiêu dùng phổ thông hay sao?”

“Mọi người ngồi ở đây tiền lương hẳn cũng đều ở mức một vạn trở lên đi, thậm chí có những người một tháng thu nhập năm sáu vạn (1 vạn = gần 35trVND), mọi người có lẽ cảm thấy hàng cao cấp là điều kiện thiết yếu của cuộc sống, nhưng đối với những người ngoài kia thu nhập chỉ một hai nghìn, thậm chí là mấy trăm, thì DUO chính xác là một cái tên xa lạ với họ.”

“Điều tôi muốn làm, cũng chỉ là muốn cho thương hiệu của chúng ta trở nên phổ biến với tất cả người dân, đương nhiên điều này cũng không phải dễ dàng, chúng ta phải hoàn toàn ‘thoát xác’, đem những hình tượng trước đây phá vỡ hết đi, để cho người tiêu dùng hiểu rõ, DUO của chúng ta không chỉ là thứ hàng của nhà giàu, mà ngay cả người bình thường cũng có thể sử dụng được. Ban đầu, có thể chúng ta chắc chắn sẽ vì ấn tượng trước đây của người tiêu dùng mà bị thua lỗ, nhưng một khi đã thâm nhập được thị trường, nguồn lợi chúng ta thu được sẽ không thể nào tưởng tượng được.”

“Nghĩ lại một chút, nếu như những người xung quanh chúng ta cũng bắt đầu sử dụng sản phẩm của DUO, là mỹ phẩm hay đồ vệ sinh cá nhân, lợi nhuận thu lại được, có thể tưởng tượng được.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hít sâu, trình bày toàn bộ.

Các trưởng bộ phận khác nhìn nhau.

Vẫn còn một người không cam lòng nói: “Nhưng sản phẩm của DUO vẫn luôn chọn những nguyên liệu xa xỉ nhất đắt tiền nhất, nếu như hạ giá thành xuống, chạy theo thị trường, vậy đối với công ty, khoản tiền lỗ còn không phải là nghiêm trọng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhướn lông mày, trả lời: “Chẳng lẽ có ai dạy anh từ bé, thứ đắt tiền nhất là tốt nhất à?”

“Đây là nguyên tắc của công ty, đắt nhất chính là tốt nhất, cô cứ định phá bỏ hết như thế, chủ tịch nhất định không thông qua đề án đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt tự tin trả lời: “Không, sẽ.”

“Cô dựa vào cái gì mà nói như thế? Tình hình công ty không phải vẫn rất tốt sao? Đề án kiểu này chắc chắn không được thông qua, ngay cả đám trưởng bộ phận như chúng tôi còn không đồng ý nói gì đến chủ tịch? Đừng nói chuyện viễn vông nữa!”

Hoa Nguyệt Nguyệt mặt không đổi sắc nói: “Xin mọi người nhìn lại bảng khảo sát thị trường tôi đã chuẩn bị. Chúng tôi đã tiến hành điều tra trên một nghìn người, trong đó có đến 80% nói, thương hiệu DUO này, cả đời họ cũng không định mua. Còn lại 10% bày tỏ, nếu như giá cả giảm xuống một chút có thể bọn họ sẽ xem xét, và 10% nói có thể sẽ mua. Tổng kết lại, trong toàn bộ những người được hỏi, không có ai tỏ vẻ sẽ thực sự mua sản phẩm của DUO. Còn nữa... Mọi người quan sát bảng thống kê mức độ tăng trưởng của công ty gần đây, tuy lợi nhuận của chúng ta vẫn là dương, nhưng không ai phát hiện, tỷ lệ tăng trưởng đã giảm so với trước. Tôi cũng đã tham khảo ý kiến một chuyên gia trong nghề, chiếu theo xu hướng này, trong vòng năm năm nữa, DUO sẽ gặp khủng hoảng từ nội bộ, tôi cũng đã đưa hai bản điều tra này cho hội đồng quản trị, mọi người nói, chủ tịch có thể thông qua đề án này không?”

Mọi người nhất thời không nói được một lời.

Đạm Như đứng lên, quay sang nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Cho dù là vậy, chỉ cần trưởng các bộ phận không thông qua, cái đề án này cũng không thể chạm tới được hội đồng quản trị.”

Hoa Nguyệt Nguyệt bước thẳng lưng, cúi đầu thật sâu với toàn bộ những người đang ngồi, nói: “Cho nên mới nói, tương lai công ty, đều phải dựa vào mọi người rồi.”

Nói xong, cô trở về chỗ ngồi của mình, không nói gì thêm.

Trưởng phòng Lưu bên cạnh cô cũng bắt đầu đứng lên trình bày đề án của mình, cũng đều liên quan tới vấn đề giá cả, cũng là bởi vì những vấn đề thuế quan, anh ta cho là sản phẩm của DUO nên tăng giá nhiều nữa.

Hoàn toàn trái ngược với ý kiến của Hoa Nguyệt Nguyệt.

Tiếp đến, ngay cả Đạm Như ——

Đạm Như bước lên đầy quyền rũ như thể được huấn luyện vậy, vừa yêu diễm vừa tươi tắn, cô ta nói: “Đề án lần này của tôi là về trưng bày dùng thử miễn phí sản phẩm của DUO, tôi nghĩ danh tiếng của công ty chúng ta đã khá lớn, mà những người tiêu dùng kia không muốn mua sản phẩm của chúng ta, phần lớn cũng chỉ vì chưa từng có cơ hội sử dụng sản phẩm DUO mà thôi, nếu như để cho họ dùng thử một lần, hiểu được nguyên tắc đắt nhất là tốt nhất này, tôi tin tưởng lý luận của một vài người không cần đánh cũng đã bại thôi. Công ty DUO của chúng ta chỉ là ít có trưng bày giới thiệu sản phẩm mà thôi, tôi có thể xung phong việc giải thích với những người tiêu dùng, dù sao đa tôi cũng là bởi thường xuyên sử dụng DUO mới có thể tốt như thế, mọi người thấy sao?”

“Nghe trưởng phòng Đạm nói như vậy cũng có lý lắm, công ty chẳng qua là ít tuyên truyền với người tiêu dùng mà thôi, chỉ cần họ hiểu rõ điểm ưu việt của sản phẩm rồi, cho dù là đắt tiền, hẳn cũng sẽ cố mà mua.”

“Đúng, DUO chẳng qua không làm đủ khâu tuyên truyền thôi.”

...

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Đạm Như, cảm giác đề án này rõ ràng cố tình đối nghịch với cô.

Hơn nữa, đề án này, không thể không thừa nhận, có thể giải quyết được vấn đề, nhưng chỉ là trị ngọn mà không trị gốc.

Cô hoàn toàn không tin đây có thể là ý tưởng của Đạm Như nghĩ ra, khi ánh mắt cô rơi trên người Tề Tín, trong nháy mắt, cô hiểu rồi.

Cô khổ sở nhếch khóe môi.

Ba người trình bày xong, giám đốc bắt đầu cho bỏ phiếu, ba đề án chỉ được chọn một, đương nhiên đề án nào được nhiều phiếu nhất sẽ qua.

Phần trình bày khi nãy của Hoa Nguyệt Nguyệt cũng không phải là công cốc.

Số phiếu của cô bắt đầu tăng dần lên, nhưng Đạm Như bên kia cũng như vậy, không hề thua kém chút nào với cô.

Tất cả cuộc họp có 28 người tham gia, trừ phiếu của cô, Đạm Như và trưởng phòng Lưu thì còn đúng 25 phiếu.

Tề Tín là con trai chủ tịch, nên được yêu cầu bỏ phiếu cuối cùng.

Nhưng, khi tới lượt Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt cũng biết cô và Đạm Như đang hòa nhau, 9 phiếu, còn anh Lưu 6 phiếu.

Cô không biết mình mong chờ gì, chỉ là khi Tề Tín nhìn cô, cô bỗng nhiên nín thở.

Trong mắt Tề Tín là nỗi lo nghĩ gì mà cô không nhìn thấu, đôi mắt hoa đào xinh đẹp của anh nhìn chăm chăm vào cô, sau đó, anh chậm rãi mở miệng nói: “So sánh với đề án của trưởng phòng Hoa, tôi thấy đề án của trưởng phòng Đạm có vẻ khả thi hơn.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe được người bên cạnh nói ——

“Quả nhiên, trưởng phòng Tề và trưởng phòng Đạm có quan hệ mờ ám mà.”

“Quên đi, tôi nghĩ trưởng phòng Tề nhận định cũng đâu có sai, vốn đề án của Hoa Nguyệt Nguyệt cũng quá là viễn vông, lại còn khẳng khẳng mình có thể sao.”

“Đại kim quy bị câu mắt rồi, thật không cam lòng.”

“Kết quả như vậy mới chính xác.”

...

Hoa Nguyệt Nguyệt không biết mình làm thế nào mà trở lại phòng làm việc, đám cấp dưới vây quanh cô, không ngừng an ủi.

Mà cô lại một chữ cũng nghe không lọt.

“Hoa tỷ, chị thật không có chuyện gì sao? Người như trưởng phòng Tề đó, vẫn nên giải tán sớm đi, dù sao tuổi chị cũng còn trẻ, cùng lắm thì lại đi tìm một người khác.”

“Đừng, người ta đến với nhau cũng không dễ dàng, tuy là tôi cũng thấy trưởng phòng Tề có điều kiện hơn người thật đấy, nhưng mà anh ấy còn không chịu giúp Hoa tỷ một tay, nói cho cùng anh ấy là chồng ai chứ.”

“Tôi đã nói trưởng phòng Tề mệnh phạm hoa đào mà, mọi người còn không tin, lần này chỉ khổ Hoa tỷ.”

“Không thể chấp nhận được, đề án lần này Hoa tỷ dồn bao nhiêu tâm huyết, làm sao có thể cho cái loại đàn bà không đầu óc như thế vượt mặt chứ?”

“Được rồi, bây giờ người ta được sủng ái, đương nhiên là hồng hách rồi.”

“Chị không nói em cũng chẳng nhớ ra, cái Đạm Như kia hôm nay em không cẩn thận đi va phải, cô ta liền trợn mắt với em, nói em “cứ nhớ đấy, để rồi xem”, đúng là không thể nào chịu nổi.”

...

Các bạn thấy sao? Thế này có tính là ngược không?

Mà thế quái nào đấy mà lúc đầu tớ không có cảm giác là nó ngược. Cứ nghĩ nó hài mới chết. Nhưng mà thôi, thích thì cứ làm. Xin đảm bảo là tớ không drop!!!

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Không cam lòng 2

Thanh âm từ khắp mọi hướng khiến cho Hoa Nguyệt Nguyệt có phần suy sụp, cô cúi đầu, tự nói với mình, mau tỉnh lại đi, nhanh lên, tỉnh lại!

Trước đây không phải cũng có lúc thành quả nỗ lực của mình bị phủ nhận rồi sao?

Vì sao?

Đừng đau lòng như thế nữa, vốn từ ban đầu đã có thể biết được đề án này sẽ không qua đâu.

Nhưng mà, tại sao trong lòng vẫn cảm giác như có vật gì làm đau đến điếng người, rất đau, làm cho cô nhớ lại cuộc sống trước kia, cảm giác đó, cảm giác của những ngày đã qua rồi.

Đó là lúc cô và Trình Hòa yêu nhau được hai năm, đang vô cùng vui vẻ, vô cùng hạnh phúc.

Vào một ngày nào đó là sinh nhật của chính cô, Trịnh Lệ vì chuyện công ty, chắc chắn hoàn toàn không nhớ đến.

Cô cũng không nói cho Trình Hòa, nhưng lúc sáng sớm gọi cho hắn, hỏi hắn có thể đi ra ngoài được không, nói mình muốn gặp hắn.

Trình Hòa đã đồng ý rồi.

Hai người ngồi ở quán vỉa hè, ăn lẩu cay, cay, nhưng thật ấm áp, làm cho cô lại một lần nữa cho rằng, Trình Hòa thích, là mình.

Cho đến lúc, Trình Hòa nhận được một cú điện thoại, sau đó trên khuôn mặt vốn trước nay không có biểu cảm lại nổi lên lo lắng chưa từng thấy, rồi hắn nói với cô: “Thật ngại quá, Hà Trinh nói cô ấy đau dạ dày, bảo anh đi đến đó, cô ấy giờ xung quanh không có ai, một mình cô ấy sẽ rất khó chịu.”

Khi đó, cô cũng không đồng ý, kéo lại Trình Hòa đang định đi, nói: “Chẳng qua chỉ là đau dạ dày thôi, nhịn chút là qua, hơn nữa, Trình Hòa, hôm nay em muốn ở cùng anh, cả ngày, kệ cô ấy đi được không? Em thực sự không thích cô gái đó.”

Giờ nghĩ lại, khi đó cô thực sự nói lời không nên nói, nên bị từ chối cũng là đương nhiên rồi.

Trình Hòa kéo tay cô ra, mặt rất khó coi, hắn nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, ở trường tôi vẫn thường nghe nói, cô vì tôi mà đi dạy dỗ những cô gái kia, thậm chí có mấy nữ sinh phải chuyển trường, khi đó tôi hoàn toàn không tin, chỉ là không ngờ, giờ nghĩ lại, nhất định họ nói đúng, Hoa Nguyệt Nguyệt, một cô gái độc ác như cô, làm sao có thể có người yêu?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười, dù sao những lời đó, cô đã nghe chán rồi, cô nói: “Trình Hòa, em cũng hay đau dạ dày, nhưng em chưa từng làm phiền người khác.”

Trình Hòa nói: “Đó là cô, bởi vì không ai sẽ đi quan tâm cô.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lời kéo Trình Hòa, chặt vật đứng lên, cô ngẩng đầu, nói: “Trình Hòa, hôm nay là sinh nhật em, ở lại cùng em đi, được không? Chỉ ngày hôm nay thôi, lúc khác, em cũng không ép anh, nhưng hôm nay em chỉ muốn ở cùng anh. Không phải Hà Trinh còn có người đàn ông khác sao? Thiếu anh thì thế nào?”

Sau đó ——

Hoa Nguyệt Nguyệt bị Trình Hòa cho một bạt tai vào má phải, rất mạnh, mạnh đến mức cô cảm thấy tai mình ù đi, không nghe được âm thanh gì nữa.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, cô làm sao có thể so sánh được với Hà Trinh? Đừng có bày trò nữa, giờ tôi nhìn cô, thật mẹ nó buồn nôn, vừa nghĩ đến suốt hai năm tôi đã qua lại với một người như cô, thực sự là buồn nôn muốn chết.”

Sáng sớm hôm ấy, Hoa Nguyệt Nguyệt gửi một cái tin nhắn cho Trình Hòa, rằng: “Không sao cả, anh nhớ trở lại, em sẽ chờ anh.”

Hèn mọn đến mức người ta thật muốn đánh cho cô một trận.

Cô ăn lẩu cay, dùng tương ớt loại cay nhất, làm cho đầu lưỡi của mình hoàn toàn tê dại.

Từ sáng sớm ngồi trong quán, cho đến khi chủ quán tới gọi cô, nói phải đóng cửa.

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe xong một hồi, rồi nói với chủ quán: “Bác nói to lên một chút được không?”

Sau đó, chủ quán nói với cô: “Đồ điên.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng vẫn không nghe rõ, chỉ có thể mơ hồ nghe được mấy âm tiết đó.

Trở lại nhà mình, người giúp việc mở cửa gọi cô cô cũng không nghe rõ, cuối cùng, phải để cho Trịnh Lệ vừa về nhà còn cầm túi đất tay dẫn vào bệnh viện.

Tai phải điếc tạm thời.

Trịnh Lệ cười lạnh nhìn cô nói: “Lại là tiểu tử kia phải không, con cũng thật quá hèn mọn rồi, chờ đến khi nào thằng đó giết con chết rồi, con mới cam tâm đúng không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn miệng Trịnh Lệ mở ra đóng lại, mơ hồ nghe hiểu lời bà.

...

Một tháng sau, cô cũng không liên lạc với Trình Hòa hay người khác, vì tay phải vẫn phải chờ hồi phục.

Đến khi tai phải cơ bản đã khỏi, Hoa Nguyệt Nguyệt mới dám ra khỏi nhà.

Trình Hòa tìm cô, mang cha mẹ đến, cùng đi xin lỗi.

Bấy giờ Hoa Nguyệt Nguyệt mới biết, Trịnh Lệ đến nhà Trình Hòa.

Trình Hòa nói: “Xin lỗi, hôm đó là tôi sai, không nên đánh cô.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười một tiếng: “Không sao, không sao.”

Cha mẹ Trình Hòa một mực xin nhận lỗi.

Sau đó, Trình Hòa phải ở lại cùng Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt rất vui vẻ.

Chỉ có điều, Trình Hòa nói: “Lần này tại phải không nghe được là giả phải không, giờ sao lại nghe thấy rồi? Hoa Nguyệt Nguyệt, cô làm vậy đủ rồi, đáng ghê tởm cũng phải có chừng mực chứ?”

Sau đó, rốt cuộc cô hoàn toàn sụp đổ.

Đuối Trình Hòa đi, trở về phòng mình, không bao giờ muốn ra khỏi cửa nữa, không bao giờ muốn nói chuyện cùng ai nữa.

Trọn một tháng, cô giấu mình trong phòng.

Không khóc, không có ngược mắt, ngay cả Trịnh Lệ mắng nhiếc cũng hoàn toàn không để tâm.

Cái loại cảm giác này, giống như một người sắp đổi mặt từ thần, sắp không còn sự sống.

Mà cũng đúng đoạn thời gian ấy, Tề Tín rời thành phố A, đi Mỹ.

Hết thầy tất cả, giống như đồng loạt đen tối trùm lên cô, cắn nuốt toàn bộ cô.

Hoan Tử muốn tìm cô, khuyên cô, nhưng luôn luôn không có tác dụng gì mà trở về.

Trình Hòa cũng đã tới mấy lần, lần nào cũng chỉ nói một câu, “Xin lỗi.”

Chuyện đã đến nước này, có xin lỗi cũng còn ích gì đâu.

Sau đó, cô liền nghe thấy tin Trình Hòa và Hà Trình đính hôn, là Trịnh Lệ tự nói với cô.

Tất cả mọi chuyện trở thành như thế, có cũng được không có cũng thôi, cuộc đời cô đúng như Trịnh Lệ nói, cô vốn không nên xuất hiện, cô vẫn đã phải chết từ lâu.

...

“Hoa tỷ—”

“Hoa tỷ—”

“Hoa tỷ, chị làm sao thế? Bây giờ chả nói năng gì, có chuyện gì thì nói ra với bọn em, đừng giấu trong lòng!”

Hoa Nguyệt Nguyệt tỉnh lại từ dòng suy tưởng, cô nhướn mày, nói: “Các cô các cậu! Hoa tỷ tôi đây làm sao có thể có chuyện gì chứ? Đừng lo lắng, lần này đề án không được thông qua, chúng ta lần sau cố gắng, còn nhiều cơ hội kia mà, chúng ta còn nhiều thời gian!”

“Thật tốt quá, đây mới là Hoa tỷ!”

“Đúng rồi, Hoa tỷ, chúng ta lần sau nhất định đánh bại bọn họ!”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười, nói: “Đó là đương nhiên!”

Đến giờ tan là, Hoa Nguyệt Nguyệt quay sang cấp dưới nói: “Mọi người đừng lo lắng, đi về nhà cả đi, ngày mai tinh thần sung mãn đi làm nhé!”

“Vâng, Hoa tỷ, chị cũng phải cố gắng lên, về hỏi lại trưởng phòng Tề cho rõ ràng, có lẽ anh ấy có gì khó nói thì sao?”

“Đúng rồi, Hoa tỷ!”

“Đúng đúng, tuy là bây giờ bọn em toàn nói xấu trưởng phòng Tề, nhưng trong ngày cưới, bọn em thực sự cảm thấy trưởng phòng Tề rất tốt với Hoa tỷ chị, hai người có lẽ có mâu thuẫn gì chẳng, đừng nén, phải nói ra chị hiểu không?”

“Được rồi, mấy người cũng đừng làm phiền Hoa tỷ nữa, Hoa tỷ, cố lên!”

Hoa Nguyệt Nguyệt khoát tay áo một cái, nói: “Không ngờ, lại có một ngày tôi được các cô các cậu an ủi, đã biết rồi, tôi không có chuyện gì cả, nữ vương Hoa Nguyệt Nguyệt tôi đã trở lại!”

“Ha ha, vậy mai gặp lại nhé, Hoa tỷ.”

...

Nhân viên từ từ đi hết, Hoa Nguyệt Nguyệt cười một tiếng, giờ mình đã khác trước kia rồi, đầu sao bên cạnh mình còn có một đám thanh niên chống đỡ được mình, không giống như ngày trước.

Cho nên, với Tề Tín, cô không nên có quá nhiều hi vọng vào anh.

Cách xa anh, cũng sẽ không nhớ tới những chuyện kia, cách xa anh, cũng sẽ không rơi vào vào nỗi đau đớn kia lần nào nữa.

...

(nó giấu chữ vào đúng phần quan trọng, nên câu mà thanh niên chống đỡ ý, tớ chả hiểu là đám nhân viên hay là Tề Tín nữa =3=)

Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi xe buýt về nhà, mới phát hiện Tề Tín đã về nhà rồi, đang tắt bật trong bếp.

Cô ngồi trong phòng khách, mở tivi ra, xem chương trình “Tổng Nghệ”. (một show giải trí)

Người dẫn chương trình trên đài hỏi một ngôi sao nọ: “Không phải anh nói ba mươi tuổi sẽ kết hôn sao? Sao đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, fan hâm mộ của anh cũng đang sốt ruột lắm đây!”

Ngôi sao cười cười: “Nói thì nói là thế, tuy tôi cũng muốn kết hôn sớm một chút, có điều vẫn chưa tìm được người thích hợp, anh cũng không thể bắt tôi cứ tùy tiện tìm một người mà kết hôn chứ!”

...

Anh cũng không thể bắt tôi cứ tùy tiện tìm một người mà kết hôn chứ?

Hoa Nguyệt Nguyệt tắt tivi, hít sâu một hơi, xem một cái chương trình truyền hình mà cũng xúc động thế này đây.

Tiếng Tề Tín truyền đến từ đằng sau, anh bảo: “Ăn cơm đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đi tới trước bàn ăn, khắp bàn đều là những món cô thích, cô vốn thích ăn hải sản, mà trên bàn tất cả đều là những món ngon bằng hải sản.

Tay nghề của Tề Tín, rất cao, làm cho cô cũng thật tự ti.

Hai người mặt đối mặt ăn cơm, không khí rất không tự nhiên.

Hoa Nguyệt Nguyệt cười một tiếng, nói: “Tề Tín, tài nấu nướng của anh thật sự không phải đồn thổi, thật sự rất ngon, ngay cả người kén chọn như em cũng thấy hoàn hảo.”

Tề Tín bất thành linh bụng bát đĩa, mắt hoa đào nhìn thẳng Hoa Nguyệt Nguyệt, trên mặt không hề có một cười, anh trả lời: “Hoa Nguyệt Nguyệt, em không có chuyện gì muốn hỏi anh sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn chằm chằm Tề Tín, lắc đầu: “Không có.”

Tề Tín cười nhẹ, anh nói: “Anh hẳn là nên nói, có một người vợ như em là may mắn của anh đúng không? Cho dù anh nói anh và Đạm Như qua lại, em cũng không có gì muốn hỏi sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cúi đầu, nhìn cơm trong bát nói: “Không có gì đáng hỏi, đó là việc của anh.”

Tề Tín mặt lạnh lùng, anh đứng lên, bảo: “Anh đi ra ngoài.”

“Còn nữa... Hoa Nguyệt Nguyệt, chúng ta là vợ chồng, phải không?” Lúc đóng cửa, anh hỏi.

...

Hoa Nguyệt Nguyệt che mắt lại, “Xin lỗi...”

Cô giống như người từng bị răn cấm, giờ đây nhìn dây thừng cũng sợ, cô không có tư cách chất vấn Tề Tín điều gì cả.

Cô chịu đựng đã đủ rồi, cứ vậy đi. Cứ vậy đi!

Chương 24: Vẫn không buông được

Thời gian Tề Tín trở về nhà càng lúc càng ít, mà Hoa Nguyệt Nguyệt cũng thành ra càng lúc càng thờ ơ.

Dù sao đối với cô, kể ra, cuộc sống như vậy, cũng không phải là lần đầu trải nghiệm, chỉ là lần này người kia là Tề Tín mà thôi, Tề Tín chỉ là một người thỉnh thoảng xuất hiện trong cuộc đời cô mà thôi, vậy thôi, không hơn, không cần quan tâm chuyện bên ngoài của anh.

Đạm Như được thông qua kế hoạch, càng trở nên phách lối.

Trước đây Hoa Nguyệt Nguyệt còn nghĩ cô ta cũng thông minh lắm, nhưng bây giờ chỉ thấy cô ta cũng chỉ là kẻ vô dụng thôi, vào lúc thế này, không phải cô ta càng nên thân thiện để được thiện cảm của cấp trên cấp dưới sao? Như thế mới có cơ hội thăng chức tăng lương chứ? Kiểu căng như vậy làm gì đâu, thật sự nghĩ mình tìm được chỗ dựa rồi sao?

Cũng đúng, chỗ dựa của cô ta là Tề Tín mà.

Chỉ có điều, Đạm Như cũng càng thường xuyên gây sự với Hoa Nguyệt Nguyệt hơn.

Hôm nay Hoa Nguyệt Nguyệt vừa mới bước vào cửa công ty đã gặp Đạm Như đi như chạy bước đến, đúng như dự đoán, Đạm Như lại mĩa mai chuyện cô cần chuẩn giờ để đến công ty.

Không đi làm tình nhân ám giương nhà cô đi, lo chuyện nhà tôi làm cái gì!!!

Đạm Như nhàn nhạt nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, tôi thấy cô không tôn trọng công ty chút nào, ngày nào cũng đến giờ này mới tới công ty, cô thế này, công ty còn cần cô làm gì?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười một tiếng: “Thay vì nói người khác như thế, cô vẫn nên quẹt thẻ trước đi, còn cách giờ làm việc 10 giây thôi, chín ... tám ...”

Đạm Như hừ lạnh: “Kể cả tôi không quẹt thẻ, nghỉ làm một hôm cũng chả sao, vì tôi không giống cô.”

Hoa Nguyệt Nguyệt liếc cô ta từ đầu đến chân: “Được rồi, đã vậy, người ưu tú à, nhanh một chút cho người bình thường tôi đây quẹt thẻ, hôm nay chị đây còn có việc.”

Đạm Như cười lạnh: “Hoa Nguyệt Nguyệt, nhớ kỹ lời cô nói hôm nay, chờ tôi thành phu nhân Chủ tịch, người đầu tiên bị đuổi, là cô.” (có chút thương cảm cho chị ATSM này)

Hoa Nguyệt Nguyệt cười thành tiếng: “Vây tôi xin chờ.”

Cô xoay người rồi đi, bỏ lại tiếng dậm chân bùm bụp của Đạm Như sau lưng.

Nhưng, rất rõ ràng là, Đạm Như cũng không định bỏ qua cho Hoa Nguyệt Nguyệt như thế.

Trong buổi họp triển lãm bán hàng ở thành phố A, Đạm Như đề nghị, để cho Hoa Nguyệt Nguyệt lên làm người “làm mẫu” thử nghiệm sản phẩm.

Làm cho người ta đau đầu là, vậy mà cũng được chấp thuận.

Vì thế, Hoa Nguyệt Nguyệt đành nghiêng răng mà ra trận.

Ngày nào cô cũng phải giả vờ là người dân, đi ngang qua, sau đó nhân viên bán hàng ở triển lãm khi cần người làm mẫu thử, cô phải tự đem mình nộp lên.

Sau đó chính là để cho Đạm Như dùng mỹ phẩm có độ kích ứng cao bôi loạn trên mặt.

Tuy rằng trang điểm xong rất đẹp, nhưng tổn thương da rất lớn.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn!

Hôm nay, theo lệ cũ cô đến, lại phát hiện các nhân viên quản lý khác cũng đến thị sát, đương nhiên Tề Tín cũng nằm trong số đó.

Lần này mặt của Hoa Nguyệt Nguyệt thật sự là thê thảm không nhìn.

Những nhân viên quản lý kia vừa thấy Hoa Nguyệt Nguyệt đã nói luôn: “Dạo này ăn hơi nhiều đó, mặt cũng thành như thế rồi.”

Có trời mới biết, lòng Hoa Nguyệt Nguyệt cũng sưng phù y như mặt.

Đạm Như cười rất lộng lẫy, nói: “Bây giờ chúng tôi mời một người lên làm mẫu, đúng rồi, mời bác gái có khuôn mặt bị phù kia ạ, chỉ cần 10 phút là có thể biến thân thành mỹ nhân xinh đẹp roof~”

Hoa Nguyệt Nguyệt lại nhin!

Khi lên sân khấu, Đạm Như lại giống mọi khi lấy sản phẩm độ kích ứng cao tô tô trát trát trên mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, Hoa Nguyệt Nguyệt nhắm mắt, tự nói với mình, nhin chút là xong.

“Chờ chút ——” Giọng nói của Tề Tín đột nhiên vang lên.

Động tác trên tay Đạm Như ngừng lại.

Tề Tín cười với quần chúng khán giả, nói: “Công ty chúng tôi vẫn còn một số sản phẩm khác cũng rất tốt, để tôi làm mẫu cho mọi người.”

Anh quay sang nói với Đạm Như: “Phần còn lại để anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Vẫn không thể buông 2

Tề Tín đưa tay đỡ lấy cằm Hoa Nguyệt Nguyệt, quan sát mặt cô một chút, tuy rằng khóe miệng vẫn treo một nụ cười ôn hòa như cũ, nhưng trong cặp mắt đào hoa không hề có tươi cười, giọng hần không lớn, Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn nghe rõ, hần nói: “Sao lại đem mình làm thành thế này...” Giọng điệu mang theo đau lòng.

Hoa Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu ra chỗ khác, nói: “Bắt đầu về đi.”

Tề Tín lấy đồ trang điểm trong gian hàng triển lãm, thành thạo quét trên mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, động tác nhẹ nhàng, sản phẩm anh chọn đều là loại tính nhẹ và dưỡng da, tuy rằng hiệu quả trang điểm không cao, nhưng có tác dụng thúc đẩy tái tạo da, chỉ có điều, muốn thấy sự đổi lập, thì không thể làm được.

Hoa Nguyệt Nguyệt tuy trên mặt không đau lắm, nhưng nói với Tề Tín vẫn rất yếu ớt: “Anh dùng những cái này, hiệu quả không cao.”

Tề Tín nhẹ nhàng nháy mắt một cái, nói: “Giao cho anh.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hít sâu một hơi, quên đi, xem Tề Tín làm thế nào đi vậy.

Năm phút sau, Tề Tín hoàn thành.

Người phía dưới hô to: “Cứ như bóc một lớp da ra ý.”

Tề Tín giải thích: “Tôi dùng dòng sản phẩm trang điểm dưỡng da của công ty chúng tôi, mọi người cũng đều nhìn thấy, tuy hiệu quả trang điểm không bằng mỹ phẩm thương, nhưng có tác dụng cải thiện chất lượng da rất lớn, người này vốn đang sử dụng mỹ phẩm có tính kích ứng, vì vậy lỗ chân lông mắc nhiều cặn trang điểm, hơn nữa, người này còn có dị ứng với sản phẩm đó, vì thế khuôn mặt bị sưng phù không hề nhẹ, mặc dù tôi không dám nói, sản phẩm mà tôi giới thiệu đây có thể lập tức tiêu sưng cho cô ấy, nhưng chỉ cần qua một thời gian, da của cô gái này chắc chắn sẽ còn tốt hơn trước kia.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cúi đầu, cảm gương bên cạnh lên xem.

Không thể không nói, Tề Tín này giống như cái gì cũng làm được, ngay cả là đồ trang điểm bảo vệ da, rơi vào tay hần, cũng tạo ra hiệu quả chưa từng thấy.

Về điểm này, ngay cả Trình Hòa cũng thua.

Cô quay hướng Tề Tín nói: “Cảm ơn nhiều, tôi muốn mua sản phẩm này.”

Tề Tín cười nói: “Hi vọng da của cô sẽ càng ngày càng cải thiện.”

(dip cũng muốn mua!!!)

Hoa Nguyệt Nguyệt vội vàng đi xuống bậc, giả vờ mua ba bộ, cô ra khỏi hội trường triển lãm, trốn vào một chiếc xe công ty đã sắp xếp sẵn.

Trời rất nóng, nhưng công ty đã có lệnh, chờ triển lãm kết thúc cô mới có thể ra khỏi đây.

Giữa ngày hè, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm quạt, mặt sưng phù núp trong xe, xuyên qua cửa sổ nhìn mọi việc xung quanh.

Có điều, không ngờ lại nhìn thấy người cả đời mình không muốn thấy.

Trình Hòa và Hà Trinh.

Hai người họ đi cùng nhau, rất xứng đôi, từ trước đây, cô cũng đã biết, người ta bảo, người như Trình Hòa, Hoa Nguyệt Nguyệt cô xứng được sao?

Người ta bảo, Hoa Nguyệt Nguyệt có điểm nào so được với Hà Trinh?

Người ta bảo, Trình Hòa làm sao thích cô được?

Ngay từ đầu cô cũng biết, mình không xứng với Trình Hòa, không phải là bởi lời người ta, mà là bởi tự ti từ đáy lòng cô.

Chỉ có điều, Trình Hòa và Hà Trinh hôm nay, hình như có sự khác biệt với ngày xưa, trước đây, là Trình Hòa đuổi theo, Hà Trinh chạy, mà hôm nay Hà Trinh lôi kéo Trình Hòa, quyết tâm tìm chuyện để nói.

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ, nếu bây giờ đem mặt của Hà Trinh đổi thành mình, vậy không khác gì cảm giác cô và Trình Hòa ở với nhau trước đây, cô nói, hẳn nghe, mãi mãi cô là người chủ động.

Trình Hòa, không phải anh nói đời này chỉ thích duy nhất Hà Trinh sao?

Vậy sao giờ lại lạnh nhạt với cô ta như vậy, anh thật sự quá khổn nạn rồi!

Trong lòng Hoa Nguyệt Nguyệt bắt đầu nảy ra một sự vui sướng.

Cửa xe đột nhiên bị kéo ra, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm giác được ánh mặt trời chói mắt, phải nheo mắt lại, rồi mới nhìn rõ người đến, là Tề Tín.

Tề Tín mặc âu phục đen, tóc ngắn dưới ánh nắng ánh màu đỏ, mồ hôi chảy theo tóc mai xuống, làn da trắng nõn ngay cả mặt trời chói gắt cũng không hề thấy đen đi, sống mũi thẳng cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng lại gọi cảm dị thường, môi đỏ mơn mởn, cố gắng điều hòa hơi thở.

Chắc hẳn anh đã chạy đến đây.

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sờ, nhìn Tề Tín thế này, cô có một cảm giác, anh ấy thật khêu gợi.

Mà xui quỷ khiến, cô vươn tay ra, cảm quạt quạt cho Tề Tín hai đường, vui vẻ mà cười: “Trời nóng thế này, chạy xồng xộc thế làm gì?”

Tề Tín vươn tay, túm Hoa Nguyệt Nguyệt từ chỗ ngồi, ôm vào lòng.

(dịp: eo, người anh đang toàn mồ hôi, Tề Tín ca: đây là, lộng lẫy trong mọi hoàn cảnh)

Hoa Nguyệt Nguyệt đã từng nói, nếu như vòng tay của Trình Hòa lạnh hơn cả băng, thì được Tề Tín ôm sẽ giống như chìm trong lửa.

Hai thái cực.

Mồ hôi Tề Tín dính trên mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, mang theo mùi đặc trưng của anh, nhưng lại để cho cô cảm thấy thật thanh thần.

Ngực anh nóng và ẩm ướt, khiến cô đột nhiên cảm thấy mấy người này bị người ta hành hạ vẫn đáng giá.

Hoa Nguyệt Nguyệt chôn mặt mình trên bả vai Tề Tín.

Tốt rồi.

...

“Hoa Nguyệt Nguyệt...” tiếng Trình Hòa như ma quỷ mỉa mai, Hoa Nguyệt Nguyệt hơi sững sờ.

Tề Tín buông Hoa Nguyệt Nguyệt ra, mặt không thay đổi nhìn Trình Hòa và Hà Trinh cách đó không xa.

Hà Trinh vẫn xinh đẹp trang nhã như thế.

Mà Trình Hòa... Bóng hình trong trí nhớ, không hề thay đổi.

Tề Tín hơi ngược mắt hoa đào, anh quay sang Trình Hòa mà chào hỏi: “Đã lâu không gặp.”

Trình Hòa nhìn Tề Tín, con người đen như mực hơi hơi u ám đi, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như vậy, hần đáp: “Anh là ai?”

Tề Tín cười, trả lời: “Tề Tín.”

Trình Hòa lạnh lùng nhìn Tề Tín, đột nhiên cười giễu cợt: “Tôi nhớ có người từng nói với tôi, vợ bạn không thể động cơ đấy.”

Tề Tín càng rõ ý cười trên mặt, nói: “Nhìn kỹ đi, hiện giờ Hoa Nguyệt Nguyệt là vợ ai?”

Hai người đàn ông, từng là bạn thân, không giấu giếm nhau điều gì, nhưng bây giờ, Hoa Nguyệt Nguyệt không biết, sao đột nhiên lại thành như vậy?

Hà Trinh lạnh mặt nói với Trình Hòa: “Trình Hòa, em còn có việc cần làm. Chúng ta đi nhanh đi.”

Trình Hòa dừng một chút, nói với cô ta: “Anh cũng có việc cần làm, em đi trước đi.”

Giận dữ hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp, cô ta hét lên: “Trình Hòa, anh điên rồi đúng không?”

Trình Hòa ngạc nhiên, nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt rồi nhìn Hà Trinh, không nói gì nữa.

Tề Tín cười nói: “Trình Hòa, cậu sao lại cãi nhau với Hà Trinh? Có gì không biết thì hỏi mình đi, trước đây không phải chúng ta đều như thế này sao?”

Trình Hòa bất thành linh bước đến trước mặt Tề Tín, nắm anh một cú, nói:

“Đừng có nhắc đến trước đây với tôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững người, nhanh chóng đi tới bên Tề Tín, đẩy Trình Hòa ra: “Trình Hòa, sao anh đánh Tề Tín?”

Trình Hòa nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, vẻ mặt đau thương.

Hần nói: “Trước đây, em không nói với anh như thế.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nổi giận, đá một phát vào đùi Trình Hòa, nhướn mày, nói: “Cái này là vì anh đánh Tề Tín, còn cái này, là lão nương đã sớm muốn làm.” Nói xong lại bồi một nhát.

Đá xong, kéo Tề Tín, chạy.

Làm thế này, đúng là tính cách Hoa Nguyệt Nguyệt.

Không biết chạy bao lâu, Hoa Nguyệt Nguyệt cũng mệt, đặt mông ngồi lên vệ đường, nói với Tề Tín: “Anh đang yên đang lành đâm vào Trình Hòa làm cái gì? Không phải trước kia là anh em sao? Bây giờ câu nào câu đấy như đâm người ta. Nhìn anh có phải là không cần cái mặt này nữa không?” Cô đứng phắt dậy đứng trước mặt Tề Tín, đưa tay xoa xoa phần da bị đánh của anh, nói tiếp: “Được rồi, em thấy cũng sưng rồi, chúng ta đi bệnh viện nhé.”

Tề Tín kéo tay Hoa Nguyệt Nguyệt, cười y như trẻ con, trả lời: “Hoa Nguyệt Nguyệt, anh vẫn không thể buông.”

Làm lành rồi kia!!!!

Dạo này là toàn dùng hotpink

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Âm áp 1

Hoa Nguyệt Nguyệt không hiểu anh nói thế là sao, kéo anh đi bệnh viện.

Tề Tín đi theo Hoa Nguyệt Nguyệt, miệng lúc nào cũng cười.

Đến bệnh viện thành phố, bác sĩ khử trùng cho Tề Tín xong, kê cho một ít thuốc tiêu viêm.

Có điều, cũng chỉ thế, đã mất hơn một trăm.

Tề Tín định trả tiền, Hoa Nguyệt Nguyệt cản lại, nói với y tá: “Thuốc này bên ngoài nhiều lắm hơn hai mươi tệ, vào đây lại tăng gấp mấy lần, thuốc nước kháng sinh cũng chỉ vài đồng, các người bắt nộp hơn một trăm, cho chúng tôi là đồ ngốc để tùy các người chặt chém chắc!”

Y tá tỏ vẻ xấu hổ, giải thích: “Đây là giá cấp trên quy định, chúng tôi cũng không có cách nào khác.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhủ mày, trả lời: “Được, thuốc này tôi không lấy, bao nhiêu tiền?”

Y tá trả lời: “Hai mươi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hít một hơi, nói: “Bệnh viện này đúng là lột tiền người bệnh.” Móc ra hai mươi đồng đặt vào tay y tá, kéo Tề Tín đi.

Cô vừa đi vừa nói: “Bây giờ bệnh viện đúng là lột tiền, không phải chỉ là kháng sinh thôi à? Những hai mươi đồng, cái thuốc đấy á, giờ đến hàng thuốc mua cũng được, rẻ được một chút, anh đúng là loại tiêu tiền vô độ, nhờ về sau tiêu hết rồi, anh có khóc cũng không kịp đâu.”

Tề Tín gật đầu, cười cười: “Phải, phải.”

Hoa Nguyệt Nguyệt tròn mắt nhìn Tề Tín, nói tiếp: “Thật sự, anh đừng nghi ngờ, một cấp dưới của em, có ông nội bị đâm xe, đến lúc đến bệnh viện, bác sĩ xem phim X-quang, nói gãy hai cái xương sườn. Một tuần sau, bệnh tình của ông nội cậu ta trở nặng, chuyển đến phòng điều trị đặc biệt, bác sĩ còn nói, phát hiện thực ra gãy bốn cái xương. Bạn em hỏi sao lần đầu tiên không phát hiện ra, bác sĩ người ta nói oan khuất lắm, chỗ gãy không rõ ràng, nhìn không ra. Cậu này từ đó về sau cách không đi bệnh viện đấy nữa.”

Tề Tín gật gù: “Có chuyện đó hả?”

Hoa Nguyệt Nguyệt hừ lạnh: “Dĩ nhiên.”

Tề Tín nghĩ ngợi rồi trả lời: “Vậy sau này chúng ta đi bệnh viện nước ngoài.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đánh cái bốp vào đầu Tề Tín, nói: “Thế là tiêu bao nhiêu tiền hả, anh không thể nghĩ đến tiền trong nhà được một tí à?”

Tề Tín cười: “Không phải có em rồi à?”

Hoa Nguyệt Nguyệt xoay đầu sang một bên: “Đừng có cười đùa, hai chúng ta không phải vẫn đang chiến tranh lạnh sao?”

Tề Tín vòng tay ôm Hoa Nguyệt Nguyệt, cầm xoa xoa tóc cô: “Đều là anh không tốt.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hít mũi một hơi, nói: “Tề Tín, em vừa nghĩ thông rồi, anh và Trình Hòa không giống nhau, em muốn thực sự sống bên anh.”

Tề Tín gật đầu, giọng nói trầm trầm, “Ừ.”

“Có điều, chuyện anh với Đạm Như là thế nào?” Hoa Nguyệt Nguyệt cuối cùng cũng có thể mở miệng hỏi điều khúc mắc vẫn giấu trong lòng.

Tề Tín cười tủm tỉm, môi mỏng hồng hào nhếch lên, nói: “Anh đang giúp em trút giận.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩn người: “Là sao?”

Tề Tín nháy mắt, trả lời: “Mấy ngày nữa em sẽ biết.”

Hoa Nguyệt Nguyệt bóp bóp tay Tề Tín: “Anh lại nói quanh co, thực sự là muốn ăn đánh.”

Tề Tín mập mờ nhếch miệng, nói: “Có cần sấp nển không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cả giận: “Còn cần xích nữa!”

Tề Tín cười to: “Có vẻ khẩu vị nặng quá.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi: “Em và khẩu vị nặng gắn liền với nhau mà.”

Tề Tín ôm chặt vai Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Còn anh và Hoa Nguyệt Nguyệt gắn liền với nhau.”

Hoa Nguyệt Nguyệt tỏ vẻ ghét bỏ: “Đủ rồi, trời mùa hè, không biết ngượng ngùng gì cả.”

Tề Tín lắc lắc đầu, khóe môi vẫn cong cong.

“A, mẹ mẹ, chú với cô làm cái gì đấy?” Một bạn nhỏ đi ngang đường kéo tay mẹ, nhìn Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt khó hiểu.

Bà mẹ mặc đồ rất mát trả lời: “Ngốc quá, hai cô chú đang yêu nhau.”

“Yêu là cái gì? Ăn được không?” Bạn nhỏ chỉ vào miệng.

Người mẹ cười ha ha, nói: “Là cái rất ngọt, mà nhờ có cái này, mới có con.”

Bạn nhỏ lắc đầu: “Không hiểu, không hiểu mẹ nói gì.”

Người mẹ ôm con mình nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín một chút, trả lời: “Con còn nhỏ, sau này sẽ hiểu, bây giờ chúng ta về nhà đi.”

...

Cũng chả mấy khi Hoa Nguyệt Nguyệt ngượng ngùng, nhìn Tề Tín.

Tề Tín kéo tay Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Minh mua thuốc xong rồi thì về nhà.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu.

...

Về nhà, Tề Tín bắt đầu đi nấu cơm, Hoa Nguyệt Nguyệt cầm điều khiển bật ti vi, xem.

Tề Tín nấu xong thì hai người ăn cơm.

Trên bàn vẫn là những món Hoa Nguyệt Nguyệt thích.

“Này, Tề Tín, rốt cục dạo này anh đang làm gì?” Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi.

Tề Tín cười thần bí: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ăn miếng cơm, nói tiếp: “Vậy lần trước anh nói với em anh đang qua lại với Đạm Như là sao?”

Tề Tín cười cười: “Đây là giận dỗi thôi, đừng để ý, anh có em rồi, làm sao đi tìm người khác được.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Tề Tín, vươn tay, véo một cái trên mặt anh, nói: “Cái mặt lam nhan họa thủy thế này, anh bảo em yên tâm sao được?”

Tề Tín trong mắt lộ vẻ mờ ám: “Không yên tâm thì lấy tâm ra đây anh trông cho.”

(chỗ này, yên tâm là “phóng tâm”, thì anh trả lời là không phóng được thì lấy ra cho anh xem. Nói thật là cũng cố truyền tải tính chơi chữ của nó thôi chứ mà cũng khó quá)

Hoa Nguyệt Nguyệt bụm miệng, nói: “Tề Tín, anh đừng làm em buồn nôn.”

Tề Tín đặt bát cơm xuống bàn, nghiêm mặt: “Anh rất nhớ em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩn người, trả lời: “Vậy ăn xong thì vào phòng ngủ luôn?”

Tề Tín nhanh nhanh chóng chóng thu dọn bát đĩa của mình, nói: “Dù sao anh cũng ăn xong rồi, chờ tin tốt của em.” Nói xong, chạy vào trong phòng tắm.

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi, rồi nở nụ cười.

...

Gần đây có quá nhiều chuyện ảnh hưởng, hai người đã lâu không thân mật, mà chuyện này với vợ chồng mới cưới, chính là đại kỵ.

Tề Tín tắm xong, Hoa Nguyệt Nguyệt cũng chạy vào phòng tắm.

Lúc đi ra, Hoa Nguyệt Nguyệt đã nhìn thấy Tề Tín toàn thân trần trụi đi qua đi lại trong phòng ngủ.

Hoa Nguyệt Nguyệt huyệt sáo: “Anh không sợ có người nhìn lên hả?”

Tề Tín đi tới chỗ Hoa Nguyệt Nguyệt, ôm lấy cô, trả lời: “Chi cần em không bị nhìn lên là được.”

Hoa Nguyệt Nguyệt chỉ chỉ khăn tắm vẩy quanh người mình nói: “Em còn có tự trọng lắm.”

Tề Tín cười yêu mị, mắt hoa đào lấp lánh mùa xuân, anh cầm một góc khăn, nói: “Nếu đã phải cởi, thì cả hai cùng cởi đi.”

Lập tức khăn tắm rơi.

Tề Tín lại ôm Hoa Nguyệt Nguyệt, hai người đều là khỏa thân, hai người có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể của người kia, cùng từng biến hóa nhỏ.

Tề Tín cọ cọ Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Cảm nhận được không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngước lên khuôn mặt ngơ ngác.

Tề Tín cười to: “Anh rất muốn em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cảm giác được vật gì đó cứng rắn vẫn chọc vào bụng cô, cười trả lời: “Ồ, tiểu Tề Tín, đây là chuẩn bị huyền tân đoạt chủ sao?”

Tề Tín đáp: “Đây là lâu quá không gặp em, muốn ra chào.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười một tiếng.

Tề Tín ôm ngang Hoa Nguyệt Nguyệt, đi tới bên giường.

Chỉ có điều, đang chuẩn bị bắt đầu, Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên nói: “Minh đổi tư thế đi.”

Tề Tín nhú mày, không nói gì.

Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Cười ngơ!”

Tề Tín “phụt” cười, gật đầu: “Tùy em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hưng phấn chặn trước mặt Tề Tín, lấy tư thế trên cao nhìn xuống mà nhìn anh, cười ha ha: “Không ngờ cũng có một ngày, em cũng có thể đề được anh, nói đi, muốn bạo cức trước hay dùng sáp nến trước.”

Tề Tín nháy mắt, trả lời: “Tùy em xử lý.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hưng phấn nhìn Tề Tín, tay sờ loạn trên người anh, lúc thì vuốt ve hầu kết Tề Tín, lúc thì chọc chọc ngực anh, rất vui vẻ.

Cuối cùng, nhìn tiểu Tề Tín, đưa tay, chọc chọc.

Tề Tín buồn bực hừ một tiếng.

Hoa Nguyệt Nguyệt thấy hay, không ngừng chọc.

Tề Tín dở khóc dở cười, nói: “Tổ tông à, em đừng chọc nữa, chọc hông rồi, em nói sau này em phải làm sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười càng vui sướng, nói: “CỪNG lắm thì sau này ra ngoài tìm người, giải quyết vấn đề tính phúc.”

Tề Tín giật giật thân mình: “Được rồi, đã vậy, anh đành phải áp đảo em, không thể để cho em có thời gian tìm mấy thứ đó nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu, nói: “Không, để yên đây.”

Cô nằm lên người Tề Tín, hôn cổ anh, rồi chậm chậm đi dần xuống.

Tề Tín cũng hít thở càng lúc càng nhanh.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng ngậm đầu nhũ Tề Tín, hai tay không ngừng xoa trên hông anh, Tề Tín càng hít thở nhanh hơn.

Lửa nóng trong cơ thể từ từ bùng lên.

Tay của Tề Tín đặt trên eo cô, từ từ giúp đỡ cô.

Khi Tề Tín tiến vào cô, cô cảm thấy hơi đau nhức, đỡ người muốn dậy.

Tề Tín vuốt nới giao hòa của hai người, nói: “Thả lỏng.”

Cho đến tận cuối cùng, hai người cuối cùng kết hợp, cảm giác khác với trước, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm nhận được, mình đã được lấp đầy.

Tề Tín phối hợp động tác, cá nước hòa hợp.

...

Kết thúc rồi, Hoa Nguyệt Nguyệt nằm trong ngực Tề Tín, nghỉ ngơi.

Tề Tín như bình thường đứng dậy, lau mình cho Hoa Nguyệt Nguyệt.

Anh mặc quần áo, vào phòng bếp rửa bát.

(=))) dịp thì chuẩn bị làm xong chương này đi rửa bát)

Điện thoại Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên vang lên, là số lạ, Tề Tín nhìn qua Hoa Nguyệt Nguyệt đang ngủ say, rồi cầm điện thoại ra ban công.

“Alo, Hoa Nguyệt Nguyệt?”

Tề Tín cười: “Trình Hòa, bà xã mình đang ngủ.”

Trình Hòa yên lặng mấy giây.

Hắn nói: “Tề Tín, những chuyện trước đó đều là cậu làm đúng không?”

Tề Tín không phản bác, nói: “Trình Hòa, hẳn là cậu nên nhớ những lời mình đã nói với cậu.”

Trình Hòa lại yên lặng.

Tề Tín cười nói: “Nếu đã không có chuyện gì, vậy mình cúp.”

Trình Hòa nổi giận: “Những chuyện bí ối kia cậu làm không sợ Hoa Nguyệt Nguyệt biết sao?”

Tề Tín giọng nhàn nhạt trả lời: “Mình chỉ cần cô ấy ở bên cạnh mình, những chuyện khác, cũng không thành vấn đề, vậy mình cúp đây.” Anh ấn phím tắt.

Anh xóa nhật kí cuộc gọi, đặt lại điện thoại về chỗ cũ.

Mấy lời tác giả chương này spoil quá không viết lại đâu.

Thắc mắc bạn bè xưng cậu mình à? Nói thật nhớ, chả hiểu thế quái nào mà mình và bạn thân mình toàn xưng cậu với mình.v ngoan ngoãn không tá được.

Thôi chào mọi người em đi rửa bát.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Âm áp 2

Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín hòa hảo, nhưng cuộc sống của hai người cũng không có gì thay đổi lớn, buổi sáng vẫn là Tề Tín đi trước, Hoa Nguyệt Nguyệt ngủ đến tận trước giờ làm hai mươi phút mới mơ màng bò dậy.

Sau đó dùng tốc độ “phi nhân tính”, năm phút đánh răng rửa mặt mặc quần, áo, năm phút tiếp ăn bữa sáng Tề Tín làm, cong mông chạy đến công ty, rất có khí phách đại tông sư gặp nguy không loạn.

Điều làm người ta ngạc nhiên nhất là, lần nào cô cũng có thể chạy kịp vào công ty trong phút cuối, quẹt thẻ, vào làm, phải có tốc độ đến mức nào mới có thể làm được như thế! Những nhân viên ngày thường đến sớm nhưng có lúc ngủ quên đi muộn kia, đều coi Hoa Nguyệt Nguyệt là thần thánh, ngưỡng mộ vô cùng.

Hôm nay Hoa Nguyệt Nguyệt tâm tình rất tốt, thấy ai cũng chào hỏi vồn vã, có điều, vừa nhìn thấy Đạm Như, cô nhanh chóng biến sắc mặt, định bụng lơ đẹp người cản đường nào đấy.

Đáng tiếc, Đạm Như vừa thấy Hoa Nguyệt Nguyệt liền y như đốt pháo dây.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, cô và Tề Tín có quan hệ gì?” Đạm Như hóa ra không chạy đến châm chọc gì, mà đi thẳng vào chủ đề.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn liếc qua Đạm Như, rồi vòng qua người cô ta mà đi.

Đạm Như kéo lại tay cô, nói: “Tôi đang hỏi cô đấy!”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười thành tiếng, trả lời: “Tôi không muốn trả lời câu hỏi của cô. Cô nghĩ cô là ai?”

Đạm Như không giống bình thường phải phản bác lại Hoa Nguyệt Nguyệt ngay, trên mặt cô ta lộ ra một vẻ mặt kì quái, cô ta nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt,

tôi hỏi một lần nữa, Tề Tín và cô có quan hệ gì?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nổi giận: “Đạm Như, hôm nay cô bị ám đầu à? Tôi và Tề Tín không phải là đồng nghiệp sao? Cô còn muốn hỏi gì nữa?”

Đạm Như càng dữ tợn: “Đồng nghiệp, đồng nghiệp mà ôm ấp nhau ngoài đường chắc?”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững người, nhưng nhanh chóng phản ứng lại: “Cô nhìn thấy tôi và Tề Tín ôm nhau trên đường lúc nào? Sao tôi không biết?”

Đạm Như trên mặt vẫn lộ sự nghi hoặc, nói: “Thật sao? Nhưng hôm qua rõ ràng tôi nhìn thấy cô và Tề Tín ôm nhau trên đường.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi, hỏi: “Vậy tôi hỏi cô, lúc đó cô nhìn thấy tôi có mặc quần áo lúc tôi rời đi không?”

Đạm Như bất ngờ trả lời lại: “Hình như là không.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười: “Vậy không phải rồi, đời nhiều người trông giống nhau lắm, sao cô chắc chắn đó là tôi?”

(dipM: → _ → giấu đầu lòi đuôi thế mà cũng tin...)

Thật ra lúc ở trong xe cô đã thay quần áo, phòng lúc xuống bị người xem triển lãm nhìn thấy, phát hiện ra mình là người lên thử sản phẩm, lúc đấy cũng không ngờ, sự cẩn thận của cô lúc đấy, giờ cũng là lợi thế để che mắt Đạm Như.

Đạm Như cắn răng: “Hoa Nguyệt Nguyệt, cô nghe cho rõ, tránh xa Tề Tín đi, anh ấy rồi sẽ là chồng của tôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt không trả lời, quay đầu lại chuẩn bị đi, lại nghe Đạm Như nói tiếp: “Hoa Nguyệt Nguyệt, bây giờ, không có chuyện gì tôi không thể làm.”

Hoa Nguyệt Nguyệt không quay đầu lại, đáp: “Vậy sao? Vậy tùy cô thôi.”

...

Cô về phòng làm việc, nhớ lại lời Đạm Như đã nói, lại nghĩ đến những lời có vẻ thần bí của Tề Tín.

Tề Tín, xem ra anh lại thành công làm phụ nữ mê một anh rồi.

Chỉ có điều, Đạm Như không dễ trêu vậy, Hoa Nguyệt Nguyệt đã biết điều này từ lâu. Lúc vào công ty, Đạm Như cùng một đợt với cô, nhưng luôn thăng chức nhanh hơn cô.

Thủ đoạn của cô ta vẫn không tệ, nhưng bất hạnh thay, đối với Hoa Nguyệt Nguyệt, cũng chỉ là một ít trò mèo mà thôi.

Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn nghĩ đến một ngày mình sẽ phải tỏ ra cao quý lãnh đạm nói với Đạm Như: “Thôi đi, mấy trò trẻ con này của cô, chị đây đã chán dùng từ cấp ba rồi.”

Có điều, Đạm Như và cô lúc đó cách biệt nhau rất lớn, cô ta gì cũng dám làm, thậm chí làm xong, còn có thể cảm thấy thanh thản.

Còn cô, lại thường hay hối hận những chuyện hoang đường mình đã từng làm.

Nói chính xác hơn, Đạm Như ác hơn cô nhiều.

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Tề Tín: “Chuyện gần đây anh bạn có liên quan đến Đạm Như sao?”

Tề Tín trả lời: “Ừ, có liên quan.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ, rồi nói: “Em thấy Đạm Như không phải dễ chọc đâu, anh kết thúc chóng chóng đi, em sợ cô ta sẽ làm gì đó, tính cô ta, thật sự chuyện gì cũng làm được.”

Tề Tín cười khẽ, anh nói: “Không sao cả, cho dù thế nào, anh cũng không để em bị ảnh hưởng đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Đợt này chúng ta về nhà riêng đi, em thấy Đạm Như thực sự đồ anh rồi, nhờ đâu quan hệ của chúng ta kích thích cô ta, không thể đảm bảo là sẽ có chuyện gì hay không.”

Tề Tín trả lời: “Anh đang định nói với em việc này, mấy ngày này là giai đoạn rất quan trọng, chờ qua lúc này, anh sẽ cho em một cái ngạc nhiên.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Trước tiên anh phải tự bảo trọng đã.”

Tề Tín: “Đã biết.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hừ lạnh: “Em cúp.”

Tề Tín khẽ ừ đáp lại, chờ đến khi đầu bên kia phát ra tiếng tút tút máy bận, mới tắt máy.

Điện thoại lại vang lên.

Tề Tín nhìn cái tên bên trên một chút, trên mặt lộ ra một tia chán ghét, thế nhưng vẫn nhanh chóng nhận điện thoại.

Tiếng Đạm Như truyền qua ống nghe: “Tề Tín, chiều nay đi cùng em nhé?”

Tề Tín rất dịu dàng mà trả lời: “Đương nhiên là được.”

Đạm Như chán chừ một chút, rồi hỏi: “Anh và Hoa Nguyệt Nguyệt trước kia là bạn học cấp ba phải không?”

Tề Tín cười: “Đúng rồi, sao thế?”

Đạm Như dừng lại một chút rồi trả lời: “Tề Tín, anh đã nói, anh thích em.”

Tề Tín cười cười: “Làm sao vậy? Không lẽ em không tin tưởng anh? Anh đã giao cả tim mình cho em rồi, em nói vậy, anh sẽ đau lòng lắm đấy.”

Đạm Như liếc vội vàng nói: “Anh đừng giận mà, em chỉ hỏi thôi.”

Tề Tín cười trả lời: “Tốt.”

...

Gần đây Hoa Nguyệt Nguyệt luôn thấy bất an. Tề Tín vẫn như cũ về nhà, cũng rất bình thường, có điều, lời của Đạm Như, vẫn làm cho cô thấy sợ sệt.

Nếu như, cô ta phát hiện ra cái gì, Tề Tín sẽ ra sao?

Hôm nay đi làm về, Hoa Nguyệt Nguyệt lại càng cảm thấy bồn chồn hơn, cô bảo Tề Tín: “Mai anh đừng đến công ty, em cảm thấy không ổn, khó chịu lắm.”

Tề Tín lắc đầu, nói: “Mai anh phải đến công ty một chuyến, mai là có thể cho em biết việc bất ngờ đó rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn lo lắng: “Đừng đi, em thấy không ổn, thật sự không ổn, hình như Đạm Như đã biết gì đó rồi.”

Tề Tín cười: “Biết thì sao, anh cũng không bị cô ta làm gì đâu, em còn không yên tâm anh sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Vậy đi, ngày mai, xong việc em chờ anh.”

Tề Tín mỉm cười.

Nhưng Hoa Nguyệt Nguyệt... vẫn thấy lo lắng.

Tác giả: =A= không có chuyện gì đâu.

À vâng hẳn là ==

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Âm áp 3

Sáng sớm, Tề Tín dậy thật sớm như thường lệ, có điều, Hoa Nguyệt Nguyệt hôm nay lại không ngủ nướng, vừa nghe Tề Tín có động tĩnh lập tức rời giường.

Tề Tín đang đánh răng, nhìn thấy người nào đó đang bò lên cửa phòng vệ sinh, nhìn nhìn ngó ngó rất quý dị qua khe cửa, cười phì một tiếng, anh phun bọt kem đánh răng trong miệng ra, lấy khăn mặt lau sạch môi, cười: “Sáng nay sao lại có con chuột nhỏ chạy loạn thế này?”

Hoa Nguyệt Nguyệt đẩy cửa ra, nhìn Tề Tín, cau có, trả lời: “Em mà là chuột nhỏ thì anh là gì hả?”

Tề Tín cười ha ha: “Là con mèo ăn chuột đấy.”

Hoa Nguyệt Nguyệt khinh bỉ: “Thôi đi, anh là chuột, chị đây mới là mèo!”

Tề Tín cười: “Rồi rồi, em là mèo, hôm nay sao dậy sớm thế? Ngủ thêm một lúc đi, dù sao cũng còn một lúc mới phải đi làm.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Không, hôm nay em đi cùng anh, anh không cần chờ em, em chỉ cần gọi xe đi theo sau anh là được.”

Tề Tín cũng lắc đầu: “Không được, sao có thể để vợ anh bắt xe đi làm được?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cốc một cái vào đầu Tề Tín, đáp: “Được, đừng nhiều lời, không phải anh nói hôm nay rất quan trọng sao, em cũng không muốn có chuyện không hay xảy ra, nên nhất định anh phải chứng minh cho em giấc quan thứ sáu của em hôm qua là sai, anh nhất định không bị làm sao, được không?”

Tề Tín ôm Hoa Nguyệt Nguyệt, cười: “Yên tâm.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên sát phong cảnh nói: “Được rồi, em chưa đánh răng, anh thật sự phải dùng góc độ này nói chuyện với em hả?”

Tề Tín cười ha ha: “Được rồi, em rửa mặt đi đã.”

Sau đó thì đi ra ngoài.

Hoa Nguyệt Nguyệt cầm bàn chải đánh răng, nhìn nhìn, đây là, bàn chải đánh răng đôi, mà sau khi cưới cô và Tề Tín cùng đi siêu thị mua. Tề Tín là màu hồng, cô là màu xanh, về phần nguyên nhân cho cái sự ngược đời này là, cũng phải nói đây là chủ nghĩa cường quyền của Hoa Nguyệt Nguyệt, rằng tại sao con gái nhất định phải dùng màu hồng, tại sao màu xanh nhất định phải là của nam, không phải là dùng giống nhau sao? Em không thích, cho nên anh phải đổi với em

Tề Tín bất đắc dĩ nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt đang phát tính trẻ con, nói: “Vậy màu xanh em dùng, màu hồng để anh, được chưa?”

Hoa Nguyệt Nguyệt khi đó còn rất gọi dòn bỏ ngay: “Đương nhiên, anh bề ngoài lẳng lơ, màu hồng là hợp nhất rồi.”

Tề Tín cũng coi như Hoa Nguyệt Nguyệt nói thế là khen, cười híp mắt.

Hoa Nguyệt Nguyệt cầm bàn chải, bóp kem đánh răng lên trên, chất kem trong suốt long lanh, nhúng qua nước, trở thành một đám bọt trắng trong miệng.

Cô gái trong gương, trên mặt có một chút hồng hồng, da dẻ không tệ.

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ đến một câu nói, phụ nữ được thỏa mãn, chắc chắn sẽ trở nên đẹp.

So qua so lại, đúng thật là mình đẹp lên một chút, đương nhiên cô tuyệt đối không thừa nhận là do công dụng của Tề Tín, cô vô cùng tin tưởng, là nhờ kỹ thuật trên giường của cô mới có thể được như vậy.

Cô phun bọt trong miệng, cầm khăn mặt, lau.

Khăn bông này cũng rất tốt, lúc trước Hoa Nguyệt Nguyệt không hiểu được phải làm sao chăm chút cho những chi tiết nhỏ nhất như thế này, nhưng lần nào cũng là Tề Tín chú ý đến chi tiết hơn, ngay khi mới kết hôn, anh đã đổi khăn mặt hình con voi của Shin-chan cô dùng suốt hai năm sang cái khăn này, nói là loại khăn này cô dùng dễ chịu hơn.

Luận về chu đáo, Tề Tín tuyệt đối là hơn hẳn người thường.

Hoa Nguyệt Nguyệt cầm kẹp tóc màu đen cài lên đầu, kéo kéo tóc con lợn xộn vào đó, rồi bôi đồ dưỡng da chăm chút cho cái bản mặt nhà mình.

Không thể không nói, ngay cả đồ mỹ phẩm cũng là Tề Tín mua cho cô, Tề Tín bảo, loại này dùng tốt lắm, sau đó cô dùng mới thấy đúng là như vậy.

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ, đột nhiên, hiểu ra.

Dường như Tề Tín đã hoàn toàn dung hợp với cuộc sống của cô, bất kỳ một chi tiết nhỏ nào cũng có thể thấy được bóng dáng của anh, trong căn nhà này, mỗi một ngõ ngách đều có hơi thở của hắn.

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười, vỗ vỗ kem dưỡng đã trên mặt, để cho nó tán đều trên da,

Làm xong, Hoa Nguyệt Nguyệt đi ra, đã thấy Tề Tín đang bận rộn trong bếp.

Trước đây, bữa sáng của Hoa Nguyệt Nguyệt, không phải là bánh mì thì cũng là đồ ăn nhanh hay cái gì đấy ăn quá quá thôi.

Có khi bận việc, đi đường gấp cái gì thì tiện ăn cái đấy, có hôm vận khí tốt, gặp hàng xúc xích, có khi đành chịu bụng đói về nhà, ăn mì gói.

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng lười, kể cả người không biết nhìn người cũng thấy được, cho nên không nghĩ đến chuyện tự mình xuống bếp, đối với cô, nhà

bếp là nơi xa lạ.

Bởi vì những thứ cô làm, chưa từng có ai khen là ăn được cả.

Cô ngồi bên bàn ăn, chờ Tề Tín bày bữa sáng giàu dinh dưỡng lên.

Nói thật, việc Tề Tín biết nấu ăn thật sự làm cô tròn mắt, thậm chí còn làm quá tốt, tuyệt đối không thua đầu bếp khách sạn năm sao, hơn nữa không chỉ ngon, mà mỗi ngày đều có thay đổi phong phú, lại còn trình bày đẹp rất kích thích người ăn.

Từ sau khi Hoa Nguyệt Nguyệt gả cho Tề Tín, cô luôn cảm thấy cuộc sống thật quá tuyệt vời.

Tình đây là có đồ ăn ngon, một có người đảm bốp, việc gì cũng có người làm giúp.

Đối với người theo trường phái thích tự thể hiện như Hoa Nguyệt Nguyệt, thật ra có chút không quen, nhưng lần nào cũng vậy, cô đều thấy rất thoải mái, rất nhàn nhã, cuộc sống thế này, đúng là ông trời thiên vị cô rồi.

Tề Tín bung bữa sáng lên, Hoa Nguyệt Nguyệt vui vẻ ăn.

Tề Tín ngồi đối diện Hoa Nguyệt Nguyệt, mỗi lúc ăn cơm lại hơi chút là nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, sau đó cười vói về mặt mẫn nguyện.

Kiểu hành động như mẹ hiền thế này, làm cho Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi đối diện anh đôi khi không thể cảm thấy ngon nổi.

Tề Tín rửa bát xong, đi lấy xe.

Còn Hoa Nguyệt Nguyệt chặn một chiếc taxi, chờ thấy Tề Tín đi từ trong gara ra, làm như gián điệp nói với tài xế taxi: “Bám theo anh ấy.”

Tề Tín quay hướng xe taxi của Hoa Nguyệt Nguyệt vẫy vẫy tay, rồi mới lái xe đi.

“Anh này, lái đi chứ.”

Tài xế taxi nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt như nhìn một đũa đờ hơi.

Hoa Nguyệt Nguyệt da mặt dày vậy đâu cảm nhận được gì đâu.

Dọc đường đi, cô vẫn dõi theo xe Tề Tín, nhìn theo để đảm bảo an toàn của anh, xem có vấn đề không, nếu có vấn đề gì, chắc chắn có sẽ là người đầu tiên lao ra.

Nhưng mà, hình như hết sức bình thường.

Tề Tín đến công ty, đỗ xe qua một bên, rồi vẫy vẫy tay với taxi, đi vào công ty.

Hoa Nguyệt Nguyệt lấy tiền trả taxi, nói: “Anh làm rất tốt.”

Tài xế một lần nữa nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt như nhìn đũa thiếu năng.

Tác giả: vừa phát hiện ra tui lại không đi vào vấn đề chính rồi, đừng oánh tui, mai tui lại quay lại.

Còn con editor M thì hẹn các bạn vào một ngày xa lắm nghen.

Sắp sửa thi cử chả biết ngồi làm lúc nào

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Âm áp 4

Đến công ty, Hoa Nguyệt Nguyệt thực sự không thể tiếp tục kè kè sau lưng Tề Tín như tên biến thái, cô vào tầng mình làm việc.

Nhìn quanh một vòng, Hoa Nguyệt Nguyệt bắt đầu cười thành tiếng: “Cuối cùng cũng có một ngày anh đi sớm hơn bọn trẻ con kia, hôm nay anh phải chờ từng đũa đến cười vào mặt chúng nó, còn đi muộn hơn cả anh.”

Vì thế, Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi ở chỗ dễ nhìn nhất trong phòng chờ cấp dưới đến.

Người đầu tiên, meganeko (em gái đeo kính) vào, đầu tiên là nhìn một vòng, không thấy Hoa Nguyệt Nguyệt, sau đó lén lút cầm cái gối của Tiểu Lý ngồi sát vách thường dùng lúc nghỉ trưa, ngửi ngửi, trên mặt tỏa ra vẻ khao khát vô cùng hèn hạ.

Hoa Nguyệt Nguyệt suýt nữa thì bật cười thành tiếng, quá mức đáng sợ! Hóa ra meganeko thích Tiểu Lý, cô còn tưởng cô ấy định cả đời không lấy chồng cơ.

Người số 2, Tiểu Lý đến, mặt không thay đổi đi qua, hoàn toàn không nhìn thấy Hoa Nguyệt Nguyệt.

Meganeko nhìn Tiểu Lý một chút, bật người lên nói: “Giờ đã tới sao, còn sớm lắm.”

Tiểu Lý trả lời: “Không thì đồng việc chị Hoa ném cho làm kiểu gì? Mình muốn đến sớm chút, tối không cần làm thêm giờ nữa.”

Meganeko nháy mắt một cái: “Tối bạn à?”

Tiểu Lý sờ sờ đầu trả lời: “Có bạn gái, đương nhiên phải đi với cô ấy nhiều rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt có cảm giác trong nháy mắt nghe được tiếng đổ vỡ. Cô biết chứ đó là một trái tim thiếu nữ mong manh của meganeko đó!!!!

Làm một lão làng tán gái, cô rất muốn đi ra, chỉ vào mặt Tiểu Lý: “Sao cậu không thấu hiểu tâm lòng thiếu nữ của meganeko thế hả! Vốn tôi tưởng cô ấy ngày ngày mang cơm cho cậu là vì muốn cậu mang trà sữa giúp cô ấy. Vốn tôi tưởng cô ấy ngày ngày lau bàn cho cậu là vì cậu trả tiền công. Vốn tôi tưởng cô ấy tặng cậu quyển sách cậu thích, là vì muốn cậu mua quà quê nhà cậu cho cô ấy. Nhưng tôi đã nhầm! Meganeko của chúng ta một mảnh chân tình, cả tôi cả cậu đều không phát hiện... Ồi, đây rốt cuộc là vấn đề ở cậu, hay là vấn đề ở cô ấy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt vội vàng lắc đầu, thế thì không khác gì làm loạn cả! Cô cũng không tin, không ai nhìn thấy sự tồn tại của cô.

Nhưng, cô đã làm.

Người thứ ba tới, không thấy cô, cô tự an ủi, còn người thứ tư.

Người thứ tư đến, không thấy cô, cô tự an ủi, chỉ là không ngồi ở chỗ bắt mắt lắm thôi.

Người thứ năm đến, tiếp tục không thấy cô, cô an ủi bản thân, ít ra cấp dưới của mình cũng có mười mấy người cơ mà.

...

Đến khi người cuối cùng đến rồi, như thường, không thấy cô, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm thấy cuộc đời này thật là khó tưởng tượng!!!

Đột nhiên có người nói: “Kì lạ quá, chị Hoa sao giờ còn chưa đến? Không phải hết giờ quét thẻ rồi à?”

Tiểu Lý trả lời: “Chắc là ốm rồi.”

“Chắc chắn là ốm.”

Cả một đoàn người phụ họa.

Hoa Nguyệt Nguyệt nổi giận, vọt từ trong phòng làm việc ra, hét: “Mấy đứa! Tôi đến từ sớm rồi cơ nhé!”

Đoàn người im lặng mấy giây.

“Chị Hoa ạ, chị làm thế nào vậy? Sao có thể chạy vào phòng làm việc từ khi nào mà bọn em không phát hiện được vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...”

“Chị Hoa, chị thật thánh.”

Hoa Nguyệt Nguyệt từ đó về sau quyết định không bao giờ đi làm sớm nữa, vì đám khốn nạn này, cơ bản có bao giờ tin cô sẽ đi làm sớm đâu.

...

Tề Tín về bộ phận của mình, thì nghe có người gọi anh từ sau lưng.

Đạm Như trang điểm nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tề Tín – hôm nay cô ta mặc rất đẹp, nói: “Tề Tín, hôm nay anh xin nghỉ đi cùng em đi, em có một thứ muốn đưa cho anh.”

Tề Tín cười cười: “Được thôi.”

Đạm Như mỉm cười nói: “Tề Tín, anh thấy em hôm nay thế nào?”

Tề Tín trả lời: “Rất đẹp.”

Đạm Như cũng cười: “Rất thích hợp để kết hôn rồi đó.”

Tề Tín đẩy mắt lên nhìn một tia sáng lạnh, nhưng chỉ thoáng qua, lại khôi phục thái độ bình thường: “Dĩ nhiên, không phải anh đã nói với em từ lâu rằng em rất quyến rũ rồi sao?”

Đạm Như cười cười, nói: “Em đã xin nghỉ rồi, em đứng chờ anh ở cổng công ty.”

Tề Tín nhìn theo Đạm Như rồi đi, ấn phím gọi trên điện thoại: “Bố, bây giờ con định ra ngoài với Đạm Như.”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói trầm ổn của Tề Hùng Trạch: “Bố sẽ gọi người đi theo bảo vệ con, tên quản lý đó thật đúng là ăn gan hùm mặt báo rồi, dám bắt tay với cô ta đục khoét ngân quỹ của công ty. Tề Tín, lần này con làm rất tốt, bố tin sau lần này những người khác sẽ phải đánh giá cao khả năng của con.”

Tề Tín lại dặn: “Bố, con sợ Hoa Nguyệt Nguyệt sẽ lo lắng, đến lúc đó bố nhớ nói với cô ấy, là con đến chỗ bố.”

Tề Hùng Trạch gật đầu: “Được rồi, con nhớ cẩn thận.”

Tề Tín cúp điện thoại, làm thủ tục xin nghỉ phép như bình thường rồi ra công ty.

Đạm Như đứng ở cạnh xe anh, chờ đợi.

Tề Tín mở cửa xe, để Đạm Như ngồi cạnh tay lái, rồi hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Đạm Như cười: “Anh cứ lái đi.”

Tề Tín lạnh nhạt nhìn lại Đạm Như, cũng không nói thêm gì nữa.

Dọc đường đi, Đạm Như lại không giống bình thường quần quít lấy Tề Tín. Mà Tề Tín cũng chú ý bất cứ sự bất thường nào của cô ta.

Đột nhiên, Đạm Như nói: “Tề Tín, kết hôn với em nhé?”

Tề Tín đang lái xe, bàn tay gạt nhẹ khó có thể nhìn được, trả lời: “Quá sớm, anh và em mới quen nhau mấy tháng.”

Đạm Như quay đầu về mặt thành thật: “Thì làm sao chứ? Em rất thích anh, mà anh cũng nói anh thích em, nên, chúng ta kết hôn không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Tề Tín gật đầu: “Đúng là thế, có điều phải đợi mấy ngày đã.”

Đạm Như lại hỏi: “Là mấy ngày?”

Tề Tín nhìn chằm chằm vào đường đi trước mặt trả lời: “Hai ba ngày là được.”

Đạm Như cười: “Vậy thì có gì khác nhau đâu, hôm nay em mang hộ khẩu và chứng minh thư rồi, giờ chúng ta đến nhà anh lấy chứng minh thư, là có thể kết hôn.”

Tề Tín cười cười: “Quá gấp đấy.”

Đến đây, Đạm Như không còn giữ được giọng điệu nữa: “Không phải anh nói anh rất thích em sao? Nói là muốn cùng em cướp lấy công ty trong tay bố anh sao? Sao nào? Không muốn kết hôn với em?”

Tề Tín trả lời: “Làm sao biết được? Chẳng qua anh thấy như thế quá vội vàng, đối với anh hay em đều không tốt.”

Đạm Như cười: “Có gì không tốt? Em đã nói với mẹ em, em muốn kết hôn với anh, mẹ em nói anh nhất định là một người chồng tốt.”

Đôi mắt hoa đào mỉm cười: “Vậy à? Có điều bố mẹ anh không biết, chờ có cơ hội, chúng ta gặp người lớn hai bên rồi hãy đi đăng kí được không.”

Đạm Như lạnh giọng: “Tề Tín, anh không muốn kết hôn với em đúng không?”

Tề Tín vẫn giữ nguyên nụ cười: “Làm sao biết được?”

Đạm Như cười lạnh: “Là vì đồ đệ tiện Hoa Nguyệt Nguyệt đó phải không?”

Tề Tín cũng lạnh mặt: “Chuyện của hai chúng ta, sao lại kéo cô ấy vào?”

“Đừng giả bộ ngạc nhiên, tôi đã thấy anh và Hoa Nguyệt Nguyệt ở chung với nhau rồi, thật ra anh thích Hoa Nguyệt Nguyệt đúng không, sau đó nó bảo anh đi tiếp cận trả thù tôi, giờ còn tiếp tục giả vờ sao, anh đúng là quá độc ác.”

Tề Tín lạnh nhạt: “Không rõ em đang nói gì.”

Đạm Như cười thành tiếng: “Giả ngu sao? Tề Tín, tôi còn có ảnh của mấy người đấy, anh còn định không thừa nhận?”

Tề Tín lạnh nhạt nhìn Đạm Như, rồi trả lời: “Cho nên?”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Âm áp 5

Đạm Như không nói gì thêm.

Tề Tín lái xe, nhìn thẳng vào mặt đường trước mặt, khóe mắt lại để ý nhất cử nhất động của Đạm Như.

Rất lâu sau đó, Đạm Như đột nhiên lên tiếng: “Tề Tín, kết hôn với em đi.”

Tề Tín châm chọc kéo cao khóe môi: “Có thể được sao?”

Đạm Như tiếp tục nói: “Em yêu anh, thật sự em rất yêu anh, chỉ cần anh kết hôn với em, em sẽ đưa tài liệu vụ giao dịch U từ chỗ quản lý cho anh.”

Tề Tín lắc đầu: “Đạm Như, nếu anh muốn, thì giờ anh đã có thể cướp lấy được rồi, em không uy hiếp được anh.”

Đạm Như nở nụ cười: “Không uy hiếp được? Anh chắc chứ?”

Tề Tín sùng sốt, quay đầu: “Đạm Như, em đừng động đến Hoa Nguyệt Nguyệt.”

Đạm Như cười đến vui vẻ, gương mặt xinh đẹp như thể bị một nụ cười làm cho biến dạng đáng sợ: “Xem ra, đúng là anh thích Hoa Nguyệt Nguyệt, thích đến mức không thể quay đầu nhĩ.”

Tề Tín nhàn nhạt trả lời: “Là yêu, cô cơ bản không hiểu đâu.”

Đạm Như đưa ngón tay cuốn cuốn lấy tóc mình, nói: “Vậy sao? Tề Tín, tôi vừa nói là tôi yêu anh đấy, vậy mà anh ngay trước mặt tôi nói là anh thích người khác, anh đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

Tề Tín bình tĩnh đáp: “Chắc là bố tôi đã báo cảnh sát rồi, hơn nữa, bố tôi sẽ không để Hoa Nguyệt Nguyệt gặp nguy hiểm.”

Đạm Như nở nụ cười: “Bố anh sẽ làm thế, nhưng tay chân là của Hoa Nguyệt Nguyệt kia mà, anh nói xem, nếu cô ta thấy tin nhắn anh gửi, gọi cô ta ra ngoài, thì sẽ thế nào đây?”

Ý cười trong đôi mắt hoa đào biến mất, anh rút một tay, sờ sờ điện thoại trong túi quần áo.

Biến mất từ bao giờ?

Đạm Như nhìn anh, nói: “Tôi đã nói với anh rồi, trước khi vào công ty này, cuộc sống của tôi không phải thứ anh có thể tưởng tượng được đâu, mấy trò ăn cắp vặt thế này, với tôi chỉ là muối.”

Tề Tín cố bình tâm lại, bật người vòng xe lại.

Đạm Như cười lạnh: “Tề Tín, đừng cố mà làm gì, từ nãy tôi nói để anh lái xe, giờ anh đã lái đến ngoại ô rồi, trở lại công ty, cũng mất ít nhất là một giờ kia.”

Tề Tín tăng lực ấn chân ga.

Đạm Như nói tiếp: “A, trước khi vào công ty, tôi còn quen biết một vài người, tôi nghĩ bọn họ chắc đã đang chờ Hoa Nguyệt Nguyệt ở cửa rồi đó.”

Tốc độ chiếc xe đã bằng mức đua xe, chắc hẳn đã bị bắn tốc độ.

Có điều, bây giờ với Tề Tín, chuyện đó không phải là chuyện quan trọng.

Từ đầu đến cuối anh không hề muốn Hoa Nguyệt Nguyệt bị dính vào chuyện này, giống như khi anh vừa mới vào công ty, đã nghe nói Hoa Nguyệt Nguyệt và Đạm Như không hợp nhau rồi. Nói thế nào thì nói, là chồng của Hoa Nguyệt Nguyệt, cả tình cả lý, đều phải thương vợ, hơn nữa, Hoa Nguyệt Nguyệt là bảo bối anh nâng niu, bị một à dựa vào tư sắc để thăng chức bất nạt, không lẽ anh lại không làm gì?

Trước khi vào công ty, Tề Hùng Trạch cũng đã nói, chi và thu của công ty có vấn đề, tuy trên số liệu cũng không phải là lớn, không phát hiện được, nhưng sơ hở này đã tồn tại từ mấy năm nay rồi, qua bao nhiêu thời gian như thế, số tiền này có thể nói là thực sự rất khổng lồ, Tề Hùng Trạch hoài nghi trong công ty có người muốn ăn rỗng công ty.

Tề Tín trước đây chưa từng nghĩ đến chuyện thừa kế công ty. Với anh, công ty của cha anh, chính là một sự trói buộc.

Có điều, coi như là vì người đó, anh cũng phải thừa kế nó.

Lúc trước, khi Hoa Nguyệt Nguyệt vào làm ở đây, anh đang ở Mỹ cũng đã biết rồi, anh đã gọi cho Tề Hùng Trạch, nói, nhất định bỏ phải tuyển cô ấy.

Tuy bằng cấp của Hoa Nguyệt Nguyệt chưa tính là cao nhất, nhưng anh tin tưởng năng lực của cô.

Từ trước đến nay, chỉ cần là chuyện cô muốn làm, cô sẽ dốc hết sức mà hoàn thành. Kể cả Trình Hòa.

Cũng bởi vì sự cố chấp ấy, ngày ấy anh mới nghĩ rằng chuyện chẳng có cách nào cứu vãn, giống như một cú giầy cuối cùng trước khi hấp hối, anh rời nơi này mà đi.

Anh vẫn luôn nghĩ, vì sao hồi đó vào lúc Hoa Nguyệt Nguyệt tự khóc thầm, anh không thể bước về phía trước mà nói ra tất cả với cô?

Suy cho cùng, chỉ có hai chữ, hèn nhát.

Anh sợ sẽ phải nhận một lời cự tuyệt.

Đó là điều anh luôn sợ hãi.

Hôm nay anh có Hoa Nguyệt Nguyệt ở bên mình, có đôi khi anh cũng không thể tưởng tượng được ra, chuyện này như một giấc mộng dài. Người khác còn nói Hoa Nguyệt Nguyệt không xứng với anh, nhưng chỉ có anh biết, ngay từ đầu, anh đã chẳng xứng với cô.

Cô dũng cảm, mà anh thì hèn.

Trong tình yêu, trong tất cả.

Anh muốn tạo ra một cuộc sống tốt đẹp cho Hoa Nguyệt Nguyệt., Máy lão già trong ban giám đốc vẫn khinh thường tác phong của anh, Tề Hùng Trạch đã nói, đây là một cơ hội để thay đổi hình tượng của anh. Đối với Hoa Nguyệt Nguyệt đây cũng là chuyện tốt.

Người khác sẽ không còn dễ dàng mà đặt điều cho Hoa Nguyệt Nguyệt nữa, nói cô vô dụng thế mà cũng làm trưởng phòng.

Anh thừa nhận, lúc đầu, đúng là anh ngầm nâng đỡ cô, nhưng sau này, những thành quả đó là tự bản thân cô cố gắng, chứng minh lựa chọn của anh không hề sai.

Chuyện này vốn không an toàn, ngay từ đầu anh cũng không muốn để Hoa Nguyệt Nguyệt biết.

Tề Hùng Trạch đã nói, nếu như thành công, thì có thể bảo vệ được quyền thừa kế công ty của anh.

Mà nếu thất bại...

Anh đánh cược một lần, anh muốn, mình không phải chỉ có thể cho Hoa Nguyệt Nguyệt cảm giác an toàn.

...

Đạm Như đột nhiên giành lấy tay lái, cô ta nói: “Tề Tín, anh định hủy hoại đời này của tôi phải không, anh đừng tưởng tôi sẽ khinh địch như thế mà để cho anh đi gặp Hoa Nguyệt Nguyệt.”

Xe của Tề Tín nhắm thẳng hướng một cột điện gần đó.

Cảm giác khó thở truyền lên đầu, trước mặt Tề Tín là túi khí.

Trước mắt anh có chút màu đỏ, anh cảm thấy đường phía trước mờ ảo quá, nhưng anh còn có ý thức. Nhìn qua Đạm Như ở bên cạnh, không phải là bị thương nhẹ, nhưng chắc cũng không nguy hiểm đến tính mạng, đã ngất rồi.

Anh vịn cửa xe đi ra, đầu tiên là gọi điện cấp cứu.

Sau đó cầm một chiếc taxi, anh đưa tiền cho tài xế, nói: “Cho tôi mượn xe của anh, số tiền này là của anh, trước khi xe cứu thương đến, nhờ anh trông giúp người kia.”

Tài xế nhìn nhìn chỗ tiền đó, vẻ mặt có chút kích động, nhưng không yên tâm, hỏi: “Giờ anh còn bị thương ở đâu, lái xe không an toàn, chờ xe cứu thương tới đi.”

Tề Tín không trả lời anh ta, lên xe, để lại một vệt khói dài.

...

Hôm nay Hoa Nguyệt Nguyệt rất nhàn rỗi. Gần đây chẳng có dự án gì lớn, khó có dịp được nghỉ ngơi, cô ngồi trước bàn làm việc, lúc đi lấy cà phê, cô nghe một nhân viên nói: “Cậu nhìn thấy không? Trưởng phòng Tề và trưởng phòng Đạm ra ngoài đó.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Minh không rõ lắm, dù sao cũng chỉ là vừa hay mình đi qua thôi. Minh nghe trưởng phòng Đạm bảo trưởng phòng Tề đi theo cô ta. Hình như là đi đâu ỹ?”

“Đang giờ làm việc mà?”

“Đúng rồi, người đâu, chắc gì đã được làm phu nhân chủ tịch chứ, chưa chi đã đòi bỏ việc rồi.”

“Ày, đúng là phiền.”

“Bây giờ đàn ông đúng là chỉ biết nhìn bề ngoài mà.”

“Không biết nữa. Chẳng ai phát hiện nội tâm đẹp đẽ của chúng ta chứ, thật là đau lòng mà.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngây ngẩn cả người, tâm trạng bất an của cô lại nổi lên, giống như tối qua – bồn chồn, tim đập loạn.

Cảm giác này làm cô cảm thấy rất kinh khủng, cho nên cô mới khuyên Tề Tín đừng tới công ty.

Cô vội vàng chạy về hướng phòng làm việc của anh

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Âm áp 6

Phần 2: Cô gái vô liêm sỉ quyết ủy thân cho trung khuyển đại nhân

Chuông báo tin nhấn vang lên, Hoa Nguyệt Nguyệt mở di động, thấy là tin Tề Tín gửi, nhanh chóng mở ra.

“Anh chờ em ở cửa, nhanh ra đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt có chút vội vàng. Cô muốn gặp Tề Tín ngay bây giờ. Nhưng ngay khi bước chân khỏi công ty, trong đầu cô đột nhiên hiện ra câu mà anh đã nói.

“Anh sẽ không để em bị ảnh hưởng đâu.”

Bước chân của cô bị kìm lại, cô tỉnh táo trở lại. Thứ nhất, nếu là Tề Tín thật, thì dù thế nào cũng không để cho cô phải ra ngoài trong giờ làm việc. Thứ hai, Tề Tín đã nói chuyện của anh làm không muốn cô dính vào, giờ lại gửi tin nhắn đến, nói khác hẳn với lúc trước. Quan trọng nhất là, tin nhắn của Tề Tín không bao giờ có cái giọng này.

Nếu là Tề Tín, chắc chắn phải viết là “Anh ở dưới tầng, em làm cho xong việc rồi xuống gặp anh, đừng vội.”

Vĩnh viễn không bao giờ thúc giục.

Hoa Nguyệt Nguyệt suy nghĩ mãi, mình có nên gọi cho Tề Tín hỏi một chút không.

Điện thoại gọi được, nhưng tút tút mãi.

Cho đến khi.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhẹ hỏi: “Tề Tín à?”

Đầu bên kia chẳng có tiếng gì.

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng nóng ruột, “Tề Tín, anh nói gì đi chứ, em đang rất lo.”

“Ồ, đúng là tình cảm quá, Tề Tín, mày nói có phải không?” Đầu bên kia truyền đến giọng của một người đàn ông, có vẻ đầu gấu.

Có một giọng nam mờ mờ ở gần đó, hình như là Hoa Nguyệt Nguyệt em đừng tới đây...

Hoa Nguyệt Nguyệt sùng sốt, “Anh là?”

Người đàn ông nói: “Hai chúng mày chơi trò bạn bè cũng vui quá nhỉ. Tề Tín giờ đang ở trong tay tao, muốn cứu nó, mày phải ra ngoài. Tao ở trong nhà hoang bên cạnh công ty chúng mày. Đừng có dẫn thêm người. Cần thận mạng của thằng này.”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Được.”

...

“Trần ca, chiều này của anh đúng là hay, con bé đó đến thật kia.” Đám tay chân đứng cạnh khom lưng cúi đầu với một người đàn ông đầu trọc.

“Đương nhiên rồi, ra đường muốn kiếm được ăn thì phải có cái đầu.” Trần ca chỉ chỉ đầu mình, tự hào nói.

“Con bé nó đến, chờ chút nữa, đánh cho nó mấy trận, trút giận cho Đạm Như.”

“Nhưng mà, Trần ca à... người ta cũng một thân con gái, em nghĩ phải ra tay nhẹ nhàng chút, không thể để có án mạng.” Đám tay chân nói.

“Đừng có lằng nhằng, chúng mày sợ chứ gì? Có chuyện gì thì tao lo.” Trần ca vỗ vỗ ngực.

“Hay quá, có câu này của Trần ca, bọn em không phải sợ nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt từ từ đi tới, gõ lên cửa sắt rách nát.

Trần ca đưa mắt ra hiệu, để cho cả đám cùng nhào lên bắt Hoa Nguyệt Nguyệt.

Ngay khi cửa mở, một đám đầu gấu nhào ra cửa.

“A – mẹ, đứa nào đè lên tao?” Người đầu tiên ra ngoài Trần ca vỗ ếch, một đám đực rựa đè cả vào hắn.

Trần ca thấy cách đó không xa có một đôi chân phụ nữ đến gần, xung quanh có tiếng bước chân.

“Đi ra hết đi, bắt chúng cho tôi!” Tề Hùng Trạch quay đầu nói với đội bảo vệ.

Đội khi Trần ca kịp phản ứng, hắn và đám tay chân đã bị khống chế trên mặt đất.

Trần ca nhếch miệng cười: “Con chó cái, mày giỏi lắm, mày không sợ bỏ mày bị bọn tao giết sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười lạnh: “Mày tưởng tao ngu chác. Thứ nhất, tao tin Tề Tín sẽ không bị chúng mày bắt dễ dàng như thế được. Thứ hai, từ đầu đến cuối chỉ nghe được có một tiếng lầm bầm của nam giới, ai biết được có phải Tề Tín không. Ba, nếu như là Tề Tín, cho dù anh ấy có gặp nguy hiểm đến tính mạng cũng không thể để chúng mày cầm được đi động của anh ấy, khiến cho tao gặp nguy hiểm, trừ khi anh ấy mất đi động.”

Trần ca hết lời, “Mày không tin, thì để anh em tao làm thịt bỏ mày, giờ tao chỉ cần gào một tiếng, chúng nó còn ở sau kho hàng sẽ nghe thấy giết bỏ ngay thằng bỏ mày.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nở nụ cười, rất khinh miệt: “Vậy mày gào đi.”

Cuối cùng thì Trần ca cũng không kêu la gì cả.

Tề Hùng Trạch lệnh người giải cả đám Trần ca lên đồn, rồi nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Thật không hổ là con dâu của bố, lạnh lùng tinh táo được như vậy là tốt!”

Nhưng cũng đến khi ấy Hoa Nguyệt Nguyệt quy xuống.

Thực ra, cô đang đánh cuộc.

May quá, cô đã thắng.

Chỉ là, Tề Tín ở đâu...

Di động của Hoa Nguyệt Nguyệt lại vang lên, cô nhận điện thoại, giọng nói xa lạ của nam giới vang lên.

Anh ta hỏi: “Cho hỏi cô có phải là vợ của Tề Tín không? Anh nhà cô xảy ra tai nạn, chúng tôi cần cô đến giải quyết một số thủ tục.”

Giọng nói của Hoa Nguyệt Nguyệt có chút run rẩy: “Tề Tín đâu?”

Anh ta nói: “Tề tiên sinh không rõ đã đi đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt tự nói với mình, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, cô nói với đầu dây bên kia: “Tôi biết rồi, cảm ơn ngài.”

Cô báo chuyện đó với Tề Hùng Trạch, rồi tự mình đi về nơi vụ tai nạn xảy ra.

Thậm chí cô còn quên mình phải gọi xe, chỉ cứ thế cắm đầu chạy.

Trong đầu là nụ cười ngày hôm qua của anh, rõ ràng anh đã nói anh sẽ không sao, sao giờ lại thành như thế?

Nếu không có anh, vậy em... biết phải làm sao?

Hoa Nguyệt Nguyệt không biết vì sao, mình lại trào nước mắt.

...

Có đôi khi đời người là câu chuyện máu chó như thế, Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn thấy phía trước có một chiếc taxi lái đến, đột nhiên nghĩ ra, có lẽ ngồi xe sẽ nhanh hơn.

Cô chần chiewicz xe, như thể không cần sống nữa.

Vừa mở cửa xe ngồi vào ghế sau, nói: “Đường XX.”

Hoa Nguyệt Nguyệt rất lo lắng, thậm chí cũng không nhìn mặt mũi tài xế, cho đến khi, chờ mãi mà chẳng thấy tài xế lái đi.

Cô ngẩng đầu.

Thấy Tề Tín cười, nhìn cô, gương mặt tuấn tú có quá nhiều màu sắc. Cái trán đang chảy máu.

Anh nói: “May quá, may quá, em không sao.”

Sau đó, gục ngay trên ghế lái.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Tề Tín, đột nhiên thấy nửa muốn cười, mà nửa muốn khóc.

Cô gọi cho 112 xong, vươn tay vuốt ve mặt của anh.

Cô nói: “Tề Tín, anh xuất hiện trong đời em, đúng là một sự bất ngờ.”

Có một giây nào đó, cô đã nghĩ, nếu không có anh, có phải cô đã không hề biết đến hạnh phúc...

Đời này, cô, không thể không có anh.

Đột nhiên cô cảm thấy như thế.

Giống như đã hạ quyết tâm.

Tề Tín, trên đời có hai loại người. Một loại sẽ cho anh một tình yêu cuồng nhiệt kịch tính, cho anh sự ngọt ngào như kẹo ngọt, nhưng cũng sẽ cho anh nỗi đau đớn tột cùng. Còn một loại khác, sẽ cho anh một dòng suối mát dịu dàng nhưng không bao giờ cạn, cho anh nửa đời tươi sáng và rực rỡ. Mà với em, anh chính là người thứ hai.

Cũng là người mà em cần.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Âm áp 7

Tề Tín vào bệnh viện, người ta bảo là chấn thương sọ não nhẹ, không tính là nghiêm trọng cho lắm, nhưng bây giờ, toàn bộ từ trên xuống dưới trong công ty, bao gồm bác lao công ở toilet, đều đến thăm nom

Bác gái chân thành nắm tay Tề Tín: “Tôi thấy cậu rồi, sau này cậu nhất định sẽ trở thành lãnh đạo lớn nhất của công ty, đến lúc đó cậu tuyệt đối đừng quên, bà già này từng đến gặp cậu! Tuyệt đối không được quên bác gái này! Nhớ lời tôi dặn chưa?”

Tề Tín: “...Vâng, bác, đời này cháu sẽ không bao giờ quên bác.”

Thật lâu sau này, khi bác được thăng chức lên làm tổ trưởng tổ vệ sinh, làm sếp của 5 nhân viên vệ sinh khác, bác đồng dục nói với năm cấp dưới của mình: “Có biết nhờ gì mà tôi được như hôm nay không?”

Năm nhân viên đồng thanh: “Quét dọn sạch sẽ.”

Bác gái run rẩy: “Không phải.”

Năm nhân viên lại đồng thanh: “Lau cửa sổ cũng sạch.”

Bác gái gào lên: “Cũng không phải.”

Năm nhân viên người này nhìn người kia, cuối cùng đáp: “Vậy là bác bị quy tắc ngầm sao?”

Bác gái đau lòng: “Lũ trẻ con các cô cậu thật là hư, muốn tôi chết phải không, trái tim tôi đang tan ra từng mảnh đây.”

Năm nhân viên cùng hỏi: “Vậy tại sao?”

Bác gái trả lời: “Tôi từng đi thăm chủ tịch của chúng ta lúc cậu ấy nằm viện, mà chủ tịch lúc đó rất cảm động nói với tôi, vĩnh viễn sẽ không quên tôi, cho nên tôi mới được như hôm nay.”

Năm nhân viên hỏi: “Như vậy nghĩa là sao? Chúng cháu phải nịnh nọt chủ tịch sao?”

Bác gái trả lời: “Không, sau này nhớ là phải đi thăm thôi, không cần mua quà, nhà chủ tịch cũng không cần, thế cho tiết kiệm.”

Năm nhân viên: “...”

Lại đi lạc chủ đề rồi.

Quay lại chuyện cũ, giám đốc và Đạm Như đều bị công ty khởi kiện, hơn nữa, trước khi ra đi, Đạm Như còn nghe được Tề Hùng Trạch gọi Hoa Nguyệt Nguyệt là con dâu, về mặt đó, thực sự là Hoa Nguyệt Nguyệt muốn cầm máy chụp lại lắm.

Có điều, Đạm Như còn bảo Hoa Nguyệt Nguyệt chuyển lời với Tề Tín trong bệnh viện là: “Em thích anh là thật lòng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đầu tiên là cảm khái chồng mình quả là hấp dẫn quá, sau đó, yên lặng trầm nghĩ nói một câu.

Bảo bà đây chuyển lời à, nghĩ hay quá ha, bà đây còn chưa tìm cô tính sổ đấy!

Hoa Nguyệt Nguyệt không có phẩm chất thánh mẫu đâu, nhưng khi cô nhìn thấy giám đốc, cô vẫn thấy lòng mình ê ẩm.

Đó là người từng dúi dất cô, giờ cô cũng không biết mình phải nói gì nữa.

Điều duy nhất cô có thể làm, là nói với ông: “Cháu sẽ chăm sóc con trai cho chú, cảm ơn chú đã rất tận tình chỉ dẫn cháu lúc cháu mới đến đây làm việc.”

Giám đốc cười khò sò: “...Thực ra, còn có một người...”

Cảnh sát kéo giám đốc đi: “Không có thời gian đâu, có gì cần nói để sau.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe được lời ông nói, nhưng cũng không biết giám đốc có ý gì.

Như thường lệ, hết giờ làm, cô mua vài Tề Tín thích ăn mang vào viện.

(lại nói đang mùa vải đây này...)

Vừa tới phòng bệnh, đã nghe thấy y tá phụ trách Tề Tín ở bên trong nịnh nọt: “Tề Tín à, đây là táo hái trong vườn nhà chúng tôi đó, ngọt lắm đó, tôi gọt thử anh ăn một quả nhé.”

Tề Tín giọng trước sau như một: “Cảm ơn nhiều, nhưng tôi không thích ăn táo.”

Y tá bị chặn họng, nhưng vẫn không nổi giận, tiếp tục: “Tề Tín tiền sinh, đây còn có quýt nữa này, anh ăn thử đi, chắc chắn ăn ngon hơn nhiều so với mua ngoài đấy.”

Tề Tín lại nói: “Thật ngại quá, tôi cũng không thích ăn quýt.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nép sau cửa sập cười đến đau cả bụng, vậy mà y tá kia còn thật sự hạ quyết tâm để Tề Tín rơi vào ôn nhu hương của cô ta, nói tiếp: “Tề tiền sinh, ở đây có vải này, tôi bóc cho anh nhé.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ, mình vào bây giờ là được rồi đây.

Vì thế, cô giả như mình vừa đến. Vừa bước vào cửa, cô đã nhìn thấy cô y tá nọ cơ bản là sập nằm sập vào lòng Tề Tín, mặt mũi đưa tình.

Tề Tín hơi ngả ra sau, tư thế này đúng là dễ gây hiểu lầm.

Y tá kia vừa nhìn thấy Hoa Nguyệt Nguyệt, bật phắt người, đầu tiên là xấu hổ nhìn Tề Tín, như là rất sợ người khác không phát hiện được gian tình nồng nặc ở đây.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn nhìn y tá, cười cười, nói: “Tề Tín, diễm phúc anh không ít đâu, y tá chăm sóc toàn xinh đẹp thế này, em thấy ghen tị lắm đây.”

Y tá cười ha ha nói: “Hoa tiểu thư, không phải như chị nghĩ đâu ạ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đáp: “Ồ? Em biết tôi nghĩ gì sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt đi tới bên Tề Tín, ngồi xuống cạnh giường, đưa vải cho Tề Tín, nói: “Của anh đây.”

Tề Tín cười híp mắt hoa đào, ngọt ngào như vừa ăn kẹo mật: “Vẫn là bà xã anh tốt nhất, biết anh thích ăn gì nhất mà.”

Y tá có chút ngượng ngùng nói: “Tề tiền sinh, vải của tôi cũng không tệ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt rất muốn thổ huyết —

Sao cô không nói thẳng là em cũng không tệ đi.

Tề Tín cười nói: “Chỉ là, tôi vẫn thích đồ vợ tôi mua nhất.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Tốt, nói ít thôi, ăn đi.”

Tề Tín nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi: “Em ăn chưa?”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Bàn tay thon dài của Tề Tín chẳng mất mấy giây đã bóc xong một quả vải, đưa tới bên miệng Hoa Nguyệt Nguyệt. Hoa Nguyệt Nguyệt cũng nghiêm túc, cắn một miếng.

Chỉ chốc lát sau, một túi vải đã được hai người diệt gọn.

Hoa Nguyệt Nguyệt như cười như không nhìn y tá vẫn đứng một bên: “Cô bé, không ngại tôi ăn cả vải của em luôn chứ.”

Cô y tá cười rạng rỡ: “Đương nhiên là không sao rồi ạ.”

Thế là, Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt lại tiếp tục anh một miếng em một miếng xử lý nốt.

Giờ thì cô y tá không thể ở lại nổi nữa, kiếm cớ mà đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt ôm bụng cười sằng sặc.

Tề Tín nhìn cô, nói: “Em đến từ lâu rồi đúng không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt trả lời: “Sao anh biết?”

Tề Tín tỉ cảm lên vai Hoa Nguyệt Nguyệt, đôi mắt hoa đào như lóe sáng lên, anh nói rất dịu dàng: “Trực giác đấy.”

Tề Tín gối đầu lên vai Hoa Nguyệt Nguyệt. Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy làn mi dài, sống mũi cao và làn da trắng nõn của anh.

Có đôi khi, cô nhìn anh sẽ cảm thấy như vậy.

“Một bảo bối như Tề Tín làm sao lại có thể trở thành của mình được?”

Có điều, cô cảm thấy mình hoàn toàn xứng đáng.

Cô nghĩ đời này quyết định tốt nhất của cô, chính là nhận lời cầu hôn của Tề Tín, rồi được cưng chiều đến thành quen, thậm chí cô có cố tình gây sự, thì anh vẫn ở bên cô.

Thật tốt.

Cảm giác có một người ở bên cạnh mình ấy.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: (Ngẩn) – Mùa xuân hoa nở (Đại Ôn)

Mùa xuân về hoa nở

Đại Ôn

một spinoff của *Có một tình yêu tên chờ đợi*

(tên do Word đặt tự động)

Mùa xuân về hoa nở, Điền Phong(*) sinh được hai quả trứng.

Một quả là đực, tên là Tiêu Dục.

Một quả là cái, tên là Dương Úc.

Con trai theo họ bố, con gái theo họ mẹ.

Chỉ là tên này, dù thế nào, cũng đều là “ngư”.

(Dục, Úc và Ngư đều phát âm là yu)

Lại nói về nguồn gốc cái tên của hai cô cậu —

Lúc Điền Phong còn nằm viện, ăn cháo Tiêu Mộc gọt cho, vô cùng happy...

Tiêu Mộc hỏi: “Con mình đặt tên là gì?”

Điền Phong đang xem ti vi, ti vi đang làm canh cá, cô thuận miệng nói: “Ngày mai em muốn ăn canh cá.”

Tiêu Mộc lại hỏi tiếp: “Con mình đặt tên là gì?”

Điền Phong đang xem ti vi, ậm ừ bảo: “Con cá này sao nhìn ngon thế nhỉ.”

Tiêu Mộc vẫn hỏi: “Con mình đặt tên là gì?”

Điền Phong cau mày nói: “Không bằng ngày mai lại cho em một cái đầu cá đi.”

Tiêu Mộc: “... Hiểu rồi, tên là cá.”

Và thế là, hai bánh bao cứ thế được đặt tên.

Hồi còn bé, anh trai khá là yên tĩnh, tính cách rất giống Tiêu Mộc, mà em gái rất hoạt bát, chính xác là phiên bản của Điền Phong.

Cho nên Điền Phong lúc nào cũng nói: “Cá lớn ngoan, cá nhỏ nghịch lắm.”

Cá nhỏ sẽ nói: “Mẹ, bố bảo con giống mẹ nhất, mẹ nói thế không phải là mẹ cũng nghịch sao?” mất nhỏ vô tội.

Điền Phong: "..."

Mỗi lần như thế, Cá lớn lại mỉm cười.

...

Ở nhà trẻ, hầu như chẳng ai nghĩ Cá lớn và Cá nhỏ là sinh đôi cả.

Vì, nếu nói Cá lớn là dạng trầm ổn, khá là xa cách, không thích thân thiết với người khác.

Mà Cá nhỏ lại cầm đầu bọn trẻ con, ở trong vườn trẻ cũng xưng bá một phương.

Thế nhưng, đại ca cũng sẽ có lúc thua, vào một hôm nào đấy, một bạn nhỏ mới chuyển tới.

Tên là Tề Hách, béo ú, to cao, nhưng mà thái độ rất khiêm tốn, luôn luôn nhường nhịn tặng quà cho các bạn, chẳng mất mấy ngày, cậu bé nhanh chóng thành đại ca mới.

Cá nhỏ không cam lòng.

Cô bé là nữ bá vương nhé, bố đã bảo vậy mà.

Cho nên, cô bé khiêu chiến Tề Hách.

Cuối cùng, áo bông xinh đẹp của cô bé, bị Tề Hách xé rách mất.

Cá lớn nhìn thấy, chạy ra, một nhát đẩy Tề Hách ngã ra đất, nói: "Không cho bắt nạt em gái tớ."

Cuối cùng, phụ huynh hai bên gặp nhau.

Tề Tín cười híp mắt nói: "Tề Hách, mau xin lỗi đi."

Điền Phong nói: "Cá nhỏ Cá lớn nhanh xin lỗi bạn."

Hóa ra Tề Hách là con Tề Tín.

Có điều, Điền Phong vẫn nói: "Mình nói cậu nghe Tề Tín ạ, cậu á, phong lưu bao nhiêu, thế nào mà sinh ra được một quả bóng thế này."

Tề Tín cười híp mắt trả lời: "Thật ra mình lại thấy rất đáng yêu, có điều, Điền Phong cậu cũng xem như giai nhân, thế nào lại sinh được nữ bá vương vậy."

Hai người tuy cười, nhưng mùi thuốc súng vẫn đặc ngột.

Cuối cùng, Tề Hách trả lại vương vị cho Cá lớn.

Cá lớn chẳng quan tâm.

Cá nhỏ hận.

Từ đó, Cá nhỏ thề, nếu không thắng được Tề Hách, cô sẽ không gọi là nữ bá vương!

Vậy là, Cá nhỏ và Tề Hách bắt đầu cạnh tranh.

Tề Hách đi học Taekwondo giảm béo, Cá nhỏ cũng đi.

Người trước từ từ gầy đi, người sau vì phấn đấu hết sức cuối cùng thành béo.

Tề Hách học giỏi, Cá nhỏ thề phải xếp thứ nhất.

Người trước qua năm lớp vẫn luôn ở nhóm 10 người giỏi nhất, người sau trung thành với vị trí thứ nhất, có điều là từ dưới lên.

Mười bốn xuân xanh, Cá nhỏ Cá lớn và Tề Hách đều đã nhón.

Tề Hách đã hoàn toàn thoát khỏi dáng phệ phịch, còn Cá nhỏ thành công thành gấu mẹ vĩ đại 150 cân (aka chừng 75kg).

Cá lớn thì vẫn thế, lạnh lùng cao quý, và đẹp.

Tề Hách bây giờ vô cùng được rào đón.

Nhưng, cậu vẫn có một phiền não.

Cá nhỏ gào: “Tề Hách, hôm nay, xem tôi có gạt được cậu ngã không.”

Kết quả, Tề Hách cho Cá nhỏ cảm nhận cái sự bị gạt ngã.

Cá nhỏ ạ, con tự rước lấy nhục vậy làm gì?

Cá nhỏ quyết định đóng cửa tu luyện, chờ tu luyện được chiêu mới đi đánh Tề Hách, lần này nhất định phải đánh bại nó.

Đến khi cô bé phoi phoi đi tìm Tề Hách, lại thấy Tề Hách ngồi dưới tàng cây cạnh một bạn nữ mềm mại còn hơn nước, hôn hôn.

Cô bé không có chút cốt khí, bỏ chạy.

Trong lòng cô đầy khó chịu, nhưng không rõ vì sao?

Trở về kể với Cá lớn, Cá lớn bình thản nói: “Em thích Tề Hách.”

“Anh! Anh, anh không được nói lung tung, làm sao em thích nó được!” Cá nhỏ lu loa.

Cá lớn chỉ đứng trọng tâm: “Vậy sao em phải buồn?”

Cá nhỏ im lặng.

Suốt nửa năm sau, cô bé cũng không đi tìm Tề Hách nữa.

Bây giờ cậu ấy có người thích nhất rồi, bó cái trắng như cô, còn cần gì nữa?

Cá nhỏ đi thi Taekwondo quốc gia, những ngày không được ở nhà, ăn ở rất khổ sở, thường một ngày đêm chỉ được ăn một bữa cơm, sau đó là huấn luyện, huấn luyện, huấn luyện.

Chờ đến lúc cô đi soi gương, mới phát hiện mình gầy đi, hằn hai mươi cân.

Cá nhỏ vốn đã cao, người cũng có cơ, da màu hơi rám nắng, bây giờ gầy đi, nhìn cũng không tệ.

Càng ngạc nhiên hơn, cô bé phát hiện ra mình thật ra giống bố Tiêu Mộc, có một đôi mắt phượng.

Thình thoảng trong lúc huấn luyện cô bé sẽ nhớ đến Tề Hách.

Tên kia có lẽ đã quên cô mất rồi.

Quên đi, dù sao cũng tại cô vẫn tạo ấn tượng không tốt với Tề Hách, đành chịu vậy thôi.

Cô một lèo đấu đến chung kết, vào đêm đấu chung kết đó, cô bé nhận được tin nhắn của Tề Hách, nhắn nói: “Cố lên!”

Cá nhỏ lập tức cảm giác một trận lửa cháy trong ngực.

Đêm đó kết quả là, cá nhỏ trở thành “nhà vô địch” trẻ nhất.

Ở trong giới Taekwondo coi như cũng có chút nổi tiếng.

Trở về rồi, hoa đào của cô bé hơn nhiều, Tề Hách cũng nghe đâu đã chia tay bạn gái.

Hai người bỏ qua hiềm khích khi trước, bắt đầu chơi với nhau.

Chỉ là, chỉ được hơn một năm, thể trọng Cá nhỏ lại về như cũ.

Chắc, bộ dạng bây giờ Tề Hách chắc chắn sẽ không thích.

Coi như xong rồi, đời này, đối với Tề Hách, cô không còn cửa đâu.

Nghe nói Tề Hách chuẩn bị cầu hôn bạn gái.

Cá nhỏ nghe được tin đó, không ngừng nói, đến lúc đó phải mời mình nha.

Kỳ thực, sau lưng, đang khóc hu hu.

Đến ngày cầu hôn, cô bé đổ hoe mắt đi vào nơi Tề Hách cầu hôn người ta.

Ồ ơ ơ, sao không có ai?

Trong bóng tối có tiếng người nói.

“Một năm em đi tập huấn thi đấu, anh cảm giác cuộc sống trở nên trống rỗng, giống như bị người ta hút hết không khí, một một lần trận đấu của em được quay lại, anh đề tìm xem, anh cũng không biết anh bị sao nữa...”

“Nhìn em càng ngày càng gầy đi, bên người dần xuất hiện người theo đuổi, anh đột nhiên cảm thấy đáng em béo như trước đây thực ra rất tốt.”

“Giờ em lại béo lại rồi, chỉ còn anh muốn em thôi, cho nên gả cho anh đi.”

Cá nhỏ che miệng.

Mợ cậu, bắt ngờ gì đâu.

Cá nhỏ nói: “Minh nhận lời cậu... Có điều... Bao lâu này vì sao, mình hoàn toàn không có cảm giác... Cậu thích mình...”

Tề Hách nói: “Vi... Em ngốc quá.”

Cá nhỏ: “Bây giờ tôi là quán quân Taekwondo rồi đây, chết này!”

Tề Hách máu mũi ròng ròng!

Tình yêu mà, chuyện gì mà chẳng có thể xảy ra.

Thuận tay thì làm thôi v Lộn đầu đuôi ghê

Chú thích: Thực ra tên nhân vật này là Diên Phong, nghĩa là đỉnh núi, nhưng mà, các cậu cũng biết cái tên này nó... có khác quái gì... nam chính tên là Mặt trời rực rỡ aka Liệt Dương đầu... Cho nên mạn phép thêm dấu huyền một là cho thuận tai, hai là tránh từ kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Âm áp 8

Dù sao Tề Tín cũng chỉ là chán thương sọ não nhẹ, nằm viện nửa tháng là được ra. Vừa về, cũng không nghỉ lâu thêm, anh đã phải đến công ty.

Vừa vào công ty, nhân viên đã xúm lại xung quanh anh.

“Trưởng phòng Tề, anh thật dũng cảm, thật phong độ!”

“Trưởng phòng Tề, anh quả là anh hùng thời đại mới!”

Tề Tín: “... Nói hơi quá rồi.”

“Không quá đâu, hoàn toàn không, trưởng phòng Tề có thể một mình loại trừ gián điệp trong công ty, khí phách nhường này chủ tịch cũng khó mà bằng đó.”

Một nhân viên trẻ nói.

Tề Tín mỉm cười: “Tuy tôi rất vui vì được mọi người đánh giá cao như vậy, nhưng mọi người cũng biết đó, đang là giờ làm việc.”

Nụ cười nguy hiểm làm cho một hàng nhân viên đang muốn nịnh bợ phải lui một bước, lập tức quay đầu: “Vâng, chúng em đi làm bây giờ.”

Nhờ vụ việc này, Tề Tín được thăng chức lên Giám đốc. Quyết định này được tuyên bố sau cuộc họp hôm nay.

Ở một nơi khác, Hoa Nguyệt Nguyệt vừa một chân bước qua cửa công ty, một tay quệt mồ hôi, đường đi hôm nay vô cùng thuận lợi, vì không có Đạm Như chướng mắt nữa, từ giờ cô nhìn ai cũng thấy thuận mắt là chuyện đương nhiên.

Đám nhóc con nhân viên lần lượt chúc mừng cô lấy được ông chồng quá giỏi. Mà câu trả lời của cô là: “Không đâu, các cậu chưa nghe câu, đằng sau một người chồng thành công luôn có bóng dáng của một người phụ nữ à?”

Cả hội lắc đầu.

“Sau một người chồng tốt thành công đều có một người vợ xinh đẹp tuyệt trần, chính là chị đây.” Hoa Nguyệt Nguyệt hất tóc, nói.

“... Hoa tỷ...”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhướn mày: “Sao?”

“...Em buồn nôn.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vỗ vai cậu ta: “Có phải nghén rồi không? Chà nhìn bụng cậu to lên rồi đó.”

“Hoa tỷ ạ... em là nam.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sốt: “Lần đầu chị gặp đàn ông mang thai nha.”

“Hoa tỷ!”

Hoa Nguyệt Nguyệt phẩy phẩy tay: “Các chị đi họp đây, chờ chị về nha, nhớ hoàn thành hết các báo cáo chị giao cho các em nha. Không xong... ha ha, tối nay chị thức cùng các em đó.”

“Hoa tỷ, chị không phải người! Rõ ràng deadline là tuần sau!”

“Hoa tỷ, sao chị lại coi bọn em như mấy đứa ở của chị thế, sao bọn em làm nổi! Sao làm nổi! Chị rút lệnh đi!”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Không thể.”

Trong tiếng oán thán, Hoa Nguyệt Nguyệt vào phòng họp.

Trong phòng họp, chỉ có một mình Tề Tín. Tề Tín đứng ở đó, chăm chú nhìn về một hướng. Hoa Nguyệt Nguyệt thấy được nửa mặt của anh, huyết sáo gọi: “Cô nam cô nữ chung một phòng, trưởng phòng Tề, anh thật không sợ có người thêm muốn sắc đẹp của anh phải không?”

Tề Tín ngược đôi mắt hoa đào nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, trong mắt có ý cười, và có một chút gian xảo.

Hoa Nguyệt Nguyệt lại nói: “Nếu ở đây không có ai, trưởng phòng Tề, anh phải cẩn thận trình tiết của mình đó.”

Tề Tín chưa nói gì cả, nhìn lướt qua Hoa Nguyệt Nguyệt ra hiệu về phía cửa.

Hoa Nguyệt Nguyệt thấy không ổn, quay đầu nhìn lại, những trưởng phòng khác đang đứng ở cửa, nghe rất đường hoàng.

Hoa Nguyệt Nguyệt quẫn, cô quay lại lờm Tề Tín: “Mẹ nó, sao anh không nói!”

Tề Tín nhún vai, dùng mắt ra hiệu. “Anh cũng mới thấy mà.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đặt mông ngồi trên ghế dài.

Trong mắt các trưởng phòng khác đi ngang qua thì là như vậy —

“Cầm thú!”

“Luru mạnh!”

“Đồ cầm thú luru mạnh!”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...” Cô bực.

Chủ tịch cũng đã đại giá quang lâm: “Hôm nay, tôi tuyên bố, nhận được sự đồng thuận của ban giám đốc, con trai tôi Tề Tín sẽ nhậm chức Giám đốc. Sau này nó sẽ tiếp nhận vị trí của tôi. Tôi muốn biết ý kiến của mọi người.”

“Chủ tịch nói chí phải, trưởng phòng Tề là người có tài như vậy, chúng tôi đều đồng ý cả.”

“Phải phải, trưởng phòng Tề đang là thần tượng của cả công ty rồi.”

“Chủ tịch, anh đừng hỏi chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn nói là trưởng phòng Tề rất xuất sắc!”

...

Tề Hùng Trạch rất vừa lòng với hiệu quả có được, sau đó ông quay đầu nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Lần trước, kế hoạch của trưởng phòng Hoa ban giám đốc đã xem rồi, tuy không phải rất khả thi, nhưng không thể không nói rằng, nếu công ty chúng ta vẫn cố chấp với con đường này sẽ là đi ngược lại sự phát triển của xã hội. Cho nên, tôi quyết định chúng ta sẽ thử nghiệm, nói cách khác, tôi sẽ thành lập một bộ phận mới làm tiên phong, sau đó xem xét kết quả rồi tính tiếp. Mọi người thấy thế nào?”

Các trưởng phòng khác nhìn nhau, cách này khá an toàn.

“Vâng, theo lời chủ tịch.”

“Cách kia có thể thử một lần.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hoàn toàn ngây dại, cô nhìn về hướng Tề Tín, như thể biết tất cả những điều này đều là anh giật dây.

Cô đột nhiên không biết nói gì nữa.

Đúng như cô đã từng nói với cấp dưới của mình, mọi sự cố gắng đều sẽ được báo đáp.

Tuy lần này nó đến muộn, nhưng cô đã có được.

Những đêm cô thức trắng đã trở nên đáng giá.

Hoa Nguyệt Nguyệt vui muốn chết, cô đứng lên cúi người tạ lễ với Tề Hùng Trạch: “Cảm ơn chủ tịch, tôi sẽ cố gắng, tôi nhất định sẽ chứng minh được phương án này có thể thực hiện được, tiềm lực của công ty chúng ta sẽ không dừng ở đây.”

Tề Hùng Trạch cười ha ha một tiếng: “Được, vậy công ty sau này giao cả cho các cô cậu, tôi cũng phải về hưu sớm thôi. Nhìn các cô cậu đều có tinh thần như thế, tôi thấy mình già thật rồi.”

Đám trưởng phòng bắt đầu tranh nhau nói: “Chủ tịch càng lớn tuổi càng cay, không hề già đâu ạ.” “Vâng, chủ tịch, ngài không hề già đâu ạ.”

Tề Hùng Trạch khoát tay: “Được rồi, cuộc họp hôm nay có ai trình phương án mới không?”

Bắt đầu có người lục tục phát biểu. Cuộc họp kéo dài thêm một lúc rồi kết thúc.

Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín bị giữ lại cuối cùng. Tề Hùng Trạch nói: “Sau này công ty này sẽ giao cho hai con, con dâu mấy năm nay làm việc thế nào bố cũng có nghe nói, cũng không tệ đâu, kế hoạch trong tay con, không có cái nào không thành công. Bố tin lần này cũng vậy. Giúp bố chăm sóc Tề Tín nhé.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Bố nói vậy là sao ạ. Con cảm ơn.”

Tề Hùng Trạch cúi đầu: “Tối nay hai đứa về nhà đi, mẹ các con vừa đoạt giải, bảo cả nhà phải chúc mừng cùng nhau. Hai con về sớm nhé.”

Tề Tín gật đầu: “Vâng.”

Tề Hùng Trạch nói: “Vây được rồi, bố đi trước đây.”

Tề Tín bước tới: “Bố để con tiễn.”

Tề Hùng Trạch trả lời: “Đừng, làm gương cho mọi người đi, tự bố đi được, xe chờ ở bên ngoài rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn theo Tề Hùng Trạch, nói: “Tề Tín, bố anh lợi hại quá, nghe nói trước đây ông ấy một tay làm nên, mới có ngày hôm nay.”

Tề Tín đáp: “Đúng thế.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Vây được, làm việc thôi. Chiều về nhà bố mẹ.”

Tề Tín hí hóp mắt hoa đào, cười vui vẻ: “Ừ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt về phòng làm việc, vừa vào, đã nghe thấy cấp dưới gào lên.

“Hoa tỷ, công ty có người đồn là chị tán tỉnh trưởng phòng Tề, nhằm, giám đốc Tề, giữa ban ngày ban mặt đó!”

Kiểu có mấy chương làm nhằm một vãi! ~~~~~

Bao giờ đến khúc cao trào Trình Hòa khôn nạn tái xuất đây ~~~~~

Vừa phát hiện truyện cùng hệ liệt đã được DDLQD làm xong rồi mà mình vẫn chưa xong. Lòng đau như cắt...

Thật đấy, mỗi lần thấy có người lân la muốn làm những tác giả mà thời mình làm họ còn rất mới chưa ai biết nhất là khi nó theo hệ liệt em lại đau lắm, cảm thấy như bị cướp mất chồng con vậy

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Âm áp 9

Hoa Nguyệt Nguyệt kinh hãi, sao lại thành thế này?

Mặc dù quan hệ của cô và Tề Tín còn chưa công khai, nhưng là một cô gái bảo thủ, cô làm sao có thể bị đồn đại là đi tán tỉnh người ta! Còn là chồng mình nữa chứ!

Hầm hồ! Cô tán tỉnh thì cũng phải tán tỉnh tiểu bạch kiểm cách vách cùng tầng chứ, cô tán tỉnh thì phải tán tỉnh chủ quán gọi cảm ở quán cà phê chứ, cô tán tỉnh thì cũng phải đến tán tỉnh anh đẹp trai mặt liệt công ty đối diện chứ.

Cô quay sang cấp dưới, bảo: “Tôi lệnh cho các cô cậu, trong buổi chiều truyền tin đi cho tôi, từ hôm nay trở đi, chị đây sẽ bắt đầu đánh tía cậu mặt trắng trẻo baby phòng bên cạnh!”

Cấp dưới ngẩng người: “Hoa tỷ, chị không thèm đề ý đến giám đốc Tề nhì.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vênh mặt: “Các cô cậu biết cái gì? Cái này là để anh ấy có ý thức là còn nguy cơ cần giữ gìn.”

Cấp dưới lại nói: “Nhưng cậu tiểu bạch kiểm đó vừa chuyển đi hôm trước rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đập bàn: “Chuyện khi nào? Sao tôi không biết? Trước tôi đã thề phải kiểm tra mộng cậu ta rồi mà! Giờ lại thế là muốn tôi thề không giữ lời sao!! Sao!! Sao!! Chuyện này xúc phạm nghiêm trọng nguyên tắc sống của tôi!”

Cấp dưới vỗ vỗ vai Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Nghe nói, hôm nay sẽ có một nhân viên mới chuyển đến. Cướp lại từ công ty đối thủ của mình đấy, nghe nói đẹp trai lắm!”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhũn mỳ: “Đã vậy, mục tiêu của tôi thay đổi, chờ hết giờ làm đi theo tôi trên nhân viên mới, nhất định tôi phải sờ được mộng anh ta.”

“Hoa tỷ... Lỡ đâu người ta kiện chị quấy rối tình dục thì sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn trời: “Mọi người giải thích hộ chị thôi, chị đây có một tật xấu, cứ nhìn mộng đẹp thành bánh bao thịt, chiều vừa hay bụng đói, nên nhìn nhầm.”

Toàn bộ cấp dưới gờ ngón cái: “Hoa tỷ, chị đúng là thánh luôn rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười ha ha ba cái, sau đó hỏi: “Kế hoạch các cô cậu viết đến đâu rồi? Trước khi đi họp tôi đã bảo, hôm nay không xong thì chúng ta thức đến sáng đó.”

Toàn bộ cấp dưới lập tức quay ngón cái xuống: “Hoa tỷ, chị không phải người.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Bảo bao nhiêu lần rồi, gọi chị đây là, Hoa tiểu thư!”

Cấp dưới: “...”

Dưới sự đàn áp tàn bạo của Hoa Nguyệt Nguyệt, cả phòng đã hoàn thành kế hoạch trước khi tan tầm 10 phút, tất cả nằm lăn ra bàn, mất nửa cái mạng này rồi.

Hoa Nguyệt Nguyệt cười ha ha nói: “Đi, chúng ta đi sờ mộng nhân viên mới nào.”

Cả phòng lập tức bật dậy như được nạp điện, lều đẹo sau lưng Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt bước phăm phăm vào một phòng nọ, cấp dưới đi theo vội vàng: “Hoa tỷ, chị đi nhầm rồi, đó là bộ phận sản phẩm, không phải phòng tài vụ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Chị đây đi trước giải quyết vài vấn đề tồn đọng, các cô cậu đi nấp trước đi, chuẩn bị xem phim hay đây.”

Lắc lắc váy dài, Hoa Nguyệt Nguyệt cười như đại hiệp.

Phía sau là đám cấp dưới sùng bái cô như nữ thần.

Cấp dưới số 1 trốn ở sau một chậu hoa, số 2 trốn sau cột, số 3 giả vờ tới tư vấn khách hàng, số 4 giả làm nhân viên đón tiếp khách hàng, số 5 tiếp tục giả làm người qua đường... Số còn lại vào WC.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn hội đàn em của mình trải rộng toàn bộ phòng tài vụ, không nhịn được cười.

Người các bộ phận khác chỉ trò đám người Hoa Nguyệt Nguyệt: “Ồ, phòng kế hoạch này lại bị làm sao rồi, trưởng phòng Hoa cũng không bình thường chút nào, cấp dưới cũng bất thường nốt, thật không hiểu sao ban giám đốc đánh giá cao cô ta thế chứ.”

“Một người có thể trêu ghẹo giám đốc Tề giữa thanh thiên bạch nhật chắc chắn không đơn giản được đâu!”

“Cậu có ý gì?”

“Tớ thấy được mà, trưởng phòng Hoa mặt dày hơn cả tường thành, chỉ riêng cái đó thôi tất cả chúng ta đều thua rồi.”

“Có lý.”

...

Đầu tiên Hoa Nguyệt Nguyệt chỉnh sửa dung nhan một chút, cong khóe miệng cười một nụ cười tiêu chuẩn lộ tám cái răng, rồi đi dạo trong phòng tài vụ.

Cho đến khi...

Một người dáng cao lớn, chỉ nhìn bóng lưng cũng biết mặt mũi khôi ngô tuấn tú thế nào xuất hiện trước mặt cô.

Cô kích động, ngay khi cô muốn đi tới bắt đầu hành động thì.

Chàng trai kia nghiêng đầu, gương mặt đẹp trai kia từ thưở thiếu thời cô nhìn bao nhiêu lần cũng không chán, gương mặt vĩnh viễn chẳng có mấy cảm xúc – Trình Hòa.

Cô sùng sốt, lập tức thu lại bàn tay đang giơ ra sờ mông người ta.

Phía sau đồng loạt tiếng người hít một hơi mạnh. Có mấy người còn oang oang gọi vào.

“Hoa tỷ, chị không giữ lời kia, sao không sờ mông?”

“Em khinh bỉ chị Hoa tỷ ạ, quy tắc sống của chị đâu rồi! Bị chị ăn hết rồi à?”

“Hoa tỷ, giờ còn kịp, nhanh tiếp tục đi!”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ, đầu đau quá đi mất, ông trời ơi sao ông không dẹp hết mấy thằng nhóc khôn nạn này đi!

Trình Hòa nhìn thấy Hoa Nguyệt Nguyệt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đôi mắt đen tuyền thậm chí còn hơi hứng phấn, hấn gọi: “Hoa Nguyệt Nguyệt?”

Hoa Nguyệt Nguyệt đỏ trắn, tình tiết kiểu gì đây?

Đã có lúc, cô đã từng chờ đợi và hi vọng Trình Hòa sẽ dùng giọng như vậy nói chuyện với mình, như thể rất vui vẻ khi nhìn thấy cô.

Nhưng, đến khi Trình Hòa thật sự làm như vậy, cô lại nghĩ, ... chẳng có cảm giác gì cả.

Nếu là có, cũng chỉ có tiếc nuối mà thôi.

Dù sao, cô cũng từng thích người này đến thế, như thể không có người đó thì cô không sống nổi vậy, như thể trên đời này, người đó là lý do duy nhất để cô tồn tại.

Nhưng thực tế chứng minh, cô sống rất tốt, không có Trình Hòa, thì Trái Đất vẫn quay, chợ vẫn đông và cô vẫn vui vẻ.

Cấp dưới từng người đi ra khỏi chỗ nấp, nói: “Hoa tỷ, chị sống lỗi quá, hóa ra chị quen anh đẹp trai hử, bảo sao không sờ, có phải sờ nhiều quá chán luôn rồi không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lộ roi, cậu thối lắm, chị cậu đến một ngón tay của anh ta cũng không dám động vào đâu, còn nói chị sợ cái mông nhò quý giá của anh ta, chị cậu chẳng lẽ chán sống rồi?

“Hoa tỷ, giới thiệu một chút đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt chửi bậy thảm, giới thiệu kiểu gì?

Đây là Trình Hòa, người ngày trước chị thích đến chết đi sống lại à?

Mẹ nó chứ, bố càng không nói!

Trình Hòa tự lên tiếng: “Tôi là Trình Hòa, là bạn cũ của Hoa Nguyệt Nguyệt.”

Lại nghe một đứa lẩm miệng mắt mù nói tiếp: “Không đơn giản vậy đâu nhìn, em thấy giữa hai người còn có cái gì ái muội phải không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt mắt sắc như dao bổ cau trừng đứa vừa phát biểu.

Không muốn sống nữa đúng không? Chờ đó nhé, mấy ngày nữa làm thêm giờ hết đi nhé!

Đứa bé đáng thương run lên một cái, ngậm miệng vội.

Lắm lúc đọc mà đến phát buồn nôn với chị nhà. Đúng là vô liêm sỉ không có giới hạn mà.

Cái quote không phải của truyện này, nhưng cũng trùng hợp là đúng với tình huống này nên cho vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Gặp Trình Hòa (tiêu đề tự đặt)

Trình Hòa vốn có khí chất lạnh nhạt, như ngọc thạch vậy, đẹp thì có đẹp, nhưng cầm trên tay chỉ thấy buốt lạnh. Khi người khác nhìn vào mắt anh ta, con người đen huyền không có chút động tĩnh, giống như trước đây, khi đối mặt với người mà anh ta không có hứng thú, trong mắt đó hoàn toàn không thể thấy rõ tâm tình.

Anh ta mặc đồng phục của công ty, rõ ràng chỉ là những vật liệu rất bình thường, nhưng anh ta mặc lên vẫn rất có phong thái, tôn lên thân hình cao lớn cân đối của anh ta, Trình Hòa rất giống Tề Tín, cho dù đi đến đâu cũng thành tâm điểm chú ý.

Thật ra, nếu so sánh, Trình Hòa dễ đoán hơn Tề Tín nhiều. Trình Hòa ghét ai thì sẽ không thềm nói với người đó một câu nào, người khác hỏi anh ta cũng không thềm ừ hử lại. Đây chính là cách Hoa Nguyệt Nguyệt thường được cảm nhận. Mà khi gặp một người anh ta thích, Trình Hòa mắt sẽ sáng lên, toàn thân toát ra một hơi thở nhẹ nhàng. Giống như khi gặp Hà Trình.

Chỉ là, khi về mặt đó xuất hiện trước mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, cô lại thấy vô cùng đau trứng.

Anh đẹp trai này, người ta nhà có chồng hiền, tạm thời còn không muốn ngoại tình, xin anh thu lại cái ánh mắt đó đi. Cho dù anh có đẹp trai cũng không được đâu. Chị đây sống có nguyên tắc lắm.

Trình Hòa hoàn toàn không để ý cái trừng mắt của Hoa Nguyệt Nguyệt. Anh ta nói: “Tôi và Hoa Nguyệt Nguyệt là bạn học cấp 3. Cô ấy là bạn gái của tôi.”

“Trời ạ, Hoa tử, chị ngoại tình sao!”

“Hoa tử, em vẫn nghĩ chị mới là người sẽ bị vứt bỏ, nhưng vì sao! Vì sao! Chị lại có thể cầm sừng lên đầu giám đốc Tề vậy chứ! Lại còn là cái sừng to rất to!”

“Hoa tử, em nhìn nhầm chị rồi, quy tắc sống của chị bị chó ăn hết rồi!”

Lúc này Trình Hòa mới không nhanh không chậm nói: “Lúc học cấp ba, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt rất muốn và anh ta một cái, mẹ nó, có ai nói như anh không? Đã có ai trên đời bảo anh chưa, lúc nói chuyện đừng có ngừng, hơn nữa đừng có dừng ở chỗ không nên dừng thế chứ! Câu nói kia của anh tôi có thể tố cáo tội vu khống đó! Vu khống biết không!

Nhưng thực tế thì, trước mặt Trình Hòa, những câu đó của Hoa Nguyệt Nguyệt chỉ có thể giữ trong lòng mà tức tối.

“À, ra thế... Bảo rồi mà, Hoa tử nhìn hung hãn thế thôi chứ không làm nổi chuyện thất đức đó đâu.”

“Đúng vậy, Hoa tử của chúng ta là giỏi nhất!”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...” Lũ ranh con, chờ đấy!

Vừa lúc hết giờ làm, y như nắng hạn gặp mưa rào vậy! Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức muốn chạy, cô không muốn ở cùng Trình Hòa đâu.

“Hoa tỷ, thế nào chứ chị gặp bạn cũ lại còn là người yêu cũ mà không mời người ta ăn được bữa cơm vậy?”

“Em nhìn nhầm chị rồi, Hoa tỷ!”

Hoa Nguyệt Nguyệt “...” Xem ra thực sự không thể bỏ qua cho mấy đứa lăm lòi này rồi!

Trình Hòa hơi ngẩng cái cổ trắng nõn lên, đôi mắt phượng màu đen như mực xinh đẹp hơi cười, anh ta quay sang nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Tôi muốn mời mọi người một bữa, mọi người có đồng ý không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn thẳng mắt Trình Hòa, nói: “Hôm nay tôi còn có việc, để khi khác đi.”

“Hoa tỷ, chị không vui à!”

“Hoa tỷ, có trai đẹp ở bên không phải quy tắc sống của chị à?”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...” Tôi không thể sống nữa rồi phải không? Tất cả đều muốn trắng niên chết sớm phải không? Có phải dạo này muốn uống canh Mạnh bà lăm đúng không?

(canh Mạnh bà uống khi đi lên cầu vắt qua suối vàng để đi đầu thai, uống xong sẽ quên hết chuyện xảy ra ở kiếp trước. Uống canh Mạnh bà là ý muốn chết đó.)

Ánh mắt của Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức thành công hù dọa nhóm lâu nhâu đi theo.

Trình Hòa vẫn nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, em không cần phải tránh anh.”

Có việc nói thẳng, đó là tính cách của Trình Hòa.

Nhưng có trời xanh làm chứng, Hoa Nguyệt Nguyệt cô có nghèo đến mấy, ăn một bữa cơm với người yêu cũ cũng không phải là không trả nổi. Có điều, hôm nay cô phải sang nhà bố mẹ chồng, anh ta làm được gì cô!

Cấp dưới của cô lại đánh hơi được mùi thị phi trong lời Trình Hòa.

Hoa Nguyệt Nguyệt có thể đọc được trong mắt họ...

“Hoa tỷ, không ngờ đâu đó, chị cũng là một thế hệ tình thánh đó, không nhưng tóm được giám đốc Tề vào túi riêng, mà người yêu cũ cũng nhớ mãi không quên chị đó nha, Hoa tỷ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...” Tình thánh em gái cậu!

Cô liếc đồng hồ đeo tay, đã hết giờ làm năm phút rồi, có khi Tề Tín đã lấy xe xong chờ mình cách đây không xa.

Mẹ nó.

Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Trình Hòa, anh đã nhắc đến thì tôi cũng nói thẳng, giờ tôi không có thời gian, cũng không có hứng thú đi ăn với anh, cho nên không có hôm khác đâu, chị anh đi bây giờ đây, tạm biệt!”

Cô bước đi rất thong dong, nhưng Trình Hòa lại hoàn toàn không định thả.

Anh ta bước mấy bước đã chặn trước mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, khuôn mặt từng một thời làm cô say đắm giờ mang theo một nỗi u buồn, anh ta nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, anh đã hủy hôn lễ với Hà Trình rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên rất muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, cô rất trấn tĩnh hỏi lại: “Vậy có liên quan gì đến tôi?”

Trình Hòa mặt hơi hận nói: “Anh biết không phải em thích Tề Tín thật, giờ còn thời gian, chỉ cần em ly hôn...”

(dip: tiểu tam! Mặt dày! Vô liêm sỉ!)

Ngay khi cái từ này phát ra từ miệng Trình Hòa.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn thấy Tề Tín, anh không cười híp mắt như mọi ngày, mà đôi mắt hoa đào tối sầm lại, như có mạch nước ngầm chảy bên trong.

Anh đứng bên cạnh Hoa Nguyệt Nguyệt, mặt không thay đổi nhìn Trình Hòa, nói: “Trình Hòa, hôn nhân của tôi và Hoa Nguyệt Nguyệt, còn chưa đến lượt cậu đến can thiệp.”

Trình Hòa mang về châm chọc: “Tề Tín, đạp đúng cái chân đau của cậu rồi đúng không?”

Tề Tín thân nhiên cong khoe môi: “Chuyện đến bước này, cậu nên nhìn cho kĩ, tôi mới là chồng cô ấy.”

Trình Hòa lãnh lạnh trả lời: “Loại hôn nhân dối trá này, cậu nghĩ, nó có thể chịu được bao lâu?”

Vừa mới dứt câu, tay Hoa Nguyệt Nguyệt đã tát lên mặt Trình Hòa.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn lòng bàn tay đỏ lên, nói: “Ai da, gần đây nhiều muỗi quá, tôi thấy có một con rất đáng đánh bò tới trên mặt anh, nên tự ý đập chết nó giúp anh đó. Chắc anh không trách tôi chứ?”

Trình Hòa yên lặng hồi lâu, rồi mới trả lời: “Không trách.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười nói: “Vậy là được rồi, giờ chúng tôi còn có việc, đi trước đây.”

Cô khoác tay Tề Tín, ngẩng đầu ưỡn ngực ra khỏi công ty.

Hôn nhân của cô đứng nhờ Tề Tín nói, chẳng đến lượt người khác can thiệp, huống chi là Trình Hòa.

Tự trọng của cô cũng nằm ở điểm đó, có thể khi gặp người đàn ông mình từng yêu cô sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng tuyệt đối cô không để cho bất cứ kẻ nào bôi nhọ tình cảm hiện tại của cô, kể cả đó là người cô từng yêu nhất trên đời. Cho nên, Trình Hòa anh không xứng để nói tôi, ngay từ đầu anh đã không xứng.

Truyện này sắp xong rồi, nhưng có ít người đọc quá. Dịp rất buồn thật đấy.

Chỉ còn 14 chương nữa là hoàn. Không muốn dây dưa tiếp một chút nào. Nhưng thực sự, editor không thể sống vì tiền, chỉ có thể sống vào những comment và like của các reader mà thôi. Nhưng ngay cả điều này cũng không còn, thì dịp còn cố làm gì nữa?

Dịp chán rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Phim

Đi tới trước xe Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt đẩy mạnh Tề Tín một cái, bảo: “Nhanh mở cửa xe cho em.” Tư thái “đây là đại gia” rất gọi đòn.

Tề Tín mặt hốt hoảng vì bị cô va mạnh vào như thế, anh quay lại nhìn mặt Hoa Nguyệt Nguyệt chăm chăm một lúc lâu, đôi mắt hoa đào vẫn có vẻ như không dám tin là thật vậy.

Hoa Nguyệt Nguyệt bị nhìn đến mức khó hiểu, cô sờ mặt, hỏi: “Trên mặt em có cái gì lạ à? Hay là anh bị em mê hoặc đến mất hồn rồi?”

Nếu là một người bình thường khác, đã thổ huyết đầy mặt Hoa Nguyệt Nguyệt rồi.

Nhưng, Tề Tín lại ngay lập tức trung ra khuôn mặt tươi cười, đuôi mắt có nếp nhăn nhọt vì cười, mắt đào hoa xinh đẹp nheo lại nhìn như thể có ánh sáng phát ra trong đáy mắt vậy. Anh đáp: “Đẹp quá, anh bị mê hoặc sắp chết rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt bị biểu cảm rất chân thành của Tề Tín làm cho sợ, cô vươn tay lắc lắc trước mặt Tề Tín: “Tề Tín, em biết em rất đẹp, nhưng đột nhiên anh nghiêm túc nói vậy, em vẫn sẽ thấy ngượng đó.”

Tề Tín càng nở rộng khoe môi, mở cửa xe cho Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Không sao, sau này ngày nào anh cũng nói, em sẽ quen dần thôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi lên xe, trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Miệng lưỡi tên Tề Tín này càng lúc càng dẻo.

Lên xe, chỉ nói chuyện linh tinh với Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt càng ngồi càng thấy chán. Nhà bố mẹ chồng ở ngoại thành, còn cách một đoạn đường đi xe nữa.

Tề Tín nói: “Nếu thấy buồn thì mở ngăn để đồ ra đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe lời, mở ngăn đồ trước mặt mình, bên trong đặt một cái Ipad.

Cô ôm hôn anh một cái, nói: “Tề Tín, anh đúng là thiên thần của đời em, như trời hạn đổ mưa rào, như tháng đến có ngay băng vệ sinh vậy!”

Tề Tín nghe Hoa Nguyệt Nguyệt tăng bốc hết lời cũng buồn cười.

Hoa Nguyệt Nguyệt mở Ipad, phát hiện Tề Tín đã tải sẵn rất nhiều phim và trò chơi.

Tạm thời cô không có hứng chơi trò chơi.

Nên cô mở phim ra xem. Tề Tín rất cẩn thận, chia phim thành nhiều thể loại, có phim chiến tranh, khoa học viễn tưởng, tình cảm, thậm chí anime cũng có.

Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi: “Đây đều là anh tải về sao?”

Tề Tín nhìn trước mặt, trả lời: “Lúc ở trong phòng làm việc nhàn rồi không biết làm gì, nghĩ đến em, nên down vài phim cho em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “Anh xem hết rồi?”

Tề Tín gật đầu: “Có xem.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn một vài cái tên phim xong thật sự thấy chẳng liên quan gì đến Tề Tín cả, cô chỉ vào một bộ phim được mệnh danh là phim dở số một không có hai trong truyền thuyết bảo: “Cả đây cũng xem?”

Tề Tín thoáng nhìn Ipad trong tay Hoa Nguyệt Nguyệt, đáp: “Chẳng qua anh muốn xem một lần xem nó có thể dở đến mức nào thôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt “...Kết quả là?”

Tề Tín trấn định nói: “Nếu mà thật phải ném đá thì, mỗi một chữ, chữ nào cũng có đá hết.”

Hoa Nguyệt Nguyệt “...Thật phục anh, còn chịu được mà xem hết cơ đấy.”

Tề Tín nói: “Anh chỉ muốn biết nó còn có thể dở đến đâu thôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt giờ ngón cái: “Anh hùng!”

Tề Tín cười cười.

Hoa Nguyệt Nguyệt lấy tai nghe ra, chọn một bộ phim nước ngoài, đương nhiên, cô sẽ không bao giờ thừa nhận, cô bị nam chính đẹp trai hấp dẫn.

...

Đến nơi, Tề Tín mới phát hiện Hoa Nguyệt Nguyệt khóc hết nước mắt.

Phim đã sắp hết, Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn không dừng được nước mắt.

Tề Tín xoa xoa đầu Hoa Nguyệt Nguyệt: “Phim này không phải phim cảm động hay bi kịch gì mà? Sao em khóc sợ thế?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nước mắt ngấn dài đẩy tay Tề Tín ra: “Vi nó không bình thường em mới khóc! Mẹ nó tình tiết bất ngờ cái kiểu gì vậy! Chẳng hiểu sao luôn! Em không chịu đâu! Nhìn poster rõ ràng là hình nam nữ chính dựa vào nhau mà, nam chính đẹp trai giàu có, có nhà có xe, thậm chí còn có xx lớn, nữ chính bình thường, keo kiệt nói nhiều, còn chẳng có tiền, nam chính yêu nữ chính chết đi sống lại, mà cuối cùng nữ chính lại đá nam chính, nguyên nhân là, xin lỗi, em yêu em gái anh! Đây là cái plot twist gì vậy? Là cái gì hả? Em không thể nào mà nhìn nổi nữa! Em đã tưởng em mất hết cả tam quan rồi, giờ tam quan của em còn bảo em là, nó rất bình thường! Sau đó em phải xem bóng lưng nam chính đáng thương nhìn em gái mình và nữ chính, rồi sống cô độc nốt quãng đời còn lại! Em không thể chấp nhận được! Vì sao! Vì sao! Bà đây phải xuyên vào phim, cướp nam chính đáng thương trong sáng đó, cướp xx lớn của anh ấy!”

Tề Tín cứng người lại, rất dứt khoát, cầm lại ipad của Hoa Nguyệt Nguyệt, kiên quyết xóa ngay phim, ôm trán, nói: “Sao anh lại down phim này nhi, chắc chắn là không chú ý rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt khóc xé gan xé ruột, tiếng khóc ầm ầm đầm vào tai anh: “Anh dám xóa, em còn chưa được xem nam chính cắt xx lớn đi làm thái giám mà! Em không chịu đâu!”

Tề Tín: “...Xem ra anh phải xem lại hết chỗ phim này, nhờ đâu lại có cái phim kỳ cục nào.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghiêng răng: “Được, anh không cho em xem, về nhà em mở máy tính nhà mình xem.”

Tề Tín: “... Anh chỉ sợ, cái tam quan của em vốn chẳng có bao nhiêu xem xong là nát bét đấy.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cọ nước mắt nước mũi lên áo Tề Tín, nói: “Tam quan của em, nói với em là, nó nát rồi.”

Tề Tín: “..Tùy em”

Có lẽ là Hoa Nguyệt Nguyệt gào to quá, cửa biệt thự đã mở.

Bà mẹ chồng, cũng là nữ diễn viên đang được yêu thích, Liễu Tiêu, mặc đồ ở nhà đi ra. Bà nhìn Tề Tín một chút, rồi lại nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt một chút, rồi ôm chặt Hoa Nguyệt Nguyệt, cảnh giác nhìn con trai mình: “Nói mau, hai đứa các con vừa có chuyện gì? Chẳng lẽ Tề Tề, con dám bạo hành nó đúng không! Bạo lực gia đình! Chuyện mất hết nhân tính như thế mà con cũng dám làm à! Sao con có thể làm nổi cơ chứ hả! Há! Há!”

Hoa Nguyệt Nguyệt úp hết đầu vào ngực Liễu Tiêu, nghệt thở đến mức sắp thoát khí đang mông.

Tề Tín kéo lại Hoa Nguyệt Nguyệt sắp bị hung khí giết chết: “Mẹ, mẹ đừng tự tưởng tượng thế, không có chuyện đó đâu.”

Liễu Tiêu chỉ vào mặt Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Con dâu mẹ sao lại khóc?”

Tề Tín chỉ ipad bên cạnh, kể lại chuyện vừa rồi.

Liễu Tiêu yên lặng mấy giây, rồi đáp: “Tề Tề, phim kia tên gì nhỉ?”

Tề Tín: “... Mẹ định làm gì?”

Liễu Tiêu nở nụ cười rục rờ: “Học tập kinh nghiệm!”

Tề Tín: “... Mẹ đừng mơ.”

Tam quan: 3 loại quan điểm về các mặt đời sống xã hội, gồm nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Kinh doanh (tiêu đề tự đặt)

Dù sao thì hiểu lầm đã giải quyết, Liễu Tiêu tuyệt đối là một mẹ chồng tốt.

Cả nhà vui vẻ hòa thuận ngồi bên nhau, Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Liễu Tiêu lấy cúp vàng ra, nói: “Mẹ, cho con xem.” Liễu Tiêu đưa cho Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn hồi lâu rồi nói: “Mẹ, tuy là tin này có lẽ sẽ làm mẹ rất đau đớn, nhưng con vẫn phải nói!”

Liễu Tiêu bị vẻ mặt nghiêm trọng của Hoa Nguyệt Nguyệt dọa sợ: “Sao vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Cúp này không phải vàng thật, mạ vàng thôi!”

Liễu Tiêu: “... Mẹ còn tưởng mẹ cầm cúp giả cơ, không sao cả, mẹ không trông mong đi bán cúp lấy tiền mà, kệ nó là vàng hay mạ vàng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhiệt tình nói: “Mẹ phải nghĩ một chút, ban tổ chức buôn bán được lời bao nhiêu tiền, kết quả đến cái cúp cũng chỉ là mạ, mẹ, mẹ không thấy thiệt thòi à?”

Liễu Tiêu rất thành thật trả lời: “Nguyệt Nguyệt, mẹ hiểu ý con, nhưng mẹ đã gắn với nghiệp diễn nhiều năm rồi, thật quá con sẽ thua.”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “... Con hiểu rồi.”

Từ đó, trong danh ngôn cuộc sống của Hoa Nguyệt Nguyệt, có thêm một câu, thật quá sẽ thua.

Lâu rất là lâu về sau, Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn cấp dưới, cấp dưới bị bạn học cũ hăm hại tức giận không làm gì được, muốn Hoa Nguyệt Nguyệt cùng nghĩ cách xử lý người kia.

Hoa Nguyệt Nguyệt đã về hưu nói rất nghiêm túc: “Thật quá cậu sẽ thua.”

Thực ra thì lúc đó cô đang nghĩ đáng về ta đây lớn tuổi biết hết sự đời này thật quá tuyệt.

Tay nghề Liễu Tiêu rất tốt, khó mà nhìn ra nổi, một bàn thức ăn đủ sắc đủ vị này là từ một nữ hoàng màn ảnh làm ra. Hoa Nguyệt Nguyệt ăn rất vui. Liễu Tiêu xem cũng rất vui, khi bà gấp một miếng hải sản đặt bên mép Tề Hùng Trạch, mà Tề Hùng Trạch cũng cam lòng ăn.

Tề Tín nói: "...Mẹ, mẹ không thể nhớ nổi là bố con đi ứng hải sản sao?"

Hoa Nguyệt Nguyệt: "... Đôi khi em nghĩ tình yêu của bố mẹ thực sự là sâu lắng."

Liễu Tiêu ngưng ngừng: "Lần sau em sẽ nhớ, ông xã em gọi bác sĩ cho anh nhé, lần sau anh thấy em gấp cho anh anh cũng đừng ăn nữa."

Tề Hùng Trạch trả lời: "Không sao đâu."

Hai người vừa nhìn, thấy lại sắp hôn rồi, Tề Hùng Trạch nói: "Trẻ con quay mặt đi."

Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín lại cùng quay mặt.

Hoa Nguyệt Nguyệt: "Này nghiêm của bố thật không phải đùa."

Tề Tín: "Đúng thế."

Hoa Nguyệt Nguyệt: "Nhưng, em nghĩ chúng ta cũng không nhỏ đâu? Có khi mình còn biết nhiều hơn hai người họ đấy, anh nghĩ sao?"

Tề Tín nhún mày: "Dĩ nhiên."

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe rồi cười.

Tề Hùng Trạch bảo họ quay lại. Nhìn Liễu Tiêu mặt hồng hồng, ánh mắt của Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn bố chồng, càng trở nên sùng bái.

Bữa cơm này ăn cũng đủ lâu, sau khi Tề Hùng Trạch ăn con tôm bóc vỏ thứ năm, cuối cùng ông đã phát bệnh.

Mà Tề Tín và Hoa Nguyệt Nguyệt cũng chuẩn bị đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt: "Thật sự không cần ở lại à?"

Tề Tín bảo: "Dù sao anh cũng quen rồi, mẹ anh sẽ giải quyết, nếu mình ở lại có khi còn quấy rầy họ."

Hoa Nguyệt Nguyệt: "Em hiểu."

Tề Hùng Trạch nói: "Mấy hôm nữa bố sẽ xếp cho Hoa Nguyệt Nguyệt đến thành phố thử nghiệm bình dân hóa DUO, hai con chuẩn bị đi."

Tề Tín: "Bố à, con và Hoa Nguyệt Nguyệt mới vừa kết hôn, bố đã vội chia lìa chúng con như vậy."

Tề Hùng Trạch: "Dù sao công ty quan trọng hơn, hai đứa còn nhiều thời gian, con xem bố và mẹ con không phải càng ngày càng ân ái sao? Tình cảm vợ chồng là một sự kinh doanh mới có được."

Tề Tín đáp: "Con biết rồi, bố nghỉ ngơi cho khỏe, mẹ cũng giữ gìn sức khỏe."

Hoa Nguyệt Nguyệt phụ họa: "Bố mẹ phải càng sống lâu càng trẻ ra nhé."

Liễu Tiêu cười: "Đương nhiên, mẹ con là nữ thần không tuổi đó!"

...

Ngồi lên xe Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn anh, hỏi: "Chuyện tình cảm ngày xưa của bố mẹ anh có thể kể cho em nghe được không? Đột nhiên em rất muốn nghe."

Tề Tín khởi động xe, anh nhìn trước mặt, nói: "Bố mẹ anh có thể xem là thanh mai trúc mã."

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu: "Có duyên đấy."

Tề Tín cười cười: "Đúng thế, có duyên, có điều mẹ anh từ lúc còn bé đã có rất nhiều bạn trai thích, người theo đuổi xếp hàng dài."

Hoa Nguyệt Nguyệt: "Đương nhiên, mẹ anh đẹp như vậy mà."

Tề Tín lại kể: "Lúc đó, bố mẹ anh còn một người bạn chơi với nhau từ bé nữa. Bố anh khá là thành thật, tuy thích mẹ anh nhưng không dám nói, cứ nghĩ nhất định mình sẽ bị từ chối. Hồi còn trẻ, mẹ anh vẫn cảm thấy mình sẽ tìm được một người đàn ông rất tốt, nên không nghĩ đến chọn người bạn vẫn bên cạnh mình thành người yêu. Người bạn kia mặt nào cũng xuất sắc, sau đó mẹ anh cũng thích ông ấy, và ông ấy thành người yêu với mẹ anh. Bố anh tính rất cứng, thích người nào rồi sẽ không mở lòng mình cho ai khác được nữa, một mực đứng bên cạnh mẹ anh làm một người bạn thân."

“Sau đó thì là một chuyện rất nhảm chán. Cuối cùng người đàn ông đó bỏ mẹ anh, thích người khác, nói mẹ anh càng lúc càng không có khí chất. Lúc đó bố anh tìm ông ấy cãi nhau, chỉ đánh ông ấy có một chút, còn mình thì bị đánh rơi hai cái răng liền. Khoảng thời gian đó, mẹ anh rất chán chường, ngày nào ông cũng ở bên bà, giúp bà vượt qua khoảng thời gian khó khăn nhất. Tiếp đó, mọi chuyện theo tự nhiên, mẹ anh lấy bố anh, bố anh cũng bắt đầu dốc sức làm việc. Mẹ anh từ một diễn viên hạng ba từ từ đi lên, được như bây giờ. Anh nghĩ nếu không có bố anh, cũng sẽ không có siêu sao Liễu Tiêu bây giờ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe có chút xuất thần: “Thật là một câu chuyện cảm động, dù mô típ hơi cũ, nhưng bố anh quả là một người đàn ông tốt.”

Tề Tín cười cười: “Như bố anh nói ấy, hôn nhân là một cuộc kinh doanh. Mẹ anh thực ra có một cái tính rất cứng đầu. Sau khi bà thành ngôi sao hạng nhất rồi thì gặp lại người yêu cũ đó. Ông ta tỏ ra hối tiếc, mẹ anh lúc đó cũng có chút dao động. Bây giờ bố anh chỉ nói một câu, em có thể đi, nhưng nếu lại bị tổn thương, anh sẽ không quay lại tìm em nữa. Mẹ anh không ngốc đến thế, lúc đó, mẹ anh đồng ý với bố anh không bao giờ tìm người đàn ông kia. Bố anh cũng chẳng phải ngôi không, cuối cùng ông xử lý công ty của người đàn ông đó, ông ta cũng thất nghiệp.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Hay quá.”

Xe từ từ dừng lại, Tề Tín ôm Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Hôn nhân là một cuộc kinh doanh, cho nên Hoa Nguyệt Nguyệt, sau này, mỗi ngày, anh đều phải nói với em câu này.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn vào mắt Tề Tín, đôi mắt đó đang lóe sáng lấp lánh.

Và anh nói: “Không có em, anh nghĩ anh sẽ chết.” Anh hôn lên môi Hoa Nguyệt Nguyệt.

“Anh yêu em”

Bao nhiêu năm theo đuổi, em đuổi theo anh ta, anh đuổi theo em, cuối cùng, anh thắng.

Anh yêu em

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thích (tiêu đề tự đặt)

Hoa Nguyệt Nguyệt sẽ đi đến thành phố C, nơi nổi danh là thành phố lãng mạn. Lúc cô xếp hành lý, Tề Tín ngồi ở một bên, mắt hoa đào nhìn cô chăm chăm không chớp lấy một cái, như thể muốn khắc ghi hình dáng từng cái bộ phận trên người cô vậy.

Hoa Nguyệt Nguyệt không nhìn được, tát Tề Tín một cái nhẹ: “Ừ thì chị đây là đại mỹ nữ siêu cấp không có đối, nhưng có người nhìn chăm chăm như thế chị đây vẫn thấy ngượng đó.”

Tề Tín chớp chớp mắt, vừa tắm xong nên ngọn tóc hung hung dựng ngược lên, góc cằm hoàn mỹ không thể chê nổi, màu môi anh hơi đỏ hơn người bình thường một chút, vì vậy nhìn càng gọi cảm hơn.

– Thành phố C anh cũng đến rồi. Ở đó á, trai đẹp gái xinh nhiều lắm, em có gặp anh đẹp trai nào cũng không được quên anh đâu.

– Giọng lại còn lí nhí ra chiều oan ức, cứ như thể là cô dâu nhỏ thấy chồng mình chuẩn bị đi gặp người tình vậy.

Hoa Nguyệt Nguyệt xì một tiếng rồi bật cười, trèo lên sofa Tề Tín đang ngồi, ngồi ngay trong lòng anh, nói:

– Vậy anh phải giám sát cẩn thận vào, dù sao trên thế gian mỹ nam không thiếu, em lại không có sức chống cự với cái đẹp, lỡ như em có gặp người tốt hơn, anh phải vui vẻ chúc phúc cho em đấy.

Cô cảm giác được eo mình được Tề Tín ôm vào càng chặt, gần như không thở được. Tề Tín tựa cằm vào vai cô, trên người anh tỏa ra mùi sữa tắm hương chanh, lẫn quần bên cạnh tai cô, giống như có thêm một vị ngọt ngào. Giọng anh trầm mà dịu dàng:

– Không chúc phúc đâu, đời này, hạnh phúc của em phải là anh mang đến. Nếu vô tình em gặp người nào tốt hơn anh, thì anh sẽ làm mình trở nên hoàn mỹ hơn cả người đó. Em có trốn cũng không thoát lòng bàn tay anh được.

Tề Tín rõ ràng nói với giọng đùa giỡn, nhưng Hoa Nguyệt Nguyệt trong lòng anh lại cảm giác, mỗi một câu đều giống như từ đáy lòng anh vậy, lòng thật ám, cô cảm giác được.

Tề Tín hôn lên cổ Hoa Nguyệt Nguyệt, như đang âu yếm một báu vật vô giá, từng nụ hôn nhẹ nhàng mà chậm rãi lan dần xuống.

Hoa Nguyệt Nguyệt cảm giác được xao động trong cơ thể mình, nơi nào đó đang khát vọng Tề Tín yêu thương.

Tề Tín đưa tay vào cổ áo của cô, bồi hồi quanh điểm nhạy cảm của cô, rồi đến một nơi nào đó nhô cao hẳn lên, đôi tay nhẹ nhàng ve vuốt, lắng nghe phản hồi trong tiếng thở dốc kìm nén sâu trong thanh quản của cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt hôn lên mắt anh, là đôi mắt ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cô đã cảm thấy nó là đẹp nhất, mắt hai mí rõ ràng, hơi xếch, làn mi cong, và nhất là hai con ngươi đen thăm thẳm xinh đẹp đó, đuôi mắt như luôn lấp lánh.

Cảm giác mắt anh run run, Hoa Nguyệt Nguyệt như nếm được một vị mằn mặn của nước, cô đi theo vệt nước ấy, đến đầu mũi anh. Sóng mũi này di truyền lại từ Liễu Tiêu, cao và thẳng, chất da tốt đến phụ nữ phải ghen tị. Cô hôn lên chóp mũi, giống như cảm nhận lại hô hấp của anh.

Cô hôn tiếp đến bờ môi chờ đợi của anh, cảm nhận cuồng nhiệt của anh, cảm nhận tình cảm đè nén của anh. Cũng không rõ anh đang giấu gì, chỉ là đầu lưỡi vờn lấy nhau, như một chạm đến tầng sâu nhất trong lòng anh.

Hoa Nguyệt Nguyệt muốn hiểu người này, muốn cảm nhận được cảm xúc của anh bây giờ.

Sao lại như vậy...

Như thế này hẳn là thích phải không, cô thích người đàn ông này, thích đôi chân có thể liêu lĩnh chạy về phía cô, thích khoe miệng hơi nhếch, thích kiêu ra về vô lại lúc anh nói chuyện, thích sự yếu đuối vô tình anh thể hiện ra, thích anh nói, anh yêu em, thích...

Có lẽ, tình cảm này chỉ vừa mới bắt đầu, còn chưa bằng tình cảm khiến cô nhất quyết đắm đầu vào lúc theo đuổi Trình Hòa, nhưng cô thích người đàn ông này.

Giả như có ai hỏi, cô mong ước cuộc sống như thế nào, thì chính là như thế này.

Chẳng hạn, không có tình yêu mãnh liệt thề non hẹn biển, chỉ có tình cảm nhẹ nhàng như nước suối trong veo. Chẳng hạn, một cuộc hôn nhân không có nhiều kích thích, mà là bình lặng quen mà không chán. Chẳng hạn, không phải sống đến ngày nào vui đến ngày đó, mà là sống và lo toan cơm nước mắm muối.

Chính là như thế này.

Hoa Nguyệt Nguyệt nằm trên sofa, cảm nhận tình cảm dâng lên trong cơ thể.

Tề Tín chảy mồ hôi trên mặt, trong suốt, nhẹ nhàng.

Cảm giác vật nóng trong cơ thể như sắp muốn nổ tung, suy nghĩ của cô phiêu du đến nơi xa.

Cô nhớ lại chuyện đó.

Sau khi cô chia tay Trình Hòa, cô chịu đựng nửa tháng không ra khỏi cửa phòng, đến khi cô nghe tin Trình Hòa và Hà Trinh đính hôn, cô cảm giác, mình thực sự sắp chết rồi.

Không phải cô nhất định mong chờ đáp lại, chỉ là, cô đã bỏ ra nhiều như thế, cuối cùng chỉ đổi lại một câu, xin lỗi, thật ngại quá.

Tất cả cô làm như bọt biển, tất cả truy đuổi, tất cả cố gắng, bỗng hơi không còn tăm tích.

Thậm chí có lúc cô tự hoài nghi, mấy năm nay cô làm sao mà sống?

Người như cô, sống để làm gì?

Giống như người ta nói cô đó – Hoa Nguyệt Nguyệt, trừ dùng thủ đoạn, bày mấy trò mèo ra, cô còn làm được gì? Cuối cùng cô cũng thua Hà Trinh đó thôi.

Hà Trinh còn chẳng cần làm gì cũng có được tình yêu của Trình Hòa.

Còn cô? Chẳng qua là một trò cười, không tự biết mình được sao?

Thế giới của cô vốn chỉ hai màu đen trắng, từ bé, cô lớn lên trong sự ghét bỏ của Trịnh Lệ, rõ ràng tính cách hoạt bát, lại vĩnh viễn bị người khác khinh rẻ, phải đi lấy lòng người ta. Cứ tưởng rằng Trình Hòa sẽ là một tia sáng trong đời cô, cuối cùng lại phát hiện ra, chẳng qua cô tự đẩy mình xuống vực sâu.

Còn không bằng cô chết quách đi, vậy là xong hết mọi chuyện.

Nhưng khi đó, từ Mỹ, Tề Tín lại đột nhiên quay về, anh đứng trước cửa phòng cô, anh nói rất nhiều.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, cậu biết cậu đang làm gì không vậy?”

“Cậu cứ tự hủy hoại mình thế thôi à? Cậu làm vậy chẳng lẽ là muốn Trình Hòa có kết hôn với Hà Trinh cũng không yên ổn sao? Có phải cậu nghĩ nếu

mình chết Trình Hòa chắc chắn không quên được cậu? Ôi, Hoa Nguyệt Nguyệt, cậu ngây thơ quá đấy! Trình Hòa chỉ ước gì cậu cách nó thật xa thôi, cậu mà chết, ai là người vui nhất? Không phải là Trình Hòa và Hà Trình à? Có phải cậu tự biến mình thành cái loại khổ khổ thảm hại thế này mới hài lòng không?”

Thần kinh vốn tan rã không hoạt động của Hoa Nguyệt Nguyệt giống như bị câu nói của Tề Tín đập một nhát mạnh.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, không phải không có Trình Hòa thì cậu sống không nổi, trước kia cậu sống thế nào? Biết tại sao trước đây mình lại làm bạn với cậu không? Vì cái tính người khác nói gì cũng không quan tâm chỉ sống là mình là được của cậu làm mình thất phục, cậu cho mình biết, cậu là một người đặc biệt. Giờ cậu tự giẫm nát tự tôn của mình, không phải là người khác giẫm đạp, mà là chính cậu, chính cậu ném nó xuống được, chân đạp lên. Vì sao cậu không nhìn lại mình của ngày xưa như thế nào? Trước khi gặp Trình Hòa, cậu vẫn rất thoải mái thôi.”

“Hoa Nguyệt Nguyệt, chuyện khác, mình thật chẳng muốn nói thêm gì, nếu như cậu muốn chết thật, cả đời này mình sẽ khinh thường cậu; trốn tránh hiện thực, đó không phải là cậu. Cậu phải tiếp tục, sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ, để Trình Hòa Hà Trình nhìn vào. Đến lúc đó không phải cậu được lên mặt với họ sao? Cậu lại tự vứt mặt mũi mình đi.”

Ngoài cửa Tề Tín tự giễu: “Thoải quên đi, mình chẳng có tư cách nói cậu, mình đi đây.”

Khi đó nếu không có Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt chắc đã không tỉnh lại. Một câu nói thức tỉnh người trong mộng.

Cùng buổi chiều hôm đó, Hoa Nguyệt Nguyệt ra khỏi phòng, cô nhìn thấy bông hoa hồng Tề Tín để lại.

Một bông hồng nhung màu đỏ quá rực, có lẽ quá tầm thường, nhưng Hoa Nguyệt Nguyệt lại như hiểu được ý Tề Tín ngay lập tức.

Nếu như ví bông hồng này như vẻ đẹp của một cô gái, bề ngoài cô ấy có thể không bằng người, nhưng trong lòng cô ấy phải tự tin.

Cô làm được, cô vào đại học, học một chuyên ngành tốt nhất, vừa ra đã tìm được việc làm, lên chức đều đều. Cho đến hôm nay.

Hoa Nguyệt Nguyệt bỗng nhiên mở mắt, nhìn Tề Tín trần trụi ôm cô nằm trên ghế.

Cô xoa xoa gò má của anh, đột nhiên có chút không biết nên khóc hay cười.

Tề Tín tròn mắt, đôi mắt hoa đào còn vương kích động chưa hết, anh nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, hỏi: “Sao vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu, đuôi mắt còn chút nước mắt, cô nói: “Giờ em mới đột nhiên phát hiện ra, hình như bất cứ lúc nào trong cuộc đời em cũng có anh.”

Tề Tín ôm Hoa Nguyệt Nguyệt, khẽ cười nói: “Đương nhiên rồi, vì...”

“Anh yêu em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ôm lại anh, lau lau đuôi mắt, hỏi: “Có muốn thêm lần nữa không?”

Tề Tín đặt hai tay lên vai Hoa Nguyệt Nguyệt: “Đổi tư thế một chút nhé?”

Tề Tín ngồi xuống, để Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi lên trên.

Cái nóng đưa đẩy bên trong, Hoa Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng cắn yết hầu Tề Tín, nghe tiếng rên rỉ kêu gọi của anh, cảm nhận dục vọng trong mình.

Động tác nhịp nhàng, mồ hôi hòa lẫn, cô cảm giác được có vật gì vậy rơi xuống khoe miệng.

Rất mặn, như là nước mắt.

Như tâm tình của cô lúc này.

Tề Tín thả lỏng trong cơ thể cô, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm thụ được anh run lên, ôm chặt lấy mình.

Làn ái này nhẹ nhàng vui vẻ mà quyến luyến, như là tình cảm mãnh liệt của vợ chồng trước lúc xa nhau.

Hoa Nguyệt Nguyệt thậm chí nghĩ nếu như mình không hô ngừng, Tề Tín sẽ vẫn kéo cô tiếp tục.

Cô cắn vành tai Tề Tín, nghe mùi hương trên người anh.

Cô nói: “Tề Tín, hình như em thấy em thích anh.”

Dưới cô, người đó run lên, cô cảm giác được Tề Tín cứng ngắc người lại.

Đầu mày Tề Tín rất đẹp, anh ngước mắt lên, đáy mắt lấp lánh một tia sáng khó lý giải, anh hôn lên khoe môi cô, khiêm nhường như một tín đồ trước tượng chúa.

Hoa Nguyệt Nguyệt một lần nữa sa vào cái bẫy mật ngọt của Tề Tín, cảm thụ tất cả của anh.

Có lẽ, họ yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thụ (tiêu đề tự đặt)

Hoa Nguyệt Nguyệt tắm rửa xong, sắp xếp xong hành lý lại vội vàng đến sân bay đón chuyến chiều. Tề Tín vì công ty phải họp, nên không thể nghỉ được. Tuy chẳng ai muốn thế cả, nhưng Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn bảo Tề Tín việc công ty là việc quan trọng, quan mới bằng ba ngọn đuốc, nếu như không thêm quản lý gì, cố tình bỏ bê công việc, vậy thì thực sự chẳng thể thuyết phục nổi ai.

Đi thành phố C đại khái cũng chỉ cần ngồi máy bay có 2 3 tiếng, Hoa Nguyệt Nguyệt thích nhất trên đời là ăn cơm của máy bay, thứ nhất là ăn nó lạ, thứ hai là miễn phí...

Sau khi ăn xong hai suất cơm của máy bay, Hoa Nguyệt Nguyệt uống mấy cốc nước có ga, rồi trong ánh mắt kinh hoàng của tiếp viên hàng không xinh đẹp, cô đeo bịt mắt vào, chuẩn bị ngủ bù một giấc.

Đến nơi, Hoa Nguyệt Nguyệt xuống máy bay.

Người đón sẽ viết tên người đến vào bảng rồi gọi lên, để người đến biết.

Khi cô nhìn thấy một cậu trai tây người mảnh dẻ gọi một cái bảng, cô lập tức ngã ngửa,

Cái biển trên tay cậu nhóc kia viết.

“Flower moon moon”

Người đi qua thấy cái biển đều xi xào bàn tán, Hoa Nguyệt Nguyệt nghe hai người nước ngoài khác thì thầm.

“Tên này buồn cười quá.”

“Rốt cuộc là nhà nào đặt tên kiểu đó vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt mới kiên nhẫn bước tới, nhìn cậu thanh niên cao tầm tầm như mình, đang trưng khuôn mặt tươi cười xán lạn như hoa dễ vỡ đang đứng trước mặt, nói bằng tiếng Anh: “Cậu bé, chị chính là cô Hoa Nguyệt Nguyệt cậu tìm đây, có điều, không lẽ công ty không có báo với cậu chị cũng có tên tiếng Anh là Juy à?”

Tóc ngắn một màu vàng óng, mắt xanh lam nhạt, cậu bé xinh trai đó nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, mỉm cười, dùng một giọng tiếng Trung rất chuẩn mực trả lời: “Công ty không có nói, hơn nữa ngài không cảm thấy tên Juy rất giống tên nam giới à?”

Hoa Nguyệt Nguyệt giờ tay giật biển xuống, lau sạch, kiên quyết trả lời: “Hóa ra cậu biết tiếng Trung, nói không tệ lắm nhỉ, có điều, tên tôi tôi tự thấy rất cá tính.”

“Thôi được, tôi giới thiệu mình trước nhé, tên tiếng Trung của tôi là Khang, tên tiếng anh là Spiley Karl.” Cậu bé tóc vàng trả lời.

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...Chẳng thấy khác gì.”

Khang nói: “Chào mừng đến công ty con của DUO.”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “... Cậu chuyển chủ đề nhanh quá tôi không theo nổi.”

Khang lại nói: “Trong nửa tháng này, tôi sẽ cùng cô khảo sát mức tiêu thụ của mặt hàng DUO bình dân hóa, sau đó tôi sẽ báo cáo với công ty.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Nhìn như vừa tốt nghiệp vậy.”

Mắt Khang xẹt qua một tia âm hiểm, trả lời: “Thật ngại quá, chắc hẳn tôi lớn tuổi hơn cô, năm nay 31 tuổi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt bị đá kích, quỳ không dậy nổi.

Trời ạ, nhìn anh ta rõ ràng chỉ như mười bảy mười tám thôi.

Hoa Nguyệt Nguyệt lấy gương ra, giơ tay hình chữ V, tự nói: “Thời gian là một con dao chọc tiết lợn, đã từng có một thời tôi cũng như vậy, đi trên đường người ta hỏi có phải em vừa mới ra trường.”

Khang đột nhiên lấy ra một cái kính mắt, đeo lên. Trong nháy mắt khí chất trở nên già dặn, một cảm giác rất ác ma phát ra.

Hoa Nguyệt Nguyệt thận trọng hỏi: “Có lẽ nào anh cũng chơi Kichiku Megane?”

Khang nhướn mày trả lời: “Tuy không biết cái ki chi cự mê ga nê trong lời cô là gì, nhưng nhìn biểu cảm của cô thì chắc không phải thứ tốt đẹp gì.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Anh không hiểu, ý nó là nói rất khí phách rất mạnh mẽ.”

Khang cười cười: “Vậy thì tôi cũng có thể nhận.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mới không nói cho anh ta đó là tên một game BL đâu.

Nhân vật chính cứ đeo kính là thành quý súc công (tạm dịch công ác ma, giải thích sau), ý là Khang bỏ kính ra thì chuẩn là thụ, cô sẽ không bao giờ nói cho anh ta đâu.

Khang lấy ra một tập tài liệu đưa cho Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Đây là các sản phẩm bình dân giá gần đây chúng ta khai thác, bao gồm sửa tắm và loạt sản phẩm trang điểm, tên là kế hoạch D, tuần này sẽ tổng báo cáo toàn diện, cô xem một chút có còn gì không hài lòng không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lật vài trang, hỏi: “Đây đều là anh làm sao?”

Khang đẩy kính trên mũi một cái: “Đúng thế, làm trong đêm qua.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lại tiếp tục bị đá kích, “Nếu tôi có một cấp dưới như anh, tôi sẽ không cần làm thêm giờ hàng ngày nữa, kế hoạch này quả thực hoàn hảo.”

Khang khẽ vuốt cằm, trả lời: “Cảm ơn đã khích lệ, có điều, cấp bậc của tôi hẳn là cao hơn cô.”

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...Đã biết, không cần anh nhắc.”

Khang lái một chiếc xe mui trần vừa nhìn là đủ thấy xa xỉ. Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi vào, thấy trong xe trang trí toàn những thứ xa hoa, ngay cả đệm ghế cũng là hàng cao cấp mấy trăm đô.

Khang nói: “Giờ tôi dẫn cô đi thăm quan công ty con, làm quen một chút với môi trường làm việc trong nửa tháng này của cô, sau đó tôi sẽ dẫn cô về nhà trọ của cô.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười ha ha: “Không nhìn ra anh chu đáo như vậy.”

Khang đáp: “Thật ngại quá, đây là sắp xếp của tổng công ty, chứ thực tế, tôi không cho phép phụ nữ ngồi trong xe này được dưới C cup.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn lại bộ ngực cup A của mình, ghen một búng máu trong họng.

Mẹ kiếp, rõ ràng không đeo kính thì đáng yêu như thế, giờ đeo vào là thành tên độc miệng. Cứ nghĩ đến sẽ phải đi làm với tên này cả nửa tháng là cô lại cảm thấy đời thật là buồn, thật là buồn.

Hơn nữa, với chiều cao của anh, anh xác định anh đỡ được người đẹp cỡ C cỡ D à? Thật sự á?

Thôi đi, anh cứ an phận làm thụ đi, phải phù hợp với bề ngoài của anh chứ.

Khang đương nhiên không biết Hoa Nguyệt Nguyệt đang nghĩ gì trong đầu, mặt nghiêm chỉnh nói: “Tuy tôi không biết cô dùng cách gì thuyết phục được tổng công ty thông qua dự án này, có điều với dự án của cô, tôi có một vài điều muốn nói. Cô biết bút máy Parker không? Bình dân hóa, vậy có nghĩa là gì, có thể lượng khách hàng rồi bỏ chúng ta sẽ tăng lên.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sốt, nhưng rất nhanh chóng trả lời: “Đương nhiên tôi biết chuyện của bút máy Parker, nhưng anh nên biết tình huống trước mắt của công ty, nếu không làm hành động gì, sớm muộn công ty cũng sẽ suy tàn. Ban giám đốc có thể thông qua dự án của tôi, cũng có nghĩa là họ tin tưởng khả năng của tôi. Và lại lần này không phải chúng ta vì chứng minh dự án của tôi là khả thi nên mới đến đây sao? Nếu như ngay cả người hợp tác với tôi là anh cũng không tán thành dự án này, vậy tôi nghĩ có lẽ tôi phải xin tổng công ty đổi đồng sự.”

Khang nhìn chằm chằm Hoa Nguyệt Nguyệt mấy giây, sau đó nói: “Cô đã nói vậy thì tôi sẽ tạm thời tin đây là một kế hoạch có thể thực hiện.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nổi giận: “Tạm thời sao? Được rồi, tôi và anh đánh cược với nhau, thế nào?”

Khang gạt gạt lông mày vàng hoe, trả lời: “Cược cái gì?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Nếu như kế hoạch này thành công, vậy anh phải làm một việc theo lời tôi, mà nếu như không thành công, tôi cũng sẽ phải làm

một việc theo lời anh.”

Khang nhếch khóe miệng lên, nhìn có vẻ giáo hoạt: “Vậy được rồi, tôi cược với cô.”

Hoa Nguyệt Nguyệt thở phào một hơi, nói: “Buổi triển lãm ngày mai, tôi sẽ tham dự và diễn thuyết, mà anh cũng thế, không được vì cược rồi mà làm hỏng buổi triển lãm đâu.”

Khang châm chọc cười cười: “Đương nhiên, tôi không phải loại người đó.”

Ngày đầu tiên Hoa Nguyệt Nguyệt tới đây đã cảm thấy không hòa hợp nổi với người tên Khang này, trong đầu cô liên tục nguyên rủa.

“Khang thụ! Khang thụ! Khang thụ! Khang thụ! Khang thụ thụ thụ thụ thụ!”

Có điều, đi tham quan công ty con, Hoa Nguyệt Nguyệt liên tục cảm khái —

Sao công ty con còn hoàn tráng hơn cả tổng công ty vậy! Vô lý quá! Chắc chắn là cô đi nhầm nước rồi! Nhất định là thế!

Tuy vậy, dù có không quen nhìn những thứ đó, thì cô cũng thấy nhà trọ Khang tìm được cũng không tệ lắm.

Phòng rộng, hơn nữa tiện nghi đầy đủ hết, hẳn là một phòng rất tốt, mà quan trọng nhất là, ... cô không mất tiền thuê, chắc là công ty con đã bỏ tiền ra rồi.

A hi hi.

Nhưng mà, cô không có chút thời gian trống để nghỉ ngơi, mai là triển lãm, cô phải chuẩn bị bài diễn thuyết.

Thức đến 3 giờ sáng, làm xong bài nói, rồi học thuộc xong, cuối cùng Hoa Nguyệt Nguyệt mới tắm rửa đi ngủ.

Cô cảm di động lên xem, phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ, còn có mấy tin nhắn.

Đều là của Tề Tín.

Cái đầu tiên.

“Làm sao bây giờ, nhớ em quá.”

“Đừng đổ anh nào nhé, anh chờ em ở nhà.”

“Chỗ em cũng đến đêm rồi nhì, ngủ sớm nhé, không cần nhớ anh đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt không muốn để Tề Tín biết mình thức khuya như thế mà chưa ngủ, cô không trả lời tin nhắn. Cô nằm vật ra giường, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Tề Tín.

Thật là, mới cách xa có chưa đến 24 tiếng đồng hồ, cô đã hơi nhớ anh rồi, đây chắc chắn là bệnh, bệnh thì phải trị.

Cô cảm thấy sự tỉnh táo đang dần biến mất, dần dần nhắm mắt lại.

...

Đồng hồ báo thức vang rất đúng giờ, Hoa Nguyệt Nguyệt còn mắt nhắm mở đứng lên, mặc quần áo chỉnh tề, ăn sáng, ra khỏi nhà, gọi điện cho Khang.

Vì công ty có lời, Khang phải làm tài xế riêng cho cô suốt mười mấy ngày. Đương sự tuy rằng rất bất mãn, nhưng vẫn đến rất đúng giờ.

Khang quay sang với Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Lên xe.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn kính mắt trên mũi anh ta, hít một hơi. Rõ ràng là một cậu bé tươi mát yếu ớt, làm chi phải mang trang bị kính mắt ác quỷ làm gì.

Trên đường, Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn loạn xung quanh, lại đột nhiên thấy ngăn để đồ trước mặt mình có một cây son, hơn nữa xung quanh còn có mấy sợi tóc vàng dài.

Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức hiểu, bản chất nhiều chuyện lại nổi lên: “Khang ạ, tôi không ngờ, anh có sức hấp dẫn vậy cơ đấy.”

Khang không hiểu ý cô.

“Đây là đồ cô-gái-C-cup-trở-lên hôm qua để lại hả?” Hoa Nguyệt Nguyệt lấy cây son kia ra.

Khang thoáng liếc qua, cầm cây son lại, rất dứt khoát, ném ra bên ngoài.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngỡ ngàng: “Anh không trả cho người ta à?”

Khang mặt không thay đổi: “Dù sao cũng chỉ là tình một đêm thôi.”

Bản chất nhiều chuyện lại nổi, cô hỏi: “Lẽ nào anh không có bạn gái... hoặc là bạn trai sao?” Thử lờ cho cô, cô vẫn nói ra cái câu nhin bao lâu.

Khang nghe đến chữ bạn trai, mặt càng khó ở, anh ta âm trầm nói: “Ngại quá, tôi không có bạn gái... Về phần bạn trai mà cô nói, thì càng không. Còn nữa, tôi nói cô hay, cô có thể không xen vào việc của người khác được không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt rụt lại người, trả lời: “Ha ha, ngại quá.”

Khang ngoi cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt thăm rùa trong lòng.

“Lại còn là tên hư đồn khốn nạn! Khang thụ! Khang thụ! Khang thụ! Khang thụ! Khang thụ thụ thụ thụ! Khang đời này chỉ có thể bị đàn ông đè ra kêu yamete! Đáng đời! Đáng đời! Khang tuyệt đối là một đứa thụ chết dẫm khốn nạn!”

Chào các cậu/chị/em/ông/bà!

Thực ra chương này đã làm xong khéo được cả tháng rồi, nhưng 1 là lười 2 là quên nên mình chưa có post.

Bây giờ là chú thích.

Công là gì, thụ là gì? Chắc ai cũng biết rồi nhưng thôi mình cứ giải thích. Nói dễ hiểu là thụ/uke là người đóng vai nữ trong mối quan hệ đồng tính. Chỉ là quan hệ trên giường thôi, chứ không nhất thiết thông thường thụ phải mặc đồ con gái tính cách dịu dàng này nọ lọ chai. Công/semé là người còn lại. Còn muốn biết rõ hơn, mời các chị em tìm hiểu trong đam mỹ và BL manga.

Quý súc công. Thực ra hoàn toàn có thể nói một người nào đó là quý súc chứ chẳng cần là công hay thụ gì. Quý súc có gốc từ tiếng Nhật. trong tiếng Nhật thì phát âm là kichiku, hình như là tính từ đuôi na. Quý súc dùng để chỉ một người khôn ngoan gần đến mức xảo quyệt và sẵn sàng làm cả những chuyện hơi ác ác tí để thỏa mãn cái sự biến thái của bản thân. Nhìn chung là ác ma đó.

Kichikunegane. Tựa game nổi tiếng của hãng Spray phát hành năm 2007. Chắc nhiều người từng nhìn thấy tên nó ở truyện này khác rồi. Đây là game Visual Novel, nói nôm na là tiểu thuyết cho phép tương tác, dựa vào lựa chọn hoặc các hành động tương tác của người chơi mà có thể dẫn đến những ending khác nhau cho truyện. Nội dung của game là về một doanh nhân thất bại thảm hại yếu đuối tên Saeki Katsuya. Một đêm nọ anh ta được một người bí ẩn tặng một chiếc kính thần kì mà khi đeo vào anh ta biến thành một người trái ngược. Từ một uke nhu nhược lật ngược thành một semé S đáng sợ. Game có tổng cộng 31 endings, trong đó có cả những route mà Katsuya vẫn là uke.

Muốn down quá mà không đủ post trên Vn-sharing. Giờ chả lẽ đi spam?

Này ngày xưa ở Vnsharing cũ dịp giàu lắm nhé, rep một đồng mà chả biết tiêu gì luôn. Giờ thì mất hết, hết sạch *khóc một đại dương*

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Khang

Hoa Nguyệt Nguyệt đến triển lãm, một nhóm phóng viên đã chờ sẵn ở đó. Xem ra không ít người rất mong đợi sản phẩm bình dân hóa của DUO.

Là người đề xướng dự án, Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên cảm thấy trọng trách trên vai mình càng nặng nề hơn.

Khang đi lên diễn thuyết trước, giọng đều đều, rất rõ ràng là có chuẩn bị đầy đủ trước, nói một tràng rồi đi xuống. Không ít phóng viên bắt đầu chụp ảnh, cảm thấy dự án này của DUO rất có tương lai.

Hoa Nguyệt Nguyệt đi lên, Khang đi xuống, anh ta nhìn cô một cái bằng khuôn mặt lạnh lùng.

Cô chỉ cảm thấy một cục tức ứ ở ngực, cô không thể thua em thụ kia được. Đầu tiên Hoa Nguyệt Nguyệt dùng tiếng Anh nói: “Xin chào các bạn, tôi là Juy, từ tổng công ty phái đến đây, và cũng là người đề xướng dự án này. Đầu tiên tôi xin phép được bày tỏ sự biết ơn với đội ngũ truyền thông có mặt tại đây. Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến DUO.”

“Trở lại với nội dung của dự án chúng ta đang quan tâm. Mọi người cũng biết, kinh tế thế giới đang có một số biểu hiện không ổn định, không nói đến giá

cả được nâng lên liên tục, các mặt hàng hiệu xa xỉ lại càng trở nên ngoài tầm với với nhiều người. DUO chúng tôi vinh dự được mệnh danh là ông vua của hàng cao cấp, nhưng mọi người cũng biết, thời thế đang thay đổi, ban giám đốc của DUO đã ra một quyết định. Chúng tôi mong muốn mọi người dân đều có thể cảm nhận những sản phẩm có chất lượng cao của DUO, với tiêu chí, giữ nguyên chất lượng, giảm giá thành, để những món hàng từng là xa xỉ trở thành hàng tiêu dùng hàng ngày.”

“Cũng như ông Karl vừa nói, giá thành sản phẩm của chúng tôi được giảm xuống rất thấp, hoàn toàn không có nghĩa là chất lượng đi xuống theo, mà là một sự tri ân với những người tiêu dùng. Ai đã dùng thử sản phẩm của DUO, tôi tin sẽ đều chứng nhận về chất lượng của nó. Hàng năm, số lượng nhận xét khiếu nại của công ty chúng tôi thậm chí còn chưa đếm hết được đầu ngón tay. Có thể nói, tôn chỉ của DUO suốt thời gian qua chính là, chất lượng là hàng đầu.”

“Về phần có một số nguồn tin sai lệch nói rằng công ty chúng tôi lựa chọn các nguyên liệu chất lượng thấp, nguồn gốc lai tạp, thì tôi xin được đính chính và bảo đảm với các vị rằng: Nhà cung cấp nguyên liệu cho chúng tôi chính là công ty Dorf. Đây là công ty đã hợp tác với chúng tôi suốt rất nhiều năm qua, với mối quan hệ lâu dài và khăng khít ấy, công ty Dorf đã quyết định dành nhiều ưu đãi cho chúng tôi. Hơn nữa, bản thân các sản phẩm thô từ Dorf được chính hãng sản xuất, giảm bớt được rất nhiều các chi phí phát sinh và thuế quan không cần thiết. Vì những lý do trên, công ty DUO mới có thể xây dựng được dự án ngày hôm nay.”

“Vì vậy, xin mọi người tin tưởng vào chúng tôi, DUO vẫn luôn trung thành với tôn chỉ của mình, cho dù giá tiền giảm, hướng đến bình dân, nhưng chúng tôi vẫn luôn làm theo khẩu hiệu ‘Luôn nâng cao chất lượng để phục vụ xã hội.’”

“Nếu như mọi người còn có nghi ngờ, tôi nghĩ chỉ sau một tuần lễ thử nghiệm, chúng ta sẽ có đáp án.”

Hoa Nguyệt Nguyệt trình bày rất trôi chảy, đến cuối, cô dùng một câu tiếng Trung để kết thúc bài diễn văn.

“Xin tin tưởng, trên thế giới cũng có những thứ giá không cao nhưng chất lượng cao, và chúng tôi đang bước những bước đầu tiên trên con đường đó...”
Cô cúi đầu, khom một cái rồi nói: “Cảm ơn mọi người, bây giờ xin mời nhân viên phòng nghiên cứu sản phẩm lên phát biểu.”

Tiếng vỗ tay lớp lớp vang lên, rồi vang vọng toàn hội trường.

Hoa Nguyệt Nguyệt xuống sân khấu, thấy Khang quay sang nở một nụ cười nhẹ với cô, anh ta nói: “Cô làm khá đó.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hất mái tóc dài, nói: “Tự tôi cũng biết.”

Khang: “... Chẳng lẽ chưa ai trên đời nói cô biết khiêm tốn là đức tính đẹp nhất sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười: “Ngại ghê, trong từ điển của tôi không có từ khiêm tốn.”

Qua ánh mắt của Khang, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm giác được anh ta đang thay đổi thay độ với cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt vui vẻ, nên triển lãm vừa kết thúc, cô cũng đi theo các nhân viên khác đi ăn đêm. Khang làm thị vệ cho cô nên dĩ nhiên là phải đến.

Không ngờ được, Khang tuy vóc dáng chẳng bằng ai, mặt thì thanh tú quá, nhưng uống rượu thì rất khí phách.

Làm cho tiên say tự phong Hoa Nguyệt Nguyệt uống đến nổi cả đom đóm mắt, cô lấy cớ đi vệ sinh, nhưng thật ra là đi nôn.

Đến lúc đi ra nổi, ngang qua nhà vệ sinh nam, Hoa Nguyệt Nguyệt loáng thoáng nhìn thấy Khang.

Một người đẹp tóc vàng ngực to chắc chắn phải bằng cả đầu Hoa Nguyệt Nguyệt quay sang nói chuyện với Khang.

Khang tỏ thái độ xa cách, anh ta đẩy kính mình, nói: “Thật ngại, có thể rút xa chút được không?”

Vì thế Hoa Nguyệt Nguyệt nhiều chuyện bò tới góc tường, xem kịch vui.

Lại nghe người đẹp tóc vàng nói: “Khang, tuy là chúng ta chỉ là chơi đùa thôi, nhưng anh trở mặt vậy cũng hơi nhanh đó. Một dạo trước anh còn đưa đón tôi hàng ngày, gọi điện cho tôi hàng ngày, thế nào mà hôm nay anh lại thành như thế.”

Khang lạnh lùng nhìn người đẹp: “Trước đã nói chỉ là tình một đêm thôi, chẳng qua đúng lúc ấy cần, nên tìm cô thêm vài lần. Cô tưởng tôi coi cô là bạn gái thật đấy à?”

Người đẹp tóc vàng nổi giận: “Khang, có ai ăn nói như anh không? Tôi ngủ với anh bao nhiêu lâu, vậy mà anh chẳng nói lấy một lời đã đá tôi, anh muốn ăn đánh không?”

Khang cười lạnh: “Đừng có mạnh mẽ quá, không khéo đến lúc đó chẳng biết là ai gãy tay mất chân đâu.”

Người đẹp tức đến mất hết bình tĩnh, “Khang, anh cẩn thận tôi đến tận công ty của anh nói cái chuyện anh đi chơi bôi giao du lung tung thế nào. Tôi không tin là họ không đuổi việc anh.”

(Không lẽ ngực to thì mất não à? Đây có phải cơ quan nhà nước hay đảng bộ gì đâu? Công ty tư nhân thì không bao giờ đuổi việc vì mấy cái lý do kiểu đó nhé.)

Khang nheo mắt: “Tùy cô.” Rồi xoay người bỏ đi.

Người đẹp tóc vàng bắt lại tay anh ta, đột nhiên mềm giọng: “Anh cũng đã nói chỉ là chơi, tôi cũng không phải chỉ ngủ không được, ít nhất... anh cho tôi... ít tiền... gần đây tôi phải mua áo.”

Khang càng biểu lộ sự ghê tởm ra mặt, anh ta nói: “Là đòi tiền chứ gì?” Lần lần rồi rút từ trong ví một tờ chi phiếu ném cho người đẹp.

Cô gái kia nhìn thấy chữ số bên trên, đầu tiên là sững sờ, rồi nhìn lại Khang, trong nháy mắt, coi Khang là một kẻ dễ lừa.

Cô ta nói: “Chỉ có chừng này, ít quá.”

Khang càng lúc càng sầm mặt: “Cô một vừa hai phải thôi, cho dù có là gái trinh, từng đó tiền cũng đủ để có ta đi và bảy tám lần rồi.”

Cô gái kia hoàn toàn không định đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhận được điện thoại của mọi người, nói là đều đã về cả, thế nên đưa cô về chỉ còn Khang thôi.

Mẹ kiếp, cứ thế này thì chẳng biết đến bao giờ.

Hoa Nguyệt Nguyệt không nhìn được bước ra.

Một tay khoác lên tay Khang, mặt quay phía cô gái kia nói: “Ngại quá, tôi là bạn gái anh ấy đó, cô tìm anh ấy có việc gì không? Đã không có việc thì có thể tránh ra xa xa chút được không? Chúng tôi còn có hẹn.”

Khang sững sờ, rồi lại nghe theo ý của Hoa Nguyệt Nguyệt, xem ra anh ta đã muốn vứt cái cục nợ này ra từ lâu.

Người đẹp tóc vàng liếc qua Hoa Nguyệt Nguyệt một chút rồi lại nhìn Khang, nói: “Không ngờ anh còn có bạn gái, lại còn là người châu Á. Tôi nhớ rõ trước giờ anh đâu có thích người ngực dưới cup C nhỉ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn lại ngực mình, thôi quên đi, dù sao cô cũng là A đấy, vậy thì đã sao nào?

Khang nhẹ giọng nói: “Ai biết được? Chuyện thích ai hay không có bao giờ có lý do.”

Người đẹp trên mặt hiện lên sự hứng thú, nói: “Bạn gái của Khang à, cô biết hiện giờ Khang có bao nhiêu bạn giường không? Không chừng cô cũng là một người trong số đó thôi. Để tôi nghĩ xem nào, chắc chắn là *beep* của cô sẽ rất thoải mái?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhướn mày: “Tiểu thư à, cô có thể ăn nói đỡ thô tục vậy được không? Tôi và Khang yêu nhau, chứ không phải quan hệ cô nói, mấy ngày trước tôi và anh ấy gặp nhau đã lập tức phải lòng nhau. Giờ Khang sẽ không tìm người khác nữa, với tôi, tôi chỉ quan tâm anh ấy hôm nay chứ không phải anh ấy hôm qua.”

Người đẹp tóc vàng không ngờ Hoa Nguyệt Nguyệt chẳng có ý ngại ngùng gì, cô ta khẽ cắn môi: “Cô dám cam đoan sau này anh ta sẽ không tìm người khác sao? Một người luôn thiếu cảm giác an toàn như Khang đơn giản là sẽ không bao giờ kết hôn được. Cô chắc chắn cô có thể ở bên anh ấy mãi mãi không? Đừng đùa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt thoáng nhìn qua Khang, rồi nói với biểu cảm tự nhiên: “Thế thì sao? Người tôi thích là anh ấy ngày hôm nay, cho dù sau đó thế nào, tôi cũng chỉ nhớ đến điểm tốt của anh ấy. Nếu anh ấy ra đi, tôi cũng sẽ chúc phúc cho anh ấy.”

Người đẹp tóc vàng sững sờ, nổi giận, nói: “Vậy cô xem chi phiếu trong tay tôi đi, đây là anh ta vừa cho tôi đấy, còn nói là sau này vẫn muốn lên giường với tôi đó.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Thôi đi, tôi tránh bên ngoài nghe rất rõ rồi. Nếu có thể lừa thì phải lừa được càng nhiều càng tốt. Tôi nghĩ trong đầu cô đang nghĩ thế phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngủ

Hoa Nguyệt Nguyệt nhận lúc người đẹp không chú ý, vươn tay giật lại chi phiếu trong tay cô ta, xé nát: “Tiền của Khang không thể để cô dùng như thế.”

Người đẹp nổi giận, bắt đầu muốn đánh nhau với Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt tóm lại tay cô ta, nói: “Vừa rồi tôi đã báo cảnh sát, nói với họ hình như tôi gặp được một người phụ nữ sử dụng ma túy. Họ đang trên đường tới, nếu không muốn bị bắt, tôi khuyên cô nên đi nhanh đi.”

Cô gái đó sững sốt, rồi không biết phải làm sao tiếp, trừng Hoa Nguyệt Nguyệt và Khang, rồi hậm hực: “Coi như tôi không may.”

Đợi cô gái đó biến mất, Hoa Nguyệt Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, quay sang nói với Khang: “Đi thôi, tôi muốn về ngủ.”

“Cô báo cảnh sát sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt bật cười: “Không thể nào, lừa trẻ con thôi, không ngờ cô ta bị lừa dễ vậy.”

Khang có chút hoảng hốt, gật gật.

Hoa Nguyệt Nguyệt liếc qua chi phiếu trên mặt đất trước khi rời đi, lập tức kinh hãi.

Lúc Khang đưa cô về nhà thuê, cô cười ha ha: “Khang, tôi giúp anh đỡ cô gái kia... Anh đưa chi phiếu đó cho tôi được không?”

Khang: “...”

Đương nhiên cuối cùng, Hoa Nguyệt Nguyệt cũng không mặt dày đến mức đòi chi phiếu thật.

Có điều, quan hệ của cô và Khang được cải thiện.

Buổi đầu giá thầu đã bắt đầu, ngày nào Hoa Nguyệt Nguyệt cũng phải ngồi với Khang tính toán mức tiêu thụ và phản ứng với sản phẩm. Giống như cô đã đoán, người đã dùng không ai không khen ngợi.

DUO đã đạt danh tiếng, giá thấp cũng có hàng xịn.

Sau đó, Hoa Nguyệt Nguyệt cũng dần dần hiểu được một chuyện về Khang. Hóa ra tên này ngày xưa cũng từng là một tiểu xử nam ngây thơ, đáng tiếc bị một người lừa bịp tình cảm xong, đã thề sau này sẽ đi trả thù phụ nữ...

Nghe xong, Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi: “Anh là trẻ con à? Còn đòi trả thù phụ nữ ấy á? Thôi đi, tôi thấy đòi anh bị đàn ông chơi chắc rồi.”

Khang: “...”

Sau buổi đầu giá thầu, vì phản ứng tốt, công ty quyết định triển khai dự án trên diện rộng. Với tư cách người đề ra phương án này, Hoa Nguyệt Nguyệt mũi phóng lên tận trời.

“Khang, anh thấy chị anh lợi hại chưa.”

Khang liếc Hoa Nguyệt Nguyệt mặt dày như tường mà nói: “Xin nhớ cho tôi lớn tuổi hơn cô.”

Hoa Nguyệt Nguyệt chép miệng, “Khang, xem ra anh thua cuộc với tôi rồi, để tôi nghĩ xem bắt anh làm gì đây nhỉ...”

Khang không thèm nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt.

Đến tối, cả đội đi nhà hàng, còn là nhà hàng Trung Quốc, theo lời Hoa Nguyệt Nguyệt là, cho các cô cậu nếm thử hương vị quê hương tôi.

Đồ ăn dọn lên, Hoa Nguyệt Nguyệt bắt đầu điên cuồng ăn.

“Thịt ba chỉ này nướng quá ngon.”

“Trời ạ, cái đùi dê này sao mềm thế nhỉ.”

“A, canh này ngon quá đi mất...”

Ăn no xong, cả đám cùng rượu, Hoa Nguyệt Nguyệt như thường lệ rất sung, lại tự nhiên đi độ rượu với Khang.

Đại bộ phận người trên bàn cơm đã say không biết trời đất, chỉ có Hoa Nguyệt Nguyệt và Khang là còn chén tạc chén thù.

Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Khang ạ, anh nói xem đeo cái kính vào nhìn anh mới trong sáng mới đáng yêu làm sao, thế mà cũng chính là cái kính mắt này hoàn toàn làm hỏng anh đó.”

Khang đã ngà ngà say trả lời, “Tôi thấy vậy trông chừng chặc lắm.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lật bàn nói: “Chừng chặc cái gì! Rõ ràng anh là thụ cơ mà, rõ ràng là một tiểu thụ đáng yêu, tại sao lại muốn chà đạp mình đi thích nữ giới, trong mắt tôi, anh là tiểu thụ cực phẩm đó!”

Có lẽ là vì say, Khang lại không phản bác cô mà hỏi: “Sao lại nói tôi là thụ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt đáp: “Đầu tiên là vóc dáng của anh, tuyệt rằng dáng tôi cũng là khá cao, nhưng anh là đàn ông mà lại cao bằng tôi là rất vô lý, cho nên anh là thụ.”

“Ngụy biện.”

“Lại nói, còn theo đuổi phụ nữ cup C, thật ra nghe chị nói đây anh vốn là trống không, bánh bao to không thỏa mãn được anh, chỉ có dưa chuột to mới là món của anh thôi.”

Khang cúi đầu, trả lời: “Tôi cũng có dưa chuột to.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mắt sáng ngời: “Tôi không tin nhé.”

Khang đột nhiên hỏi ngược lại: “Có muốn nhìn một cái hay không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt vốn định gật đầu, trong đầu đột nhiên nhớ đến lời Tề Tín.

“Không được... Tôi cũng có dưa chuột.” Hoa Nguyệt Nguyệt nắc lên một cái.

Khang khinh bỉ nhìn ngực Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Cô làm gì có dưa. Cô chỉ có bánh bao nhỏ thôi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nổi giận, “Cái gì, bánh bao của tôi lớn lắm, anh không biết ngực vừa tay cầm là đẹp nhất sao? Anh không biết phụ nữ Mỹ vì ngực to mà hay nâng ngực sao? Anh không biết thôi chị đây dáng ngực cực đẹp, người khác đều nói thế, bánh bao chị đẹp nhất đó.”

Được rồi, cũng chẳng hiểu đang nói gì nữa.

Khang tối sầm mắt tự nhủ thầm: “Cô có bánh bao tôi có dưa chuột, có muốn thử không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt không nghe thấy, hỏi: “Gi? Anh nói anh muốn ăn dưa chuột hử, được, giờ tôi tìm cho anh hẳn hai cái dưa chuột, tuyệt đối thỏa mãn cả trên cả dưới anh ngay.”

Khang mơ màng đáp: “Không phải, không phải, tôi muốn bánh bao cơ.”

Vì thế, hai người ông nói gà bà nói vịt uống tiếp.

Điện thoại Hoa Nguyệt Nguyệt lại đột nhiên vang lên, cô nhận điện thoại, nhìn thấy tên, vui vẻ ấn nút nhận, nói: “Tiểu Tề Tề, anh nhớ em không?”

Tề Tín sững sốt: “Hoa Nguyệt Nguyệt, em uống rượu hả?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nắc một cái, nói: “Đương nhiên phải uống rượu rồi, chuyện vui như vậy không uống sao được? Anh lại không có đây, nếu như có anh, nhất định em phải uống với anh đến không say không về.”

Tề Tín nói với giọng dịu dàng: “Được rồi, đã say thế rồi, em đang ở đâu?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lầm bầm: “Em ở một nhà hàng Trung Quốc trên đường Bogne, món ăn ở đây thật là ngon, lại còn rẻ nữa. Em muốn mua hết đầu bếp của họ cơ Tiểu Tề Tề.”

Tề Tín yên lặng một thoáng nói: “Em chờ anh một chút.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ha ha nói: “Được, chúng ta lại gặp nhau trong mơ nhé.”

Tiếp đó cô tắt máy, thấy Khang đang nhìn.

Khang hỏi: “Tiểu Tề Tề là ai? Là một con chó hả?”

Hoa Nguyệt Nguyệt sờ đầu: “Tiểu Tề Tề... Tiểu Tề Tề rất là tốt, tôi rất là thích Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề... là cái gì nhỉ... hình như là cá hộp.” Vừa dứt lời, đầu đã đập bộp xuống cánh tay.

Khang cũng uống quá, vậy là nằm luôn cạnh Hoa Nguyệt Nguyệt, ngủ.

Hoa Nguyệt Nguyệt vừa ngủ vừa nói lầm nhảm.

Cô mơ thấy Tề Tín, Tề Tín quay sang cười với cô, cô bảo: “Tiểu Tề Tề, anh đến rồi hả, em rất nhớ anh, Tiểu Tề Tề.”

Tề Tín nheo lại đôi mắt hoa đào, sắc mặt không được ôn lảm “Nhớ anh thật không?”

Cô nhào tới nói: “Tiểu Tề Tề, người ta yêu anh nhất, nhớ anh chết lên được.”

Tề Tín đập bộp một cái lên mặt cô, giận: “Vậy mà em còn đi lăng nhăng với người khác, không phải em yêu anh à? Sao lại ngủ với người đàn ông khác chứ!”

Hoa Nguyệt Nguyệt mặt đau cả lên, lập tức giật mình tỉnh lại, đến khi nhìn qua, Khang đang ngủ bên cạnh cô, một tay đánh vào mặt cô.

Mẹ nó, hóa ra là anh.

Xoa xoa mặt, ngủ thôi mà cũng mất trật tự.

Hoa Nguyệt Nguyệt đỡ sô pha đứng lên, cầm điện thoại di động, nhìn thời gian, đã một giờ sáng rồi. Bọn họ đã bao chỗ này cả đêm, mọi người đều nằm trên sô pha, hoặc là ngủ trên ghế. Cô đỡ tưởng, cảm giác đầu choáng váng, hay đi toilet một chút cho tỉnh.

Chỉ là câu thang này sao vòng vèo thế, chút nữa nhất định phải nói với chủ nhà hàng sửa lại chút.

Đột nhiên trước mắt hoa lên, Hoa Nguyệt Nguyệt ngã phịch xuống đất, mông đau cả lên.

Chỉ là chẳng hiểu sao đột nhiên xuất hiện hai cánh tay, khi cô nhìn lên người đưa tay, cô gần như nhảy dựng lên.

“Tiểu Tề Tề!”

Tề Tín mặc một bộ comple, rõ ràng là vừa chạy tới, có vẻ mệt mỏi, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự đẹp trai của anh. Tóc hung hung hơi dựng lên, mắt hoa đào nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt đầy bất lực, khoe môi xinh đẹp cong lên, nói với Hoa Nguyệt Nguyệt đang nằm trên người: “Em đã uống bao nhiêu rượu vậy, mùi rượu khủng quá.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vẫy vẫy tay: “Anh đừng xía vào, thật ra với em đó chỉ là muỗi thôi.”

Tề Tín cong người lên nói: “Anh đưa em về, lên đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng không khách khí, ôm cổ Tề Tín, để cho anh bế.

Bà chủ quán nhìn thấy vợ chồng Hoa Nguyệt Nguyệt, cười nói: “Vợ chồng son hạnh phúc quá, chồng đẹp trai còn thương vợ nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười hoan hỉ: “Đó là đương nhiên rồi.”

Tề Tín bắt đầu đi lắc đầu, Hoa Nguyệt Nguyệt nói lại đại khái địa chỉ nhà thuê cho Tề Tín rồi lại ngủ li bì.

Trong lúc mơ màng, cảm giác có đôi tay nắn nắn bóp bóp người mình, cô mơ màng mở mắt, nhìn thấy Tề Tín đã cời sạch sẽ bò lên.

Rồi, kẹ anh.

Tề Tín đi ra đi vào trong thân thể cô, thể tiến công rất mạnh.

Hoa Nguyệt Nguyệt còn đang mơ màng, nghĩ có người đâm mình, còn la lên: “Đừng chọc vào... Đừng chọc... Khoan đã... Nhanh lên.”

Đồ không tiết tháo này.

Hôm sau tỉnh dậy Hoa Nguyệt Nguyệt đã quên mất hoàn toàn chuyện đêm qua, cô nhìn thấy mình không mảnh vải nào nằm trên giường, giữa hai chân lại có cảm giác như vừa làm xong, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước.

Hoa Nguyệt Nguyệt trong lòng thốt lên xong rồi!

Thế này là sao, cô lại phản bội Tề Tín lên giường với người khác! Mẹ nó, rốt cuộc là ai, dám xuống tay với cô sao, đây là chán sống rồi sao?

Tuy cô rất đẹp nhưng không thể nhân lúc say mà đánh lén chứ.

Mẹ ơi nếu Tề Tín biết thì nói sao...

Hoa Nguyệt Nguyệt không thể tin nổi, vì vậy cô quyết định, cô phải đánh người đàn ông đó một trận mới hả giận.

Cô mặc áo tắm vào, cầm cột phơi quần áo, hơi kéo cửa phòng tắm, nói: “Đồ khốn nào dám ra tay với ta, ăn một cột của ta.”

Người đàn ông kêu một tiếng đau đớn.

Hoa Nguyệt Nguyệt mở to hai mắt, nhìn thấy Tề Tín xinh đẹp đáng người cao ráo ôm đầu, cùng với tiểu Tề Tín... Không, là đại chứ.

Tề Tín bắt đầu đi nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt: “Em làm sao vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười: “Không có gì, anh cứ tiếp tục, tiếp tục, chẳng qua em thuận tay đánh thôi, đừng để ý, vốn em rất hay đánh...”

Tề Tín lắc đầu.

Hoa Nguyệt Nguyệt đóng sập lại cửa phòng tắm, vỗ ngực nói: “Thật tốt quá, không cũng chẳng biết giải thích sao nữa...”

Chờ chút, Tề Tín ở đây từ khi nào?

Sao cô chẳng nhớ gì cả? Chẳng lẽ tối qua lúc cô ngủ, Tề Tín cạy cửa lén bò vào XXOO với cô?

Mẹ nó, ít ra, cũng phải đánh thức cô dậy chứ, kỹ thuật của tiểu Tề Tín tốt lắm đâu phải bình thường đâu.

Ngay lúc Hoa Nguyệt Nguyệt còn đang tiếc nuối mình không được ăn thịt tử tế, Tề Tín người trần trụi đi ra phòng tắm, cơ thể hoàn mỹ không hề che đậy chiếu vào mắt Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt kêu gào, nửa tháng không gặp, tiểu Tề Tín hình như lớn lên rồi, cô thật là hạnh phúc mà.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Dự

Tề Tín làm như hoàn toàn không thấy Hoa Nguyệt Nguyệt, mặc quần áo xong, đi tới trước ti vi, bật lên, hết sức tự nhiên cầm điều khiển đổi kênh.

Hoa Nguyệt Nguyệt thấy Tề Tín không để ý tới cô, nhào vào lòng Tề Tín như hổ vồ, hỏi: “Anh đến đây từ bao giờ?”

Tề Tín nhìn lại Hoa Nguyệt Nguyệt bằng đôi mắt hoa đào, nhìn tạo dáng quyến rũ của cô, anh nở nụ cười: “Em quên rồi sao? Hôm qua là ai uống say đến không đi nổi ấy nhỉ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt xoa xoa cằm, cố nhớ, đột nhiên vỗ vỗ đầu, trả lời: “À, đúng, em nhớ ra rồi, em còn thảo luận bánh bao lớn và dưa chuột nhỏ với Khang cơ mà.”

Tề Tín nheo mắt: “Khang?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười ha ha: “Anh đừng hiểu lầm, Khang là trợ lý công ty con sắp xếp, em tuyệt đối không lãng nhăng đâu, em và Khang là chị em, anh không hiểu đâu, Khang là tiểu thụ đó, anh ta nói em biết anh ta thích nhất là được đàn ông đè.”

Tề Tín bật cười: “Được rồi, anh đâu có nói gì.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vừa dựa vào đùi Tề Tín, vừa nói: “Sao anh lại đến đây?”

Tề Tín đáp: “Hôm qua anh gọi cho em, vốn định nói với em anh đã giải quyết xong chuyện ở công ty rồi, định đến tìm em đây. Không ngờ em lại uống đến mức này, anh lập tức chạy tới.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười khi: “Đúng là tiểu Tề Tề là tốt nhất mà.”

Tề Tín lắc đầu, nói: “Em còn hai ngày ở đây đúng không? Vậy hai hôm nay anh sẽ ở đây, đi chơi với em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vui vẻ, “Tốt qua, em bảo anh này, chúng ta phải đi du quay khổng lồ nhé, rồi mình lên đến chỗ cao nhất cao nhất ấy hôn nhau, nhé?”

Tề Tín nhún mày: “Vì sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười nói: “Vì như thế sẽ được hạnh phúc bên nhau trọn đời. Đây là thành phố C, kinh đô của tình yêu.”

Tề Tín hôn một cái lên khóe mắt Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Cho dù không đến đó chúng ta cũng sẽ hạnh phúc.”

Hai người lại vui vẻ quyến luyến nhau thêm lần nữa.

Điện thoại Hoa Nguyệt Nguyệt liên tục kêu, khi cô nhận mới phát hiện có bảy cuộc gọi nhờ, mở ra xem, tất cả đều của Khang.

Hoa Nguyệt Nguyệt gọi lại, liền nghe giọng lo lắng của Khang: “Cô chạy đi đâu đó?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười: “Gặp được người quen, anh ấy đón.”

Khang thở phào một hơi, trả lời: “Cô nhớ chiều đến công ty một chuyến, có chút chuyện.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cau mày lại: “Chuyện gì vậy?”

Giọng Khang có vẻ nghiêm trọng: “Có người dùng mỹ phẩm của chúng ta xong bị nhiễm trùng da phải nằm viện, giờ đã phong tỏa tin tức, phải nhanh chóng đi dàn xếp bọn họ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sùng sốt: “Sao có thể vậy được, nguyên liệu đó tuy không phải là loại tốt nhất nhưng tôi đã kiểm nghiệm kỹ càng, tuyệt đối không thể có sơ sẩy gì được.”

“Đương nhiên là như vậy, bọn tôi cũng không tin, nhưng không thể loại trừ một khả năng, có người cố tình vu khống chúng ta, dù sao đối thủ của chúng ta KDC vẫn luôn muốn lật đổ DUO.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hít sâu một hơi, nói: “Được rồi, tôi sẽ đến ngay.”

Hoa Nguyệt Nguyệt trên mặt hiện vẻ nghiêm túc, dù thế nào ngay lúc chuẩn bị công khai sản phẩm bình dân hóa lại xảy ra sự việc này, nếu để lộ ra ngoài nhất định công ty sẽ gặp rắc rối.

Tề Tín nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, anh đã loáng thoáng nghe được chuyện xảy ra từ lời đáp của Hoa Nguyệt Nguyệt, anh hỏi: “Sản phẩm lần này làm sao vậy?”

Hoa Nguyệt Nguyệt vừa mặc quần áo vừa nói: “Có người sau khi sử dụng sản phẩm mới phải vào viện, có thể là dị ứng da gì đó, tương đối nghiêm trọng, nhưng em dám bảo đảm là sản phẩm lần này chắc chắn không có tính kích ứng, hơn nữa tất cả sản phẩm đều đã qua thử nghiệm, tuyệt đối không thể xảy ra những chuyện thế này.”

Tề Tín nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt nói: “Vậy em đi công ty trước đi, anh chờ em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Cô đi rồi, Tề Tín mới tới trước cửa sổ, gọi điện thoại: “Tìm người vào viện vì dị ứng kia, tra rõ hành tung và những người người đó gặp trong mấy tháng gần đây...”

Anh cúp điện thoại, cặp mắt hoa đào không hề có hơi ấm.

Anh vốn định đi chơi một chuyến với Hoa Nguyệt Nguyệt, lại xảy ra chuyện này. Anh mà biết ai đứng sau quỷ phá, thì sẽ không dễ dàng cho qua đâu, ...

Lúc Hoa Nguyệt Nguyệt chạy tới công ty, những nhân viên khác đang lo đến nỗi đứng ngồi không yên. Cả đám vừa nhìn thấy cô đã nhao đến như sắp chết đến nơi.

“Chị Hoa, phải làm sao bây giờ, người đó nói sẽ kiện chúng ta còn định công bố chuyện này nữa.”

“Sao lại nhầm đúng lúc chuẩn bị đến bước cuối cùng rồi chứ.”

“Thôi bỏ đi, tôi thấy lần này rõ ràng là do những người ghen ghét công ty mình làm.”

Hoa Nguyệt Nguyệt tỉnh táo quát bọn họ: “Tất cả cầm miệng cho tôi, giờ tôi cần một người đến bệnh viện nói chuyện, giải quyết riêng với người đó, nếu như không được, người ta vẫn đòi kiện, chúng ta cũng không có gì lo lắng. Tôi nghĩ tất cả mọi người đều biết, sản phẩm của chúng ta hoàn toàn không có vấn đề gì về chất lượng, dù sao chúng ta đã cố gắng lâu như thế, sao có thể để một người hủy hoại tất cả dự án này như vậy?”

“Chị Hoa, tôi đi.” Tiểu Lưu nói.

(wait? Tiểu Lưu? Chị Hoa đi nước ngoài cơ mà?)

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Những người còn lại, đi gặp truyền thông đã biết tin này, nghĩ cách để bọn họ im lặng bước đầu đã, nói chung, trong buổi họp báo quốc tế mấy ngày nữa không thể có gì sai sót.”

“Vâng, chị Hoa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn mọi người tản ra, cô hơi đau đầu, ngồi xuống.

Chuyện này chắc chắn sẽ không dễ giải quyết như thế, điều đối phương muốn là danh tiếng công ty vì kế hoạch này mà bị ảnh hưởng.

Nếu không giải quyết tốt, cô bị đuổi việc chỉ là chuyện nhỏ, còn những cấp dưới của cô, cả hội ấy cũng bị liên lụy theo.

Hoa Nguyệt Nguyệt cắn răng, thầm giục mình phải nhanh chóng nghĩ ra cách.

Một ly cà phê đặt xuống trước mặt Hoa Nguyệt Nguyệt. Cô ngẩng đầu nhìn thấy Khang.

Khang nói: “Uống chút cà phê đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhận lấy: “Cảm ơn.”

Cô cúi đầu, có phần uể oải, nói với Khang: “Khang này, tôi nghĩ có phải ông trời vô cùng ngứa mắt tôi không, nghĩ đủ cách để hành tôi, tôi thực sự sợ hôm sau họp báo sẽ có chuyện gì.”

Khang nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, đôi mắt xanh nhạt hơi rung động: “Không phải lỗi của cô, cô đã làm rất tốt, việc đến nước này, tôi tin nếu là một người nào khác, sẽ không xử lý tinh táo được như cô.”

Hoa Nguyệt Nguyệt khẽ sở cười: “Còn không phải là để lên tinh thần cho bọn họ sao? Nếu ngay cả tôi cũng nghĩ là vô vọng thì họ sẽ làm thế nào?”

Khang vỗ vỗ Hoa Nguyệt Nguyệt: “Không có chuyện gì, cho dù phải đấu cứng thật, chúng ta cũng sẽ không thua.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Nếu phải làm cứng, thì dù công ty chúng ta thắng, danh tiếng của chúng ta cũng bị ảnh hưởng rất lớn. Tôi không đủ sức đâu.”

Khang nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn ủ rũ, lại nói: “Cố gắng là được mà.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Cố gắng, tôi sẽ cố gắng hết sức đến phút chót, rồi sau đó, cho dù kết quả thế nào, cũng coi như tôi đã làm hết rồi.”

Cô đứng dậy, kiểm tra chỗ sản phẩm bị khiếu nại là gây dị ứng.

Trước cô phải đo lại đã.Khang cùng làm với cô.

Sau một đêm mới có kết quả, hoàn toàn không có chất gây kích ứng, kim loại nặng chỉ có hàm lượng rất thấp, so với rất nhiều sản phẩm cùng loại, thậm chí chẳng đủ để nhắc đến.

Như vậy có thể khẳng định, không phải là vấn đề từ sản phẩm của họ.Mặt trời ngày mới đã mọc.

Điện thoại Hoa Nguyệt Nguyệt lại vang lên, cô xem thì đó là điện thoại của Tiểu Lưu.

Tiểu Lưu nói với giọng gấp gáp: “Chị Hoa, phải làm sao bây giờ? Người đó không muốn giải quyết riêng, anh ta nói nhất định phải kiện chúng ta ra tòa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩn người, “Có thể chuyển máy cho tôi nói chuyện với người đó không?”

Tiểu Lưu lắc đầu: “Tôi bị anh ta đuổi ra ngoài rồi. Anh ta nói mai sẽ có lệnh của tòa gửi đến chỗ chúng ta, để chúng ta biết tay.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Được rồi, vậy cậu về đây đi đã.”

Cúp điện thoại, Khang hỏi: “Chuyện thế nào?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Không được rồi, không muốn giải quyết riêng.”

Tiếp đó cô lại nhận được vài cuộc gọi khác, nói là truyền thông dự định mai công bố tin tức, và sẽ mời được bệnh nhân kia ra làm chứng.

Nghĩ lại, người ta làm sao đồng ý, một tin tức động trời như vậy, bao nhiêu tiền mới đủ mua?

Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi trên ghế, bất lực.

Giờ nên làm gì?

Chẳng lẽ cứ chờ chết như vậy?

Điện thoại lại vang, Hoa Nguyệt Nguyệt không muốn nhận nữa, vì cô liên tiếp nghe toàn tin xấu, còn thêm một tin nào nữa cô sẽ sụp đổ mất.

Khang đẩy Hoa Nguyệt Nguyệt: “Nghe điện thoại đi, biết đâu lần này sẽ là tin tốt.”

Hoa Nguyệt Nguyệt thấy là điện thoại của Tề Tín, cô nghe. Nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh từ đầu kia, đột nhiên lòng cô thót lại. Cô gọi: “Tề Tín.”

Giọng cô có chút nghẹn ngào, có lẽ gồng mình vào vai người mạnh mẽ đã lâu, cảm giác bất lực lúc này làm cô có phần không thể chịu nổi.

Tiếng nói của anh giống như một liều thuốc an thần với cô vậy. “Không sao đâu, buổi họp báo ngày mai sẽ không có chuyện gì cả. Tin anh.”

Hoa Nguyệt Nguyệt sụt sùi: “Không thể nào. Tề Tín anh không biết đâu, truyền thông căn bản không thèm nghe bọn em nói, mai họ sẽ loan tin, bệnh nhân cũng rất kiên quyết. Giờ em hoàn toàn không biết làm sao cả.”

Tề Tín nở nụ cười: “Hoa Nguyệt Nguyệt, đôi lúc em cũng có thể dựa vào anh, không sao cả, chuyện gì cũng có anh chống cho em rồi.”

Cả đời Hoa Nguyệt Nguyệt chưa bao giờ biết đến chữ “dựa vào” này, từ trước tới giờ đều là cô tự phấn đấu, tự cố gắng. Cô không bao giờ dựa vào mối quan hệ nào của Trịnh Lệ, cô tin tưởng chắc chắn cô rất mạnh. Nhưng cô phát hiện từ khi có Tề Tín, cô bắt đầu muốn dựa vào người khác, muốn người khác che chở.

Càng lúc cô càng tham lam.

Hoa Nguyệt Nguyệt không cốt khí nói: “Tề Tín, anh đừng làm em khóc, em sắp khóc rồi đấy, nhưng em là nữ cường nhân cơ mà.”

Tề Tín nói: “Đương nhiên em là nữ cường nhân rồi, em đã cố gắng như vậy, đừng lo lắng nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Vâng.”

Tề Tín khuyên nhủ: “Em về sớm chút đi, ngủ một giấc. Giờ anh phải ra ngoài một chuyến. Buổi họp báo ngày mai, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt trả lời: “Vâng, được.”

Cô cúp điện thoại, trong lòng nhen nhóm một cảm giác dễ chịu.

Khang nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, vẻ mặt hơi kì lạ: “Cô làm sao thế? Gọi điện thoại mà khóc sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt xoa xoa mắt: “Một người rất quan trọng gọi điện cho tôi, tôi rất an tâm, nên khóc.”

Đúng là thế, đến cô cũng không hiểu sao lại cảm thấy an tâm.

Khang không nói gì.

Hoa Nguyệt Nguyệt gọi cho rất nhiều người, bảo họ nghỉ ngơi sớm đi, họp báo ngày mai sẽ không có chuyện gì đâu.

Cô tin lời Tề Tín.

Không biết vì sao, chỉ là cô tin anh thôi.

Hoa Nguyệt Nguyệt về đến nhà, đúng là Tề Tín không ở nhà thật. Cô vừa đặt lưng xuống đã thiếp đi.

Lần này, cô ngủ rất ngon, rất thanh thản.

Cho đến tận lúc đồng hồ báo thức reo, cô mới xuống giường.

Họp báo vào lúc 8 giờ, cô đã chuẩn bị xong.

Khi cô tới, rất nhiều phóng viên nhà báo đã tới, các cấp dưới thì còn chút bất an nhìn cô.

Cô ra hiệu bọn họ yên tâm đi.

Tất cả đều diễn ra theo kế hoạch đã chuẩn bị.

Đến phút cuối, buổi họp báo thành công rực rỡ, tất cả mọi người đều bất ngờ.

Tiểu Lưu nhận điện thoại, nói chuyện rất lâu mới đột nhiên chạy tới, nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Chị Hoa, thật tốt qua, người đó nói thực ra trước đó mình sử dụng loại mỹ phẩm khác mới bị như vậy, không phải do công ty chúng ta, họ rút đơn kiện bây giờ. Phía báo chí cũng không nhắc lại chuyện này nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười nhàn nhạt, “Ừ, được rồi.”

Cô biết, Tề Tín có thể làm được. Mình chỉ làm theo lời anh, thỉnh thoảng cũng phải dựa vào anh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trở về

Kế hoạch lần này thành công, Hoa Nguyệt Nguyệt biết ơn nhất vẫn là Tề Tín, dù cô chẳng biết anh đã âm thầm làm gì, nhưng sự việc bị ép xuống, sản phẩm không ngừng được phản hồi tích cực, công ty quyết định thực hiện chính thức dự án.

Chuyến công tác đến thành phố C cuối cùng đã kết thúc, Hoa Nguyệt Nguyệt còn phải nói lời từ biệt với mọi người nên không đi cùng Tề Tín ra sân bay, Tề Tín nói sẽ chờ cô ở đó.

Một đoàn người của chi nhánh tiền Hoa Nguyệt Nguyệt đến tận cửa.

Hoa Nguyệt Nguyệt cũng nghiêm túc, hôn gió với từng người một, nói: “Trong quãng đường phía sau, tôi sẽ luôn nhớ mọi người, có cơ hội chúng ta gặp lại nhé.”

Hầu hết mọi người đều ra về, chỉ có Khang bảo giúp Hoa Nguyệt Nguyệt xách hành lý, nên ở lại cuối cùng.

Vào sân bay, đến cổng soát vé, Hoa Nguyệt Nguyệt quay lại nói với Khang: “Khang ạ, mặc dù anh đeo kính mắt là thành quý súc, tôi vẫn cảm thấy anh là người tốt.”

Khang nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, con người xanh nhạt lóe lên một tia sáng, anh ta hỏi: “Cô sẽ quay lại chứ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười: “Dĩ nhiên, dù sao ở chi nhánh còn có đám chiến hữu là mọi người mà, có cơ hội chắc chắn sẽ đến thăm mọi người.”

Khang gọi Hoa Nguyệt Nguyệt lại: “À, cô còn nhớ chuyện chúng ta nói hôm ta uống say không... Tôi là thật lòng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đã sớm quên sạch sành sanh, cô vỗ vỗ vai Khang: “Tôi nhớ rõ chứ, anh nói anh phải làm tuyệt thế tiểu thụ mà, sao tôi quên được!”

Khang bất đắc dĩ nhìn cô: “Không phải, ý tôi là...”

“Hoa Nguyệt Nguyệt, sắp đến giờ lên máy bay rồi.” Tề Tín đi tới, mặt tươi cười nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, mắt hoa đào không rõ có phải vô tình lướt qua Khang, đáy mắt lóe hơi lạnh.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhảy lên, ôm cổ Tề Tín, Tề Tín chiều ý cô, khom người xuống, Hoa Nguyệt Nguyệt cười ha hả: “Tiểu Tề Tề, anh nóng lòng gặp em vậy hả, có chút thời gian thế mà cũng không chờ được.”

Tề Tín cười nhạt: “Không phải anh không chờ được, mà là máy bay không chờ em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hôn bẹp một cái lên mặt Tề Tín: “Được rồi, em tự động coi như anh nhớ em.”

Khang nhìn cử chỉ của Hoa Nguyệt Nguyệt và Tề Tín, động tác trở nên gượng gạo, anh ta hỏi: “Anh đây là?”

Hoa Nguyệt Nguyệt giới thiệu: “Chồng tôi, Tề Tín, à, đây là Khang làm việc chung với em, là tiểu thụ thụ đó.”

Khang sững người, anh ta cắn răng, che giấu sự hụt hẫng trong đáy mắt: “Làm ơn đừng bẻ cong sự thật.”

Tề Tín mỉm cười từ đầu mày đến cuối mắt, nhìn Khang, khóe miệng cong theo đúng biên độ tiêu chuẩn: “Rất cảm ơn anh đã đề ý đến cô ấy suốt mấy ngày qua.”

Khang cảm giác được khí thế uy hiếp tỏa ra từ Tề Tín: “Không có gì, Hoa Nguyệt Nguyệt đã làm rất tốt.”

Tề Tín cười: “Vậy thì tốt, tôi và cô ấy phải lên máy bay, có cơ hội chúng ta gặp lại.”

Khang muốn nói, mà lại thôi.

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên cười quay đầu lại nói với Khang: “Còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt chúng ta đã cá cược thế nào không? Khang, nghe lời tôi nói đây, tìm một cô gái tốt và sống bên cô ấy nhé, cuộc sống phóng túng tất nhiên rất kích thích, rất mới mẻ, nhưng chỉ có gia đình mới cho anh cảm giác an toàn anh mong đợi, nhớ giữ lời hứa của anh đấy.”

Khang không trả lời cô, nhưng sau khi cô đi, anh ta gật đầu.

Ngồi trên máy bay, Tề Tín trêu: “Thành phố C đúng là kinh đô tình yêu mà, tình yêu khắp mọi nơi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ha ha cười: “Tề Tín, anh thì biết cái gì. Khang cơ bản không phải là uy hiếp, người ta chỉ là tiểu thụ thụ thôi, thực ra em muốn nói là, tìm một người đàn ông tốt sống bên nhau cơ.”

Tề Tín lắc đầu, đều cô tựa đầu lên vai mình: “Mấy hôm nay em cũng vất vả, nghỉ ngơi một chút đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gối lên vai Tề Tín, hít hà mùi trên quần áo anh.

Giống như cô đã nói với Khang, cuộc sống phóng túng dĩ nhiên là thích lắm, nhưng chỉ có gia đình cho ta cảm giác an toàn, giống như cô cảm giác được từ Tề Tín vậy.

...

Hoa Nguyệt Nguyệt xuống máy bay thì nhận được một cuộc gọi của thím Từ.

Bà nói rất gấp gáp, thậm chí còn hơi nức nở: “Nguyệt Nguyệt, mẹ con vào bệnh viện rồi. Mẹ con bị ung thư gan giai đoạn cuối, giờ người ta đã báo bệnh tình nguy kịch, chuẩn bị tinh thần.”

Lúc nghe được cái tin này, Hoa Nguyệt Nguyệt còn nghĩ mình sẽ vui sướng bật cười, dù sao tiếng “mẹ” với cô chẳng qua là một kẻ luôn coi khinh sự tồn tại của cô. Nhưng, sự thật, cô vẫn cảm giác tim mình như bị ai đâm thủng, thật đau.

Cho dù thế nào, là con gái duy nhất của bà, Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn phải đến bệnh viện xem Trịnh Lệ thế nào.

Sau khi Tề Tín nghe tin này, lập tức lái xe đưa cô đến bệnh viện, hai người vội vội vàng vàng ra khỏi xe.

Thím Từ nhìn thấy Hoa Nguyệt Nguyệt, hai mắt đã sưng nước: “Mẹ con hình như sắp không chịu đựng được nữa rồi, thím không biết bà ấy đã biết mình bị bệnh mấy năm nay, nhưng chỉ điều trị qua loa, hôm qua đang họp ở công ty thì ngất xỉu, mới biết bệnh tình đã đến nỗi này rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hít mũi: “Thím Từ, thím đừng lo, chúng ta cứ chờ chút đã. Đây không phải lỗi của thím, thím cũng biết mẹ con là nữ cường nhân mà, bà ấy sẽ không để người khác thấy mình yếu ớt, đâu phải do thím.”

Thím Từ vẫn không nín được, trong miệng vẫn lẩm nhẩm: “Cầu trời phù hộ, phù hộ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đứng ở đó, nhìn đèn báo trên cửa phòng phẫu thuật, đèn vẫn sáng, đỏ rực, như màu máu.

Cô không thể hình dung thành lời cảm giác lúc này của mình.

Rất mâu thuẫn. Cô vẫn luôn lạnh nhạt, giờ đây cô gần như không theo kịp nỗi mọi chuyện. Việc này xảy ra quá đột nhiên, thậm chí cô còn nghĩ đây chỉ là một trò đùa.

Tề Tín ôm cô: “Không có việc gì, rồi sẽ ổn thôi, đừng lo lắng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt giống như bùng lên, cô nói: “Sao bà ấy đến cả thân thể mình cũng không biết yêu quý... Rõ ràng lần nào cũng mắng em, mà bản thân thì chưa bao giờ biết làm gương... Em còn chưa đợi được bà nói với em một câu dịu dàng, sao bà lại như thế được...”

Đúng vậy, cô vẫn chờ, chờ Trịnh Lệ có thể giống như mọi người mẹ, ôm cô, bảo vệ cô.

Cô vẫn nuôi hy vọng.

Thế nhưng, thực tế, giờ Trịnh Lệ cũng sắp không còn.

Nước mắt cô dâng lên chảy xuống, rơi vào cổ áo của Tề Tín, từ từ loang ra thành một vệt nước lớn.

Bác sĩ đi ra, thông báo: “Tình trạng đã ổn định, có điều bệnh nhân đã đến giai đoạn cuối, xin người nhà hãy chuẩn bị tinh thần.”

Thím Từ đi vào, còn Hoa Nguyệt Nguyệt thì chẳng biết phải làm gì.

Cô đứng ở cửa, nhìn Trịnh Lệ đeo mặt nạ oxy.

Trịnh Lệ đã sắp sáu mươi, nhưng vẫn thích ăn diện như cũ, giữ gìn mình nhìn như một cô gái ba mươi mấy tuổi. nhưng bây giờ, hốc mắt bà lõm sâu xuống, mặt cũng chẳng thấy được bao nhiêu thịt, sắc mặt trắng nhợt nhạt, nếu còn như trước, nhất định bà sẽ không để chuyện này xảy ra.

Cô nhắm chặt hai mắt, không muốn nhìn Trịnh Lệ như vậy nữa.

Cô ra khỏi bệnh viện, không vào thăm Trịnh Lệ, cô sợ mình không chịu nổi.

Một người phụ nữ tự tin như vậy cũng trở thành như thế này... Cô không thể chấp nhận.

Vào đến nhà, cô ngã xuống giường, ngủ, nước mắt không ngừng chảy.

Cô xin nghỉ, quyết định ngày mai sẽ đến xem Trịnh Lệ. Cô còn cần bình tĩnh lại một chút.

Tề Tín chẳng nói lời nào, chỉ chờ sau lưng cô, khiêm nhường và yên lặng.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhớ lại hồi còn bé, từ khi cô hiểu chuyện, đã biết mình không được Trịnh Lệ yêu thích, khi đứa trẻ khác nũng nịu trong lòng mẹ, Trịnh Lệ lại giang tay đẩy ra đứa con khao khát muốn hơi ấm.

Quan hệ với Trịnh Lệ cho đến năm mười tuổi, bị bà đẩy xuống cầu thang, cũng đã định trước sẽ không thể thân mật.

Cô sợ người mẹ này sẽ tổn thương cô.

Oán hận với Trịnh Lệ cô không thể nào bỏ, nhưng cô vẫn mong đợi có một ngày Trịnh Lệ hiểu ra, coi mình thực sự là con gái.

Tỉnh lại từ giấc mộng, cô lau khô nước mắt, Tề Tín nhìn cô, hỏi: “Đi bệnh viện không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Tề Tín lái xe, đưa cô đến cổng bệnh viện, cô quay lại nói với Tề Tín: “Em tự vào được, em muốn hỏi rõ, muốn biết rõ một chuyện này.”

Cô đẩy cửa phòng bệnh Trịnh Lệ, nhìn thấy thím Từ đang chăm sóc cho bà.

Trịnh Lệ đã tỉnh, nhìn thấy Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Sao cô lại tới đây?”

Hoa Nguyệt Nguyệt bị câu hỏi này của bà chọc giận, cô nói: “Mẹ là mẹ con, sao con có thể không tới?”

“Thím Từ, thím ra ngoài một chút được không? Cháu có lời muốn nói với mẹ.” Hoa Nguyệt Nguyệt nói.

Thím Từ nhìn cô và Trịnh Lệ, rồi gật đầu.

Căn phòng rộng, chỉ có Trịnh Lệ và Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt thở dài, nói: “Mẹ, hai chúng ta đừng cãi nhau được không? Con không muốn cãi nhau với mẹ nữa, trong mấy ngày nay, để con chăm sóc cho mẹ được không?”

Trịnh Lệ cười lạnh: “Không cần, tôi không cần cô bố thí, thực ra trong lòng cô đang mong tôi chết sớm đúng không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Có thể nói chuyện bình thường với con được không? Chuyện tới nước này, con thật sự chỉ mong ở bên mẹ, mặc kệ trước đây đã xảy ra cái gì làm cho mẹ ghét con đến thế, nhưng trong mắt con, mẹ vẫn là mẹ, mẹ nuôi con lớn đến từng này, con không phải đứa vô ơn. Con chỉ muốn ở bên chăm sóc mẹ thôi.”

Trịnh Lệ mắt tối sầm: “Tôi nhìn thấy cô là ngứa mắt.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hít mũi một cái, nói: “Vậy bọn con ở đây một lát rồi đi. Chỉ có một điều, con chỉ muốn hỏi mẹ một điều thôi, bao nhiêu năm qua, sao mẹ không thể nhìn thẳng vào con...”

Trịnh Lệ sắc mặt rất tệ: “Mệnh tiền nhân, cô và ông bố hại người của cô cùng một đức hạnh.”

Hoa Nguyệt Nguyệt không nói gì nữa

Sắp ngược rồi. Mà cũng sắp hết truyện rồi

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Trở về

“Bố cô thấy nhà chúng tôi có tiền liền bám lấy, đến khi tôi có con rồi thì đã tôi thẳng căng, cầm tiền đi mở công ty, nuôi vợ bé, con tiện nhân kia thật sự nghĩ tôi sẽ không làm gì được sao? Cuối cùng, tôi đã cho cả nhà bọn họ một bài học, tên đàn ông kia phút cuối còn khóc lóc cầu xin tôi đừng đẩy hắn vào tù, có điều tôi nói cho hắn ta nghe, vào tù cũng không sống được thêm bao lâu, dù sao cũng chẳng qua mấy tháng hắn sẽ chết trong đó thôi. Nếu không phải khi đó phá thai không tốt cho tôi, tôi sẽ sinh cô ra sao? Đừng đùa. Sao có thể?” Lời Trịnh Lệ như lưỡi lê đâm vào tim Hoa Nguyệt Nguyệt, thẳng thắn không thương tình.

Cũng chỉ có một người cha như thế, chỉ là một người như thế mới có thể giải thích vì sao Trịnh Lệ lại khắc nghiệt với cô như thế. Cô là đứa trẻ mà tên đàn ông hại Trịnh Lệ trắng tay để lại, tên đàn ông làm bà hận đến tận cùng, đến mức ngay cả con ruột mình cũng không thể mở lòng.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn Trịnh Lệ, mắt rung rung, lòng cô như có một nút thắt được mở ra, cô nói: “Con hiểu rồi, sau này con sẽ không xuất hiện trước mặt mẹ nữa.”

Cô ra khỏi bệnh viện, vừa nhìn thấy Tề Tín liền lao vào lòng anh.

Cô thậm chí rất hiểu Trịnh Lệ, đối với Trịnh Lệ, cô giống như một khối u ác tính, một thứ châm chọc với cuộc đời bà, một thứ đáng chê trách như vậy, sao bà có thể bình tĩnh được.

Cho nên, cô hiểu, không xuất hiện trước mặt Trịnh Lệ nữa, tránh để bà thấy phiền.

Không lâu sau đó, tin Trịnh Lệ qua đời truyền đến tai Hoa Nguyệt Nguyệt, vào lúc luật sư tìm Hoa Nguyệt Nguyệt, nói cần thảo luận với cô về vừa thừa kế tài sản.

Ba công ty trong tay Trịnh Lệ đều để lại cho cô, vô điều kiện.

Cô nhìn dòng chữ viết của Trịnh Lệ, không nói được lời nào.

Rõ ràng bà hận cô như thế, tại sao còn làm như thế...

Lời thím Từ như một cú đánh làm cô tỉnh người.

“Dù mẹ con hận con, nhưng nếu không thương con, sao còn nuôi con lớn đến từng này, với khả năng của cô ấy, hoàn toàn có thể đem con cho người khác nuôi.”

Trong đầu Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên hiện lên rất nhiều chuyện.

Hồi tiểu học, vì bị bạn cùng lớp bắt nạt, cô bị gãy tay, lúc về, lại bị Trịnh Lệ mắng té tát, thím Từ thì liên tục an ủi. Đến hôm sau, phụ huynh của những bạn học đó lại đưa con tới xin lỗi cô. Rồi sau này, chuyện của cô và Trình Hòa vẫn rắc rối lằng nhằng như thế, tuy Trịnh Lệ không ít lời mắng mỏ, nhưng cô lại thường phát hiện ra sau đó Trình Hòa đang muốn giãi ra cũng không dám làm gì nữa.

Trong phòng ăn, Hoa Nguyệt Nguyệt che mặt, không ngừng khóc.

Trên đời sao có thể có người như Trịnh Lệ, rõ ràng hận một người như thế, mà vẫn yêu người ấy đến vậy, cứ thế đứng đằng sau làm tròn vai một người mẹ.

Không bỏ xuống được tự tôn của mình, nhưng cũng không thể quên tình cảm với con gái.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhớ lại chuyện cách đây rất lâu rồi, lúc cô bị Trịnh Lệ đẩy xuống cầu thang, cô nhìn thấy khuôn mặt của bà, bà đưa tay ra, muốn tóm cô lại, cuối cùng lại không làm được.

Hoa Nguyệt Nguyệt khóc không thành tiếng.

...

Lễ tang của Trịnh Lệ có rất nhiều người đến dự, Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn ở lại đến tối muộn mới về nhà.

Cô ôm Tề Tín, nói: “Hôm nay em nhìn mẹ cứ như thế đưa vào lò hỏa táng, cơ thể bà biến thành tro bụi, em ở trong ấy, thậm chí còn nhìn thấy được tro cốt bay trong không trung. Lúc ôm bình tro của bà, đột nhiên em cảm thấy, nếu có cơ hội, có thể quay về quá khứ, đi thăm bà nhiều hơn, thì sẽ sớm nhận ra, bà chỉ là một người phụ nữ lòng tự trọng hơi cao mà thôi.”

Tề Tín ôm cô: “Không sao, anh tin mẹ em đã rất hài lòng về con gái mình rồi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ôm anh, lẩm bẩm: “Tề Tín, em nghĩ thế giới này, em chỉ còn lại anh thôi đấy.”

Tề Tín hôn thái dương cô: “Không sao, anh cũng chỉ cần có mình em là đủ rồi.”

...

Ba tháng sau khi Trịnh Lệ qua đời, công ty của bà đã trở thành một nhánh của Duo. Nhờ sự cố gắng của Trịnh Lệ, thương hiệu của công ty này được đánh giá rất cao. Sát nhập với Duo, đối với Hoa Nguyệt Nguyệt, cũng nhẹ nhàng hơn nhiều. Cô không đủ năng lực quản lý một công ty, để Tề Tín hỗ trợ, công ty mới phát triển lên được.

Như thế này Trịnh Lệ cũng có thể an tâm rồi nhỉ?

Vì gần đây tâm trạng Hoa Nguyệt Nguyệt không tốt lắm, dám cấp dưới đưa nào cũng nghĩ đủ cách để cô vui lên, nói là nếu Hoa Nguyệt Nguyệt không khôi phục nguyên khí, bọn họ sẽ cảm thấy khó chịu.

Lữ M.

“Hoa tỷ, lấy lại tinh thần đi nhé, chúng em đều ở bên cạnh chị.”

“Đúng vậy đó Hoa tử, cô Trịnh sẽ nhớ chị, thấy chị thế này bà ấy chắc chắn sẽ không vui đâu.”

“Hoa tử...”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười: “Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ khôi phục nguyên khí sớm, các cô cậu cũng làm việc cẩn thận cho tôi, đừng để tôi cả ngày nhìn thấy các cô cậu lười biếng, nghe chưa?”

“Hoa tử, bọn em đâu có lười, không phải là bọn em đang an ủi chị sao?”

“Được, nhanh trình kế hoạch mới lên đi, cấp trên còn có người giục.” Hoa Nguyệt Nguyệt cho mỗi người một cái cốc đầu, nói.

“Đúng rồi, Hoa tử, trai đẹp lần trước chúng ta nói phải sờ được móng người ta ý, vẫn bảo bọn em nói với chị là có việc cần nói đó.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Đã biết, các cô cậu đi làm đi.”

Ngồi trong phòng làm việc của mình, Hoa Nguyệt Nguyệt mở máy tính. Điện thoại di động vang lên không ngừng.

Là số lạ.

Cô nhận điện thoại: “A lô?”

“Hoa Nguyệt Nguyệt, chúng ta gặp nhau đi.” Giọng Trình Hòa truyền tới từ đầu kia.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngẩn người: “Vì sao? Trình Hòa, anh nên biết hai chúng ta đã kết thúc rồi.”

Trình Hòa trả lời: “Anh biết, nhưng có một số việc em còn chưa biết rõ, anh muốn nói cho em hay, em tới đây đi.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đáp lại: “Thật ngại quá, tôi không rảnh, nếu có chuyện gì, anh có thể nói qua điện thoại, không cần thiết phải quanh co, gặp mặt gì đâu.”

Trình Hòa dừng một chút, rồi nói: “Em muốn biết tại sao Tề Tín kết hôn với em không? Trên đời không thiếu con gái, vì sao cậu ta cứ nhất thiết phải kết hôn với em? Em không muốn biết sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt đang chuẩn bị tắt máy, đột nhiên tay run lên.

Trình Hòa lại nói: “Nếu thật sự muốn biết nguyên nhân, chiều nay hẹn ở Đóa Lam.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe thấy tiếng Trình Hòa dập máy.

Tút tut tut...

Vì sao... Tề Tín lại muốn kết hôn với cô...

Vấn đề này cô cũng từng rất thắc mắc, cô không muốn làm người mù, mà có lẽ Tề Tín cũng sẽ không dễ dàng tự tiết lộ nguyên nhân với cô.

Trình Hòa thì...

Cô mở bản kế hoạch gần đây nhất, tay lướt trên bàn phím.

...

Tề Tín thừa kế lại sản nghiệp công ty nên gần đây khá bận rộn, cũng thường không về nhà. Cô tin tưởng Tề Tín, cũng không thắc mắc gì, từ tiềm thức, cô hoàn toàn không cảm thấy Tề Tín sẽ thay lòng.

Từ những chuyện trước kia có thể thấy, Tề Tín không phải loại người như vậy.

Cô thừa nhận, càng ngày cô càng quan tâm Tề Tín, có nói rằng cô thích anh cũng không có gì quá đáng, cô cũng muốn biết tại sao trước đó Tề Tín lại muốn ở bên mình.

Xế chiều, cô tới Đóa Lam.

Nhìn thấy Trình Hòa ngồi ở đó, khuấy cốc cà phê. Không giống như thời thanh xuân, khuôn mặt ấy đã không còn vẻ trẻ con, mà là khuôn mặt phong sương của một người đàn ông trưởng thành.

Còn cô bé từng bám theo anh ta như một cái đuôi cũng đã trở thành vợ người.

Cô đi tới, nói với phục vụ đang hỏi mình muốn uống gì: “Tôi không cần uống, tôi đến tìm người.”

Phục vụ đi rồi, Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi xuống đối diện Trình Hòa, nhìn anh ta, nói: “Trình Hòa, anh biết tôi đến vì lý do gì, cái gì cần nói thì nói rõ ràng đi, tôi sẽ đi.”

Trình Hòa nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, cười khò sở, “Em không muốn gặp anh đến vậy sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Không phải tôi không muốn thấy anh, hôm nay tôi phải về nấu cơm. Tề Tín muốn ăn cơm tôi nấu.”

Trình Hòa xẹt qua một tia đồ kỵ trong đáy mắt: “Giờ một câu Tề Tín, hai câu Tề Tín, Hoa Nguyệt Nguyệt, trước đây em chỉ biết đi sau lưng anh, mới qua bao nhiêu lâu, lòng người dễ đổi thay vậy sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nổi giận, đập bàn: “Trình Hòa, anh có rắm thì đánh nhanh, Tề Tín không phải anh có thể so sánh được, ít nhất, anh ấy đối xử tốt với tôi.”

“Hơn nữa, tôi thích anh ấy, tôi yêu anh ấy, anh chỉ là quá khứ mà thôi.”

Trình Hòa có chút đau lòng: “Được rồi, đừng nói nữa, anh không muốn nghe những lời này. Anh tìm em chỉ là muốn nói với em, Tề Tín không đơn giản như em tưởng.”

Hoa Nguyệt Nguyệt bình tĩnh lại, nói: “Anh nói đi, nhưng tôi có thể chọn không tin.”

Trình Hòa nói tiếp: “Công ty của mẹ em giờ cũng nằm trong tay Tề Tín rồi. Hồi cấp 3, không có mấy ai biết hoàn cảnh nhà em, đều nghĩ em là con nhà bình thường, có điều, Tề Tín và anh đều biết.”

Hoa Nguyệt Nguyệt hỏi ngược lại: “Cho nên?”

Trình Hòa cười: “Em còn nhớ rõ có mấy lần anh và Hà Trinh gặp nhau bị em bắt gặp không? Có lẽ em không biết, khi đó anh và Hà Trinh chẳng qua là bị Tề Tín lấy cớ bạn bè để hẹn ra gặp thôi, nghĩ lại xem, người báo cho em, có phải là Tề Tín hay không?”

“Cái đó tạm thời không nói, còn có một vài chuyện, em biết việc Tề Tín mua toàn bộ cổ phần công ty của bố anh không? Thời gian ấy anh và em vẫn còn rất tốt, Tề Tín nói với anh, nếu không buông em ra, cả nhà anh coi như xong, bố mẹ anh đã mấy chục tuổi rồi, anh phải làm thế nào? Vì thế, anh mới nói với em, anh và Hà Trinh đính hôn.”

“Hoa Nguyệt Nguyệt, anh vẫn cảm thấy dù không có anh, em cũng có thể có người khác theo đuổi, những năm gần đây, anh biết rõ em là người thế nào, chắc chắn sẽ có người thích em xuất hiện, nhưng, em còn nhớ rõ trước đây có một đồng nghiệp ở công ty em đùa rằng muốn hẹn hò với em sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt sùng sốt, đúng là có chuyện đó, có điều cô nhớ rõ, người đồng nghiệp ấy mấy ngày sau bị sa thải, nguyên nhân là không nghiêm túc làm việc trong giờ quy định.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, em hẳn biết năng lực của Tề Tín rồi? Nếu cậu ta muốn sa thải một nhân viên, thì đơn giản đến mức nào.”

Hoa Nguyệt Nguyệt mím môi: “Ý anh là, có lẽ Tề Tín ngay từ đầu đã có ý định tiếp cận tôi?”

“Hoa Nguyệt Nguyệt, giờ công ty của bố anh đã trở lại tay anh, anh chỉ nói với em một việc, có khả năng Tề Tín từ đầu đã muốn kết hôn với em, sau đó vẫn chờ để lấy được công ty của mẹ em từ tay em, chỉ cần hai công ty hợp nhất, đối với Duo chỉ có lợi không có hại.”

Hoa Nguyệt Nguyệt đứng bật dậy, nói: “Trình Hòa, Tề Tín không phải loại người đó.”

Trình Hòa lấy ra một tấm ảnh, trong ảnh là một cô gái, cô gái này có khuôn mặt rất điềm tĩnh, thậm chí có nét rất giống Hoa Nguyệt Nguyệt, nhưng đường nét thì đẹp hơn cô, mái tóc đen rất dài xõa xuống vai, cô gái mặc áo cưới, quay về phía màn ảnh nở nụ cười e lệ.

Trình Hòa nói: “Em có biết trước đây Tề Tín suýt thì đã kết hôn với cô gái này không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cứng đờ: “Chuyện đã qua của anh ấy, tôi không cần biết.”

Trình Hòa lật mặt sau bức ảnh ra, trên đó là bút tích quen thuộc, “To my dear flower.”

Gửi đóa hoa thân yêu của anh.

Là nét chữ của Tề Tín.

Trình Hòa lại nói: “Em không cảm thấy cô gái này trông rất giống em sao? Nghĩ lại đúng là quá cầu huyết, cô gái này chính là em gái cùng cha khác mẹ của em, em nghĩ tại sao Tề Tín lại lấy em? Em gái em đã qua đời trước đó, em là con gái Trịnh Lệ, mẹ em liên tục hại gia đình cô gái đó, em nghĩ, bạn trai của em gái em, Tề Tín, sẽ làm thế nào?”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn bức ảnh, nhìn đi nhìn lại.

“Hoa Nguyệt Nguyệt, tỉnh lại đi, Tề Tín từ đầu đã tiếp cận em vì cô gái đó, đợi khi công ty rơi vào tay cậu ta, em nghĩ cậu ta sẽ làm thế nào với em?”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngây ngẩn cả người, cô đứng lên, nói với Trình Hòa: “Tôi không tin, đưa bức ảnh cho tôi, tôi sẽ tìm Tề Tín hỏi cho ra nhẽ.”

Trình Hòa nhìn cô bước đi vội vàng, nói từng chữ: “Hoa Nguyệt Nguyệt, nhìn cho rõ người nằm bên cạnh em đi, cậu ta đáng sợ hơn em tưởng tượng nhiều, đợi đến khi ăn sạch sẽ em rồi, sẽ bỏ lại em mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sự thật

Hoa Nguyệt Nguyệt rời Đóa Lam, lên taxi.

Bàn tay cô nắm chặt tấm ảnh của cô gái đó, khuôn mặt quả thực rất giống cô, cô lật mặt sau, nhìn thấy dòng chữ quen thuộc, gửi đóa hoa thân yêu của anh.

Tề Tín so sánh cô gái này với hoa, hẳn chứng minh rằng anh rất thích cô ấy.

Cô từng hỏi Tề Tín thích ai, Tề Tín chỉ từng nói đó là một người rất tốt, như vậy có khi nào là cô gái này, họ đã yêu nhau từ lâu. Có phải chăng, nếu thực sự xuất phát từ tình yêu, có lẽ có thể nói rằng, giống như Trình Hòa nói, Tề Tín trở về là vì giúp cô gái đó báo thù?

Cô phải tỉnh táo lại một chút, cô rút ảnh trở lại túi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vành mắt đã cay cay.

Không thể không thừa nhận đúng là cô và cô gái này rất giống nhau, cho dù thua sắc đẹp của cô gái đó, không có đường nét đẹp bằng cô ấy. Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên có chút khổ sở, có khi nào ngay từ đầu Tề Tín làm bạn với mình cũng là vì cô gái này hay không?

Những ý nghĩ càng lúc càng dâng lên bủa vây lấy cô, đầu sắp nổ tung ra.

Lúc về đến nhà, Tề Tín vẫn chưa về, gần đây vì chuyện ở công ty, anh thường xuyên về nhà muộn, mấy giờ sáng mới về, có điều, anh cũng hứa sẽ chỉnh đốn công ty trong tương lai.

Hoa Nguyệt Nguyệt đang rất gấp, cô không có cách nào chờ đợi, cô lại vội vã gọi xe chạy đến công ty.

Người trong công ty đã về gần hết, cô hỏi một người làm việc cùng Tề Tín.

Người đó nói lại, Tề Tín nhận được một cuộc điện thoại rồi đi ra ngoài ngay.

Lòng cô càng thêm lo lắng, chạy ra ngoài, cô thậm chí còn chẳng biết phải đi hướng nào, chỉ đi trên con đường lớn, thất thủ không mục đích mà bước đi.

Có lẽ ông trời thương cô quá ngầy thơ, cô nhìn thấy Tề Tín.

Tề Tín và một người phụ nữ trung niên ngồi bên trong một quán cà phê, người phụ nữ đó khuôn mặt có chút kích động, bà ta thậm chí đứng lên định đánh Tề Tín.

Tề Tín đứng một chỗ thờ ơ.

Hoa Nguyệt Nguyệt không suy nghĩ gì lao vào, chắn trước mặt Tề Tín, nói với bà ta: “Đừng động chân động tay!”

Người phụ nữ kia nhìn ngó Hoa Nguyệt Nguyệt, như thể phát hiện cái gì, bà ta nói: “Cô là con gái của Trịnh Lệ?”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngây người: “Bà là ai?”

Bà ta cười lạnh: “Trịnh Lệ đã chết rồi còn chưa kịp nói cho cô biết, tôi chính là vợ của bố cô...” Bà ta nhìn sang Tề Tín, đột nhiên cười nói: “Xem ra tôi trách nhầm cậu rồi, cậu không quên Hoa Dương nhà chúng tôi, còn tìm được đồ thay thế nữa.

Cô và mẹ cô giống nhau, bà ta tranh đàn ông với tôi không thắng nổi, con gái cũng chẳng hơn, nghĩ lại thật là hà dạ, Tề Tín coi như là giúp nhà tôi báo thù.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vươn tay, dứt khoát cho bà ta một cái tát: “Bà không có tư cách nói mẹ tôi, mẹ tôi ra tay ác thì sao, dù gì cũng hơn hạng người thứ ba hạ tiện bản thù cướp chồng người khác như bà.”

Bà ta trợn tròn mắt, nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, giận dữ: “Cô dám đánh tôi? Cô biết tôi và Tề Tín có quan hệ gì không? Cậu ta không khác gì con trai tôi, chắc là cô không biết suốt nữa Tề Tín đã lấy con gái tôi đúng không? Nếu không phải con gái tôi đi sớm, Tề Tín còn tìm đến cô làm gì? Cô và Trịnh Lệ giống nhau, chỉ là đồ hèn hạ.”

Bà ta vươn tay phải đánh lại, Tề Tín chắn trước mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Cô, Hoa Nguyệt Nguyệt là vợ của cháu, cô không thể nói chuyện với vợ cháu như thế, còn nữa, cháu đã không phải là con rể của cô nữa.”

Bà ta khoát khoát tay: “Tôi biết cậu đang nói dối, không cần đâu con trai, trước đây cậu mê Hoa Dương nhà tôi thế, làm sao có thể thay lòng nhanh như vậy. Giờ cô nói cháu nghe, cô hiểu oan cho cháu, không ngờ cháu còn biết dùng thủ đoạn như thế. Cô nghe nói công ty của Trịnh Lệ đã thuộc về cháu, cháu làm rất tốt.”

Tề Tín còn muốn lên tiếng, lại thấy Hoa Nguyệt Nguyệt như đã phát điên, cầm lấy cốc trà trên bàn, nước trà nóng hổi rơi xuống người người phụ nữ.

Bà ta ré lên một tiếng, ôm cánh tay bị hắt nước nóng, nói: “Mày đây là muốn làm gì! Tao phải báo cảnh sát! Đồ hèn hạ như mày, không phải muốn nghe sự thật sao? Sự thật chính là mày chỉ là đồ thay thế cho con gái tao thôi, hơn nữa Tề Tín làm vậy cũng là vì con gái tao, sao mày không chết sớm đi? Dựa vào đâu mà mày sống sung sướng con gái tao lại chết, để cho mày hưởng hết những thứ đáng ra phải của nó.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi phịch xuống mặt đất, nhìn đất, nước mắt dần trào ra trong mắt.

Tề Tín ôm cô, nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, đừng nghe bà ta nói, không phải như vậy, em nghe anh giải thích, quan hệ của anh và Hoa Dương không phải như em tưởng tượng đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt không trả lời anh, cô đã hoàn toàn không thể tin được vào người trước mặt.

Nếu như, tất cả những gì anh đã làm trước đây đều là diễn kịch, cô đã không thể tin tưởng vào người đàn ông này được nữa; thật đáng sợ, ngay từ ban đầu đã nằm vùng bên cạnh cô, chờ đợi thời khắc cô trắng tay.

Cô thần thờ ngẩn đầu, hỏi anh: “Tề Tín, em và cô ấy rất giống nhau sao?”

Đôi mắt hoa đào của Tề Tín vận vẹo trong đau thương, anh ôm Hoa Nguyệt Nguyệt, không ngừng nói: “Không giống, không giống, em chỉ là em, em chính là Hoa Nguyệt Nguyệt, ai cũng không giống được em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn ngây ngẩn bất động, nghe mẹ đàn bà chửi bới, nghe lời Tề Tín nói, nhưng đầu cô trống rỗng.

Bà ta báo cảnh sát, cảnh sát cũng đã tới.

Lời giải thích không ngừng nghỉ của Tề Tín, và lời đặt điều rất kiên trì của người phụ nữ.

Hoa Nguyệt Nguyệt đứng lên, đi tới trước mặt cảnh sát, mặt không thay đổi, nói: “Tôi muốn về đồn.”

Cảnh sát ngăn người, đáp lại: “Được.”

Tề Tín vội gọi cô: “Hoa Nguyệt Nguyệt.” Nhưng cô không để ý tới anh. Cô lên xe cảnh sát và đi.

Cô cần chút yên lặng, một chút mà thôi, để suy nghĩ lại cho kỹ càng.

Cô vào phòng tạm giam, một mình đứng trong gian phòng hẹp, nhìn tường dày, nước mắt tích tụ trong đáy mắt bắt đầu giải phóng.

Cô khóc rất to, thậm chí như gào thét lên.

Tề Tín cũng như cô, đã từng thích một người cuồng nhiệt đến thế, thậm chí vì người đó, có thể kết hôn với mình.

Tất cả đã rõ ràng.

Tuyến lệ không ngừng hoạt động, nước mắt rơi trên mặt xi măng, vỡ ra thành những mảnh nhỏ, như trái tim cô hiện tại. Cô nằm trên mặt đất, nhìn tất cả qua một màn nước mơ hồ.

Cô không nhìn ra, thực sự không nhìn ra.

Lòng một người sao có thể ác đến thế?

Cô liền nhớ tới thời niên thiếu, cô và Tề Tín tán gẫu giết thời gian.

Cô hỏi: “Tề Tín, nếu vô tình gặp được người cậu thích, cậu sẽ thế nào?”

Tề Tín yên lặng một lúc rồi nói: “Cố gắng làm tất cả vì cô ấy.”

Cô trêu chọc nói: “Vậy đời này không phải cậu làm nhiều cái tất cả lắm sao, cậu thích bao nhiêu người như vậy, hoa khôi trường trung học số bốn này, hoa khôi lớp bên cạnh này.”

Tề Tín nói rằng: “Tớ theo đuổi là tình yêu, chứ không phải hormone tăng đột biến. Nói sao thì nói, nếu tớ thích một người, tớ sẽ không bao giờ buông tay cô ấy.”

...

Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên hiểu, Tề Tín đã từng nói rồi, anh sẽ yêu Hoa Dương, trước sau như một, không bao giờ buông.

Mà cô, cho dù là ở bên Trình Hòa, hay là ở bên Tề Tín, cũng chỉ là vật hi sinh.

Mắt cô dần nhắm lại.

Tề Tín, cho anh, cho anh hết, vì thích anh, nên tất cả đều cho anh. Cái gì cô cũng không cần nữa, cô chỉ cần thoát khỏi trò chơi của bọn họ, thoát khỏi vị trí này.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chia ly

Một lần nữa tỉnh lại, Hoa Nguyệt Nguyệt nằm ở bệnh viện. Cô đại khái biết được mình bị tụt huyết áp nên vào đây.

Tề Tín ngủ gục bên giường cô, gương mặt tinh xảo ngủ say càng đẹp hơn.

Hoa Nguyệt Nguyệt vươn tay, muốn chạm vào anh, nhưng đến một khoảng rất gần thì lại thu tay.

Tề Tín mở mắt, thấy Hoa Nguyệt Nguyệt, bật dậy: “Đã đói chưa, anh nấu cho em một ít cháo nhé.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Tề Tín vui sướng chạy đi chạy lại, anh múc cháo ra bát con, đưa tới trước mặt Hoa Nguyệt Nguyệt, xúc một thìa, đưa tới miệng cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt há miệng nuốt.

Tề Tín lại vội vàng xúc thêm một thìa, Hoa Nguyệt Nguyệt ngậm miệng không thả.

Nụ cười trên mặt anh dần cứng lại.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn anh, đáy mắt không gọn sóng, cô nói: “Thật ra anh không cần làm vậy nữa đâu.”

Tề Tín thần cả người, đôi mắt anh cố gượng một nụ cười, anh nói: “Đừng giận mà được không, anh có thể giải thích... Anh và...”

Hoa Nguyệt Nguyệt cắt ngang lời anh: “Tề Tín, ly hôn đi.”

Nụ cười gượng gạo của Tề Tín cũng không giữ nổi, anh nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, ngay cả lời giải thích của anh em cũng không muốn nghe sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu, nói với Tề Tín: “Đúng, tôi chịu đựng anh đủ rồi, lúc nào cũng ra dáng một người chồng tốt, từ đầu đến cuối tôi hoàn toàn không biết anh nghĩ gì, như chuyện lần trước của anh và Đạm Như vậy, còn có rất nhiều chuyện khác, bạn bè của anh, những người anh qua lại, tôi không thể nào chấp nhận. Anh cao cao tại thượng, còn tôi chỉ là vũng bùn dưới chân. Ngay từ ban đầu chúng ta không nên lấy nhau, anh yêu Hoa Dương của anh, có thể vì cô ấy mà làm được mọi thứ, còn tôi cũng có tự trọng của tôi, tôi sợ sau này sẽ phải gặp hàng nghìn hàng vạn Hoa Dương khác... Tính anh không thích trời buộc, còn tôi khát vọng một gia đình hòa thuận, vốn dĩ chúng ta không nên ở bên nhau, lúc đầu là tôi sai, tôi tưởng chỉ cần trân trọng nhau là có thể ở cùng nhau, nhưng rõ ràng, đến nước này, tôi không thể tiếp tục được nữa.”

Hoa Nguyệt Nguyệt dừng một chút, rồi nói: “Tề Tín, anh cũng lấy được thứ anh muốn rồi, buông tay thôi, tốt cho anh và cả cho tôi. Và lại, tôi cũng không yêu anh, đã thế này, cách xa nhau là kết quả tốt nhất.”

Tề Tín cúi đầu, thật lâu sau cũng không nói gì, mặt anh rất trắng, mũi thẳng dọc dừa, đôi môi cong vừa phải, cực kỳ đẹp.

Anh bảo: “Nhưng, Hoa Nguyệt Nguyệt, anh yêu em mà.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lập tức trào nước mắt, cô cầm gối mình lên, đánh vào người Tề Tín, cô quát anh: “Đừng nói nữa, tôi chịu đựng anh đủ rồi, tôi không thể nhìn ra được anh nghĩ gì cả, mỗi một bước đều bị anh nắm mũi dắt đi, Tề Tín, đừng nói những câu này nữa, tôi chỉ cảm thấy anh đáng ghê tởm mà thôi.”

Tề Tín sững người, anh cười cười tự giễu.

Anh đứng lên, nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt trên giường bệnh, cặp mắt hoa đào tỏa ra bao nỗi niềm không thể nói ra.

Anh nói: “Hoa Nguyệt Nguyệt, anh mệt rồi, vì sao cứ mỗi khi anh hạnh phúc đến phát điên, em lại kéo anh lại về thực tại tàn nhẫn. Anh tiến lên một bước, em lại lùi về sau một bước, cứ chơi đùa bất thế này, anh thực sự mệt mỏi. Nếu nói yêu một người đến đánh mất bản thân, anh nghĩ anh làm vậy là đúng rồi.”

Tề Tín rời phòng bệnh.

Hoa Nguyệt Nguyệt ôm mặt, cố giữ mình không khóc lên thành tiếng.

...

Cô không để cho bất cứ ai biết, làm thủ tục xuất viện, gửi đơn xin ly hôn cô kí sẵn và thư từ chức qua bưu điện cho Tề Tín.

Mang theo tất cả tiền tiết kiệm trong ngân hàng, cô ra đi.

Cô đi tới rất nhiều nước, cuối cùng đến S, đến một thị trấn nhỏ, mua một căn nhà, mở một nhà hàng Trung Quốc, vừa để ở vừa bán hàng

(Oh wait, nói vậy chẳng phải chị đang sĩ nhục ẩm thực TQ ở nước ngoài sao =))))))

Tới nơi này đã 3 tháng, Hoa Nguyệt Nguyệt đã sớm làm quen với cuộc sống ở nơi này. Vì để Tề Tín không tìm được cô, thậm chí cô còn thuê người cứ cách một thời gian lại đổi chỗ lấy tiền, rồi mới chuyển lại cho cô.

Cô thích cuộc sống yên tĩnh như vậy, không có tranh chấp lục đục, lòng người không hung hiểm âm mưu, cũng không có tình yêu dằn vặt đau lòng.

Cô sống rất tốt, tháng thứ hai sau khi đến đây, cô được một cậu bé mười lăm tuổi cầu hôn, nói là thích những cô gái phương đông như vậy.

Thế nhưng, cô cười nhận đóa hoa của cậu bé ấy, bật khóc nức nở.

Đã từng có lúc cuộc sống cô cũng tuyệt đẹp như vậy.

Đáng tiếc, đã mất rồi.

Hôm nay, có hai người đồng hương tới quán ăn Trung Quốc của cô, chắc là một đôi vợ chồng mới cưới.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn bọn họ, cảm thấy họ nhìn rất quen, người vợ có một khuôn mặt tròn trịa, mà người chồng thì thoát nhìn trưởng thành dày dạn, đẹp trai không kém Tề Tín.

Cô gái đó vừa thấy cô thì thốt lên: “Đây chẳng phải là chị nhà Tề Tín sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sốt, đột nhiên nghĩ ra, cô gái này cũng là nhân viên ở Duo, mà người đàn ông này...

Hoa Nguyệt Nguyệt nghĩ ra, cô còn từng lừa dối người ta rồi, còn nghĩ người ta đẹp trai quá, không ngờ lại là ông xã của cô gái này.

Cô gái đó cười với Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Em là Dương Diên Phong, là anh em tốt với Tề Tín..” Cô quay đầu nhìn về phía chồng mình: “Đây là Tiêu Mộc, chồng em, chúng em tới đây hưởng tuần trăng mật.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười, nói: “Chúc mừng hai người.”

Diên Phong cười: “Lại nói, mấy tháng nay bọn em không nhìn thấy chị, em nghe Tề Tín nói chị đi du lịch, không ngờ lại gặp mặt chị ở đây đâu.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu, cô trả lời: “Không phải tôi đi du lịch, tôi và Tề Tín đã ly hôn rồi.”

Diên Phong sững sốt: “Không thể nào! Rõ ràng Tề Tín nói là chị đi du lịch, em còn bảo sao gần đây anh ấy tiêu tụy như thế, làm việc như là không cần

sống nữa vậy, hai mươi tư tiếng đồng hồ đều dâng hiến cho công ty.”

Hoa Nguyệt Nguyệt ngán cả người, lại cố gắng để ra vẻ bình thường, cô nói: “Vây cũng là chuyện của anh ấy, không liên quan gì đến tôi.”

Điền Phong biết điều ngậm miệng.

Tiêu Mộc nhìn Hoa Nguyệt Nguyệt, nói: “Làm phiền chị, mấy ngày tới chúng tôi ở lại đây, ở đây chắc là có phòng cho chúng tôi dừng chân chứ.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu nói: “Khó có dịp gặp được người cùng quê, ăn ở tôi bao cả.”

Điền Phong nở nụ cười: “Hoa tỷ chị thật tốt quá, trước đây em đã nghe người khác nói, mọi người trong tổ chị đều rất sùng bái chị.”

Đã lâu không nghe ai gọi cô là Hoa tỷ, Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu, hỏi: “Lũ nhỏ kia dạo này thế nào rồi?”

Điền Phong bĩu môi: “Hoa tỷ, chị đừng nhắc, sau khi chị đi, ngày nào bọn họ cũng sang than thở với bọn em, lãnh đạo mới so sao cũng kém chị, lúc nào cũng về sớm thì thôi, dự án cũng toàn đẩy xuống cho bọn họ, chẳng có đáng lãnh đạo gì cả.”

Hoa Nguyệt Nguyệt lắc đầu, không nói gì.

Đồ ăn đã bày đủ, Hoa Nguyệt Nguyệt liền lấy cốc còn việc phải làm, đi trước.

Cô trở về phòng mình, nhìn bầu trời xanh thẳm, nằm trên xích đu đong đưa, hít thở không khí trong lành.

Cách đây không lâu, cô đi bệnh viện, biết tin mình mang thai mười một tuần.

Thật ra, cô đã từng do dự có nên phá hay không, nhưng cuối cùng, cô quyết định là không, cô nghĩ chỉ cần một mình cô chắc chắn cũng có thể nuôi được nó.

...

Buổi tối, Hoa Nguyệt Nguyệt đi ra bên ngoài như thường ngày, ngồi trên ghế trong sân nhìn lên bầu trời.

Vì nơi này khá heo lạnh, cho nên rất ít bị ô nhiễm, bầu trời sao cũng đẹp hơn, trong hơn, sáng hơn thành phố rất nhiều lần.

“Hoa tỷ.” Điền Phong đã tới, vẫy vẫy tay với Hoa Nguyệt Nguyệt.

Hoa Nguyệt Nguyệt ngạc nhiên, thì Điền Phong đã ngồi trên ghế bên cạnh cô, cô ấy nở nụ cười, khuôn mặt tròn tròn thật sự đáng yêu, cô nói với Hoa Nguyệt Nguyệt: “Hoa tỷ, chỗ này đẹp thật đấy.”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Đột nhiên Điền Phong nói: “Hoa tỷ, có muốn nghe một câu chuyện không, coi như giết thời gian?”

Hoa Nguyệt Nguyệt cuối cùng cũng không phản đối.

“Có một chàng trai, thích một cô gái từ khi còn học cấp 3. Thậm chí làm thế nào cậu thích cô ấy, cậu cũng đã quên, có lẽ là vì sự mạnh mẽ của cô, có lẽ là sự hiểu thấu của cô, nói chung, cậu si mê cô gái ấy. Nhưng, chàng trai đó ngay từ ngày đầu đã biết rằng cô ấy thích người khác, cậu tự ái, cảm thấy mình đâu phải không có cô ấy thì không được? Thậm chí cậu còn trở thành bạn tốt nhất của cô ấy, giúp cô theo đuổi một người khác. Cô gái ấy liên tục chịu tổn thương, quyết cường chịu đựng, nhất quyết không chịu thua, như thể chắc chắn rằng chỉ cần cô cố gắng là sẽ làm được mọi thứ, nhưng lại làm cậu càng lúc thích cô, đồng thời cậu cũng nhận ra sự cố chấp đáng sợ của cô gái ấy với người kia. Cậu không nắm chắc có thể thắng được người kia, rồi vì không thể chịu đựng sự dày vò, cậu lựa chọn đi xa, sang bên kia đại dương.”

“Chàng trai ấy từng sống buông thả mình, cố gắng quên cô gái ấy, nhưng vẫn không thể được, cô ấy như thể cắm rễ vào tim cậu, nhổ ra cũng không xong. Thậm chí cậu còn tìm được một người rất giống cô ấy làm bạn gái, nhưng gần đến ngày kết hôn, cậu vẫn không thể nào quên người đó. Lúc cậu nghe được cô gái ấy bị người ta đánh cho điếc cả một tai, cậu chạy về, lợi dụng quan hệ của cha mẹ, làm cho người đã từng là bạn thân của mình kia không thể sống tốt được nữa, cậu bắt người đó rời cô gái ấy, mà cậu cũng đi khuyên cô gái ấy tỉnh lại. Cậu vẫn không nói lòng mình cho cô gái ấy nghe, mà vẫn chờ cô ấy lớn, khi ấy mình cũng đã trưởng thành, là một người đàn ông, rồi mới xuất hiện trước mặt cô, sau đó, cậu sẽ cho cô ấy hạnh phúc mà cô ấy đáng được hưởng, không gì hơn.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nghe, nước mắt liền rơi.

Điền Phong quay đầu cầm tay Hoa Nguyệt Nguyệt: “Cô gái đó chính là chị đó, sao chị lại không rõ, nếu Tề Tín không yêu chị, sao có thể liều cả mạng mình? Nếu không yêu chị, sẽ đến kéo chị lại lúc chị gặp chuyện không may? Nếu không yêu chị, sao anh ấy lại kết hôn với chị! Anh ấy là người tôn trọng tình yêu, chị ở bên anh ấy lâu như vậy, lẽ nào quên hết cả rồi? Vì sao anh ấy chỉ kết hôn với chị mà thôi?”

Hoa Nguyệt Nguyệt sững sờ tại chỗ, nước mắt cô vẫn không ngừng tuôn như trước, cô lắc đầu: “Hóa ra là như vậy, từ đầu đến cuối người không hiểu chuyện chỉ có tôi.”

Diễn Phong ngẩng mặt, cười: “Hoa tử, Tề Tín vẫn đang chờ chị, lần này có thể đừng bắt anh ấy chờ lâu được không?”

Hoa Nguyệt Nguyệt gật đầu, chạy ra như bay.

Cô muốn gặp Tề Tín.

Nói cho người đàn ông đợi cô suốt bao nhiêu lâu rằng.

Em yêu anh, thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương cuối

Hoa Nguyệt Nguyệt vẫn nghĩ mình sẽ không trở về đây nữa, nhưng, ông Trời bảo cô là cô đã trách oan Tề Tín, nên cô trở về.

Để nói cho Tề Tín biết, cô muốn được ở bên anh.

Hoa Nguyệt Nguyệt trở về nhà mà cô và anh mua, giờ là chín giờ, chắc hẳn anh đang ở nhà.

Hoa Nguyệt Nguyệt định gõ cửa, nhưng có chút ngập ngừng, cô không biết Tề Tín nhìn thấy cô sẽ có thái độ thế nào. Lúc cô đi, cô để lại đơn ly hôn, nhớ như Tề Tín đã ký rồi thì cô phải làm sao.

Cô không biết nên làm thế nào mới đúng, nhìn cánh cửa ngay trước mặt, chỉ cần gõ một tiếng, Tề Tín sẽ xuất hiện trước mặt cô.

Hoa Nguyệt Nguyệt vươn tay, nhưng rất lâu sau cũng không dám hạ xuống.

“Hoa Nguyệt Nguyệt!” Tiếng anh vang lên từ sau lưng.

Hoa Nguyệt Nguyệt xoay người, nhìn thấy bóng hình quen thuộc.

Anh mặc một chiếc áo len khoác ngoài màu xám tro, trong là áo sơ mi, dưới là quần bò, trên khuôn mặt là màu trắng nhợt nhạt yếu ớt, đôi mắt thẳng thốt, màu hoa đào nhuộm sự khó tin.

Hoa Nguyệt Nguyệt nhìn anh, nếp nhăn vì cười ở đuôi mắt anh hình như nhiều thêm, làn da cũng không đẹp được như trước. Khác hẳn với vẻ năng động trước kia, Tề Tín lúc này có vẻ yếu ớt hơn, người anh gầy. Không hề giống chút nào với trước khi cô đi.

Hoa Nguyệt Nguyệt che miệng, cô chạy về phía Tề Tín, ôm lấy anh.

Lúc này nói gì cũng là quá muộn, nhưng, giờ cô nghĩ cô đã nhìn thấy lòng anh rồi, trái tim anh vẫn là của cô.

Cô cảm giác được Tề Tín hơi run rẩy, cánh tay ôm lấy cô, cũng như thể chưa dám tin.

Cô cười với anh, nói: “Em đã về rồi, em sẽ không bao giờ đi nữa.”

Tề Tín ôm eo cô thật chặt, Hoa Nguyệt Nguyệt cảm nhận được một dòng nước ấm chảy trên cổ cô, cô nghe được giọng nói của anh, cũng như trước đây, vừa cứng chiều, vừa dung túng: “Về là tốt.”

Thậm chí không có một lời trách cứ, Tề Tín cứ vậy mà tha thứ Hoa Nguyệt Nguyệt.

Trở về phòng, Tề Tín liền hôn lên môi Hoa Nguyệt Nguyệt.

Thấy có nguy cơ lau súng cướp cô, Hoa Nguyệt Nguyệt đột nhiên cản lại động tác của Tề Tín, hơi ngượng ngùng nói: “Chúng ta không thể.”

Tề Tín ngăn cả người, anh hỏi: “Vì sao?”

Hoa Nguyệt Nguyệt hiếm khi cũng đỏ mặt thế này: “Em có thai.”

Tề Tín lập tức hai mắt phát sáng: “Thực sự? Máy tháng rồi?”

Hoa Nguyệt Nguyệt trả lời: “Đã sắp 4 tháng rồi, anh không thấy em mặc quần áo rất rộng sao? Bụng đã lộ lên cả.” Cô vén quần áo lên, bụng nhỏ hơi phình lên, nhìn qua không khác lúc ăn nhiều là mấy.

Tề Tín bật dậy đỡ Hoa Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, anh bảo: “Em nghỉ ngơi đã, anh đi nấu cơm cho em.”

Hoa Nguyệt Nguyệt cười cười, gật đầu.

Dường như anh hoàn toàn không quan tâm Hoa Nguyệt Nguyệt đã làm bất cứ cái gì, giờ Tề Tín đã trở lại trạng thái như trước khi cô bỏ đi.

Rất lâu về sau, Hoa Nguyệt Nguyệt mới biết, Tề Tín vẫn luôn biết cô ở đâu, anh không đi tìm cô, mà chỉ chờ đợi.

Anh bảo, nếu đã chờ lâu như thế, thì thêm có mấy ngày này có đáng là bao.

Trước đây Hoa Nguyệt Nguyệt luôn hâm mộ người khác có được tình yêu chung thủy trước sau như một, giờ mới biết cô cũng có một tình yêu như thế.

Một tình yêu được cất giấu kỹ càng, anh yêu cô, bảo vệ cô.

Cô nhìn sang Tề Tín vẫn đang bận rộn: “Em yêu anh, Tề Tín.”

Tay Tề Tín thoáng dừng lại, anh hơi quay lưng, không thể thấy rõ mặt.

Hoa Nguyệt Nguyệt cười.

Vẫn là người này, cuộc sống này, mới là điều tốt nhất mà cô có.

Cô yêu anh.

Cũng như là anh yêu cô vậy. Có lẽ giờ tình yêu của cô vẫn chưa bằng tình cảm anh dành cho cô, nhưng rồi sẽ có một ngày, cô có thể nói với anh, em yêu anh, hơn cả anh yêu em.

Thế thôi.

Thôi thế là hoàn tất rồi.

Chương cuối ngắn bằng nửa chương áp cuối.

Thực lòng cảm ơn những ai đã theo mình từ khi đào hố đến nay. Cái hố này là hố không đáy đây, đã 3 năm mới đào xong =)))))))))) Tự mình còn thấy mệt nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Tên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.